ஓம்.

பரப்பிரஹ்மணே நம:

பிரபுலிங்கலீலை வசனம்.

இது

காஞ்சிபுரநிவாஸி

வித்வசிரேஷ்டராகிய

ஸ்ரீமாந் - இராமயோகிகள் அவர்களால்

வசனரூபமாக வியற்றப்பட்டு,

சை. இரத்தினசெட்டியார் குமாரர்

சை. சிவசங்கரசெட்டியார், பி-ஏ., பி-எல்.,

அவர்களால் தமது

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

[2-வது பதிப்பு.]

1912

[விலை அணா 12]

உ

சிவமயம்.

முகவுரை.

அநாதிமுத்த சித்துருவாயுள்ள பரசிவப் பிரபுவை அநாதிபெத்த சித்துருவாயுள்ள சீவர்கள் அவிச்சையினின்று நீங்கி யடைந்தொன்று யாநந்தமயமாய் விளங்கும் வகையை யடைவுபடக் கூறும் நூல்கள் வேதாகமங்களாம். இவைகளே முதனூ லெனப்படும்.

இம் முதனூல்களின் கருத்தை வடமொழியில் வல்லாரல்லாதாரும் உணர்ந்து நன்னெறியைக் கைக்கொண்டொழுகி யுய்யுமாறு, வடமொழியிலும் தேசபாஷையிலும் வல்ல மகான்கள் வடமொழியிலே யன்றித் தேசபாஷையிலும் வழிநூலும் சார்புநூலும் அருளியதோடு, தம்முடைய கருத்தை நியாயவாயிலாக ஸ்தாபிப்பதாயும் தம்முடைய கருத்திற்கு மாறுபட்டவர்களது கருத்தை நியாயவாயிலாக மறுப்பதாயுமுள்ள எதிர் நூலும் செய்தும் வைத்தனர்.

இவ்வாறுள்ள நூல்களில் பிரபுலிங்கலீலையும் ஒன்று. இதற்கு முதனூல் கன்னடபாஷையி லுள்ளது. அதனது காலமும் ஆசிரியர் பெயரும் அறிதற்கேது கிடைக்கவில்லை.

தமிழிலுள்ள பிரபுலிங்கலீலையின் காலம் ஏறக்குறைய 280-வருஷங்களாமென்று தெரியவருகின்றது. இதனை,

"பார்கெழு சகாத்த மேழைஞ் ஞூற்றெழு பானென் காவ, தாகிய கரநா மங்கொ ளாண்டுறு விடை ஞாயிற் றிற், சீர்கெழு மல்ல மன்றன் திருவிளை யாடற் காதை,

கார்கெழு மிடற்றெங் கோமான் கருணைகொண் டியம்பி னானே" என்று பிரபுலிங்கலீலை மான்மிய கதியிற் கூறு வதாலறிக.

இதனை யாக்கியோர் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள். இவர் கவிச்சக்கரவர்த்திக ளென்றெண்ணப் பட்டவர்களுள் முதன்மையாக வைக்கக்கூடியவர்களி லொருவராவர். இம்மகான் செய்தருளிய நூல்களோவ் வொன்றும் மிகுதியும் காப்பியத்திற் குரியசென்னும் வியஞ்சகத்தை யுடைத்தாயிருக்கும். இப்பெரியார் வீர சைவத்தில் அபேதவாதத்தை (அதாவது அத்துவித சித்தாந்தத்தை) மேற்கொண்டொழுகி அதனது வுற்றத் தைப பல்லாற்றானும் உலகிற்கு விளக்கிக் காட்டியவர். இத்தகைய இச்சீரியார் இப்பிரபுலிங்கலீலையில் பெரும் பான்மையும் திருக்குறளை மேற்கோளாகக் கொண்டிருக் கின்றனர். இந்நூலில் குணம் அலங்காரமென்னும் சொற் சுவையும், காமம், நகை, கருணை, வீரம், உருத்திரம், அச்சம, இழிப்பு, வியப்பு, சாந்தமென்னும் பொருட் சுவையும் நிரம்பி யிருக்கின்றனவென்பது இதனைச் செவ் வனே படித்துணர்ந்தா ரொவ்வொருவரும் அறிவா ரென்பது வெள்ளிடைமலையாம். துக்கநிவிர்த்தியும் பர மாநந்தப் பிராப்தியுமான மோட்சத்தை மக்க ளடை தற்கு நேர்சாதனமாயுள்ள தத்துவஞானத்தைப்பெறும் வழியை மிகுதியாகக் கூறுதல்பற்றி இது தத்துவவிசா ரஞ் செய்பவர்களால் பொன்னேபோற் போற்றப்படு கின்றது.

இதனைப் படிப்பதால் சிவதத்துவத்திற்குச் சத்தி தத்துவம் மேற்பட்ட தன்றென்பதும், மாயையின் வர லாறும், அதனை யொழிக்கும் வகையும், சத்துவகுணத் தாலன்றி வேறு குணத்தாலும் வேறெதனாலும் பரம் பொருளை யறிய முடியாதென்பதும், ஸ்த்ரீகளும் மோக்ஷ மடைதற் கதிகாரிகளாவ ரென்பதும், புறப்பூசையி

னும் உட் (மனே) பூசையே சிறந்ததென்பதும், அன்புடையார்க்கே அரனருள் வாய்க்குமென்பதும், தத்துவ ஞானியர் பலவகை யொழுக்கத்தை யுடையராயிருப்ப ரென்பதும், சிவனடியார்களுள் ஜாதி வித்தியாசம் பாராட்டக்கூடாது என்பதும், காண்பான் காட்சி காணப் படுமெபொருளென்னும் திரிபுடியுள்ள நிலை யெந்நிலைய தாயினும் அந்நிலை பந்தநிலையாகுமே யன்றி முத்திநிலை யாகாதென்பதும, தன்னை யுயர்த்திக்கொள்ளுவதற்குந் தாழ்த்திக்கொளளுவதற்கும் தன்மனமே காரணமா மென்பதும பிறவு முணர்ந்துகொள்ளலாம்.

இத்தகைய சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த இந்நூலின் பொருளை இலக்கிய வுணர்ச்சி யில்லாதாரும் எளிதி னுணர்ந்துகொள்ளுமாறு காஞ்சிபுரநிவாஸி வித்வசிரேஷ்டராகிய ஸ்ரீமாந் - இராமயோகிகள் அவர்களைக்கொண்டு தெள்ளிய செந்தமிழ் வசனநடை யெழுதுவித்து, கதைத் தொடர்ச்சியின்மையுற்றித் துதிக்குப் பதவுரையும் சேர்த்து, இநநூலாசிரியரது சரித்திரத்துடன் இந்நூல் அச்சிடப்பட்டது.

பிரபுலிங்கலீலை.

பிரபு எனல்-யாவர்க்கு மேலாயிருக்குந் தன்மை, லிங்கமெனல்-சிவம, லீலையெனல்-பற்றின்றிச் செய்யும் விளையாட்டு; எனவே யாவர்க்கும் மேலாயிருக்கும் சிவத்தினது திருவிளையாட்டை யுணர்த்தும் நூலெனப் பொருள்படு, ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாய் இநநூற்குக் காரணக் குறியாயிற்றென்க.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிரபுலிங்கலீலை வசன

கதியின் அட்டவணை.

துறைமங்கலம்

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் சரித்திரம்.

தொண்டைநாட்டிலே சப்தபுரிகளுள் ஒன்றாய் விளங்குகின்ற காஞ்சீபுரியிலே சுமார் ௫00-வருஷத்துக்கு முன் தொண்டைமண்டலத்தார் மரபிலுள்ளோருக்குக் குருவாகவிருந்த குமாரசுவாமி பண்டார மென்பவர் திருக் கார்த்திகைக்குத் திருவண்ணாமலை யாத்திரை போகும்போது, வழியில் ஒரு நந்தவனத்திற் பகலிறங்கிச் சிவபூசைசெய்து அன்று சாயங்காலம் அந்தத் தலம் போய்ச் சேர்ந்து ஈசானிய தீர்த்தத்தில் அநுஷ்டானஞ் செய்துகொண்டு "பூசைப்பெட்டகமெங்கே?" என்று தம்முடைய பரிசாரகரைக் கேட்க, அதற்கவர்கள் பகலிறங்கியிருந்த விடத்திற்றானே வைத்து மறந்து வந்ததாக விண்ணப்பஞ்செய்ய, அப்பொழுது அவர் மிகவும் வியாகுல முற்றவராய், அந்தப் பரிசாரகரோடு உள்ளூர் மனிதனொருவனைக் கூட்டிப் பகலிறங்கியிருந்த இடம்வரைக்கும்போய்ச் சோதனைசெய்து வரும்படி சொல்லியனுப்பிப் பின்பு தாமும் தமது மனைவியும் ஓரிடத்திற் றங்கியிருந்து நம்முடைய ஆத்மார்த்தமாகிய உடையவரைப் பிரியும்படி நேரிட்டதேயென்று சஞ்சலப்பட்டுக்கொண்டு அன்றிராமுழுதும் துயிலின்றிச் சிவத்தியானம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கும்போது, இவரது புண்ணிய முதிர்ச்சியினாலே அண்ணாமலையார் ஒரு சங்கமராகத் திருவுருக்கொண்டு இவரிடத்திற்கு எழுந்தருளி, "நீர் மனோதுக்க மடையவேண்டியதென்ன?" என்று கேட்க, இவர் தமக்கு நேரிட்டிருக்கும் ஆபத்தை விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதற்குச் சுவாமியானவர், "நீர் அங்கம் வேறு

இலிங்கம் வேறாக விருத்தலால் பிரியலாயிற்று. லிங்கா ங்க சம்பந்தியாயிருந்தால் இப்படிக்குநேரிடமாட்டாதே" என்று வீரசைவ சமயாசார நெறிகளைக் கிரமப்படி போதித்து "உமது பூசைப்பெட்டகம் உதயத்தில் வந்து சேரும், ஆகிலும் நீர் இதுமுதல் லிங்கதாரணஞ் செய்து கொள்ளும்" என்று அநுக்கிரகிக்க, அதற்கிவர் "எனது சிஷர் பந்துக்கள் முதலானவர்களுக்கு இச்செய்கை விரோதமாக இருக்கும்" என்றுவிண்ணப்பஞ்செய்ய, அது கேட்டுச் சுவாமியானவர் "இந்தச் சிஷர் முதலியோரால் உமக்கு யாதொரு பயனுமில்லை. ஆதலால், நாமுரைத்த படியே சிவலிங்கதாரணஞ் செய்துகொண்டால் உம் மிடத்தில் மூன்று புத்திரரும் ஒரு புத்திரியும் அவதரிப் பார்கள். அவர்களால் இகபர சாதகமுண்டு" என்று அரு ளிச்செய்ய, அதற்கிவ ருடன்பட்டனர். அப்போது சுவாமியானவர் "இந்த ஆலயத்திற்குத் தெற்கு வீதியி லிருக்கும் குருதேவரிடத்திற்குச்சென்று தாரணதீக்ஷை செய்துகொள்ளும்" என்று அநுக்கிரகித்து இதைக் குரு தேவருக்குந் தெரிவித்து அந்தர்த்தானமானார்.

பின்பு விடியற்காலத்திற் பூசைப்பெட்டகம் வந்து சேர்ந்தது. அப்பொழுது குருதேவர் உத்தரவின்படி அவரது அடியார்கள் இவரைத் தேடிவந்தழைக்க அவர்க ளுடனே மடம்போய்ச் சேர்ந்து குருதேவரைத் தரி சித்து அவராலே தாரணதீக்ஷை அநுக்கிரகிக்கப் பெற் றுத் திருக்கார்த்திகைத் திருவிழா நிறைவேறிய பின்பு கச்சிப்பதிக்கு வந்துசேர்ந்து தமது அநுஷ்டானத்தின் படியே சிஷருக்கும் தாரணதீக்ஷை செய்துகொண்டிருக் குங் காலத்தில், முன்பு அண்ணாமலையார் அநுக்கிரகித்த படியே மூன்று புத்திரர்களும் ஒரு புத்திரியும் அவதரி த்தார்கள். அவர்களுக்கு முறையே சிவப்பிரகாச மென் றும், வேலாயுதமென்றும், கருணைப்பிரகாசமென்றும், ஞானம்பையென்றும் நாமகரணஞ் செய்து உரியபருவத் தில் வித்தியாரம்பஞ் செய்வித்து வளர்த்துவருங் காலத்

தில், தந்தையாகிய குமாரசுவாமியையர் சிவலிங்கயிக்கியமானார். பின்பு ஜேஷ்டராகிய சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தமது தாயாரையும் சகோதரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அருணாசலம் போய்ச்சேர்ந்து குருதேவரைத் தரிசித்து அவ்விடத்திற் சிலகாலம் வாசஞ்செய்யும் நாள்களுள், ஒருநாள் அந்தச் சோணசைலத்தை வலம் வரும்போது சோணசைலமாலையென்று நூறுசெய்யுள் தோத்திரஞ் செய்தருளினார்.

இன்னும் இலக்கணப் பயிற்சிக்காகத் தக்ஷிணம் போகவெண்ணித் தனது சகோதரர்களுடனே புறப்பட்டு வாலிகண்டபுரத்துக்குத் தெற்கே ஐந்துகடிகை தூரத்தில் துறைமங்கல மென்னும் கிராமத்துக்கு வடது பக்கத்தி லிருக்கும் ஓர் நந்தவனத்தி லிறங்கிச் சிவபூசை செய்துகொண்டிருந்த செய்தியை அந்தக் கிராமாதிபராகியும், லிங்கதாரண முடையவராகியும், சங்கமதநிஷ்டத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவராகியு மிருந்த அண்ணாமலை ரெட்டியார் கேள்வியுற்று அந்த நந்தவனத்துக்கு வந்து அவரைத் தரிசித்தமாத்திரத்திலே அவருக்குப் பணிவிடைசெய்து அநுக்கிரகம் பெறவேண்டுமென்றெண்ணிச் சுவாமிகளை நோக்கி, "இவ்விடத்திற் சிலகாலம் வாசஞ்செய்யவேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, சுவாமிகளது அநுமதி பெற்றுத் தங்கள் குருவாகிய சென்னபசவையர் மடத்துக்கு அடுத்த மேல்புறத்தில் ஒரு திருமடங் கட்டிக்கொடுத்துத் தாமும் அவருக்குப் பக்தி செய்துகொண்டு வந்தார்.

சுவாமிகளும் அங்கே இரண்டு வருஷகாலம் வரையில் அண்ணாமலை ரெட்டியாருக்குச் சன்மார்க்கங்களைப் போதித்துக்கொண்டிருந்து, தாம் கொண்ட கருத்தை நிறைவேற்ற வேண்டித் தக்ஷிணம் போய்வர வேண்டுமென்று ரெட்டியாரிடத்திற் சொல்லிக்கொண்டு திருநெல்வேலிக் கெழுந்தருளியபோது, அதன் கீழ்புறத்தில் தாம்பிரபர்ணி நதியின்கரையி லிருக்கின்ற சிந்துபூந்துறை

யில் தருமபுரத் தாதீனத்தைச் சார்ந்த வெள்ளியம்பல வாணத் தம்பிரானென்பவர் இலக்கணத்தில் மிகுந்த வல்லவராயிருக்கின்றா ரென்பதைக் கேள்வியுற்று அவ்விடத்திற் சென்று அவரைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அவர் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளைப் பார்த்து "நீங்கள் நம்மிடத்திற்கு வந்தகாரியம் என்ன?" என்று வினவ, அதற்குச் சுவாமிகள் "இலக்கணங் கற்கவேண்டிவந்தோம்" என்று சொல்ல, அப்போது தம்பிரான்இவரது இலக்கியப்பயிற்சியை அறிதற்பொருட்டு "(கு) என்றெடுத்து (ஊருடையான்" என்று) இடையில் வைத்துக் குவ்விறுதியாக ஒரு வெண்பா முடித்துக்காட்டுக" என்று கேட்க, அதற்குச் சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

வெண்பா.

குடக்கோடு வானெயிறு கொண்டார்க்குக் கேழன்
முடக்கோடு முன்ன மணிவார்க்கு—வடக்கோடு
தேருடையான்றெவ்வுக்குத் தில்லைதோன்மேற்கொள்ள
லூருடையா னென்னு முலகு.

என்று அருளிய வெண்பாவில் வடக்கோடு தேருடையா னென்றதற்குத் தம்பிரான் மிகவும் வியந்து சிவப்பிரகாச சுவாமிகளைத் தழுவிக்கொண்டு தமது ஆசனத்திற் சமமாக விருக்கச்செய்து அவருடைய சகோதரர்களுக்கு ஐந்திலக்கணங்களையும் ஒரு பக்ஷத்துக்குள்ளே பாடஞ்சொல்லி நிறைவேற்றிய பின்பு சுவாமிகள் தங்களுக்கு அண்ணாமலை ரெட்டியார் கொடுத்த முந்நூறு பொன்னையும் குருதக்ஷிணையாக வைப்பித்து உபசாரஞ் சொல்ல, அதற்குத் தம்பிரான் "நமக்கிது வேண்டாம்; திருச்செந்தூரில் ஒரு தமிழ்ப்புலவர் நம்மைத் தூஷித்துக்கொண்டிருக்கிறார்; அவரைக் கல்வியினால் வென்று நம்மிடத்தில் வந்து வணங்கும்படி செய்விக்க வேண்டும்" என்று சொல்ல, சுவாமிகள் அதற்கிசைந்து தம்பிரானால் அனுப்பப்பட்ட மாணாக்கரோடு தாமும் திருச்செந்தூருக்குப்போய் முருகக்கடவுளைத் தரிசனஞ்

செய்துபிரதக்ஷிணம் வரும்போது, அந்தத்தமிழ்ப்புலவர் சுவாமிகளோடு கூடவந்த மாணாக்கரைக் கண்டு "இவர் யார்?" என்று கேட்க, அதற்கவர்கள் "தம்பிரானிடத்திற் பாடங்கேட்டவர்" என்று சொன்னபோது, அந்தப் புலவர் தம்பிரானைத் தூஷிக்க, ஒருவருக்கொருவர் கலகம் நேரிட்டு, அப்போது புலவர் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளோடு நூதனமாகப் பாடி வெற்றிகொள்வோமென்று நினைத்து, "நிரோட்டயமகமாகப் பாடுகிறது" என்றும், "அடியடிப் பாடுகையில் நம்மிருவருள் தோல்வியடைகிறவர் பாடி முடித்தவருக்கு அடிமையாகிறது" என்றும் பேசிக்கொண்டு இருவரும் பாடத் தொடங்கினார்கள். அப்போது சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருச்செந்தினிரோட்டயமகவந்தாதி யென (௩0) கலித்துறை தோத்திரஞ் செய்துடனே முடித்தார். அப்புலவருக்கொருபாடலும் நிரம்பாமையால் தோல்வி யடைந்து, சுவாமிகளை வணங்கி "அடிமையாயினேன்" என்று சொல்ல, அப்புலவரையுங் கூட அழைத்துக்கொண்டு தம்பிரானிடத்திற்கு வந்து அடிமையாகச் செய்வித்ததால் தம்பிரான் திருவுளமகிழ்ந்து சுவாமிகளைப் பார்த்து, "தேவரீர் சிதம்பரத்தில் சிலகாலம் வாசஞ்செய்ய வேண்டும்" என்று கேட்க, அதற்கு உடன்பட்ட சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் அவரிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு அவ்விடத்திலுள்ள சிவஸ்தலங்கடோறுஞ் சென்று தரிசனஞ்செய்தபின்பு, துறைமங்கலம் வந்து சேர்ந்து அண்ணாமலைரெட்டியாருக்கு முன்போலவே அநுக்கிரகித்துக்கொண் டிருக்கும்போது, தமதன்பராகிய அண்ணாமலை ரெட்டியார் பொருட்டு அவரது கம்பத்தக் கிராமமாகிய வாலிகண்டபுரத்துக்கு வாயுமூலையிலிருக்கும் வெங்கைமா நகரத்தில் வந்தெழுந்தருளிய பழமலைநாதர்மீது தோத்திரமாக வெங்கைக்கோவை, வெங்கைக்கலம்பகம், வெங்கையுலா, வெங்கையலங்காரம் என்னும் நான்கு பிரபந்தமுஞ் செய்தருளிய பின்னர், அண்ணாமலை ரெட்டியாரை அழைத்

துக்கொண்டு சிதம்பரத்திற்குப் போய் ஒரு திருமடங் கட்டுவித்து அதிற் சிலகாலம் வாசஞ்செய்திருந்து, பின்பு விருத்தாசலத்துக் கெழுந்தருளி பழமலைநாதர் பேரில் அந்தாதியும், பிக்ஷாடன நவமணிமாலையும, கோச்சகக் கலிப்பாவும், பெரியநாயகி யம்மைபேரில் (கக) கலித்துறையும், (க0) கழிநெடில்விருத்தமும் திருவாய்மலர்ந்தருளிச் சிலகாலம் அவ்விடத்தில் வாசஞ் செய்யும்போது, ஒருநாள் மணிமுத்தாநதியின் கரையி லிராநின்ற தோட்டத்தி லுதிர்ந்து கிடந்த மனோரம் மியமாகிய ஒரு மாம்பழத்தைச் சிவநைவேத்தியஞ் செய்யத் தக்கதென்று கையி லெடுத்துக்கொண்டு வருகையில், அதைக்கண்ட தோட்டக்காரன் சுவாமி கள் மனவருத்தமுறும்படி கோபித்தபோது அருளிச் செய்த

வெண்பா.

அடுத்தவருந் தொண்டனுக்கா வந்தகனைத் தாளா
லடர்த்ததுவுஞ் சத்தியமே யானா—லெடுத்ததொரு
மாங்கனிக்கா வென்னை மடிபிடித்த மாபாவி
சாங்கனிக்கா தித்தன்வரத் தான்.

பின்பு வடதிசையை நோக்கிக் காஞ்சிபுரத்தைத் தரிசிக்க வரும்போது, பேரூரவிநாசியிலிருந்து சாந்த லிங்கசுவாமிகள் மார்க்கத்தில் வர, அவரைக் கண்டு கூடவே அழைத்துக்கொண்டு பொம்மையபாளையத்துக் குச் சமீபமாக வந்தபோது, சாந்தலிங்கசுவாமிகள் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளைப் பார்த்து, "நாம் சிவஞான பாலைய சுவாமிகள் சந்நிதானத்துக்குப் போய்த் தரிச னஞ் செய்யவேண்டு மாதலால் அவர்பேரில் தோத்திர மாகச் சிலபாடல்கள் செய்யவேண்டும்" என்று விண்ணப் பஞ் செய்ததற்கு, "அடியேன் நரஸ்துதி செய்கிறதில்லை" என்று சொல்லி, அன்றிராத்திரி ஓரிடத்திற் றங்கி யிருந்தபோது, இவரது ஸ்வப்னத்தில் முருகக்கட வுள் மயில்வாகன ரூடராய் எழுந்தருளி, ஒரு பாத்திர

த்தில் விடுபுஷ்பங்களை வைத்து, "இம்மலரை மாலையாகத் தொடுத்து நமக்கணியவேண்டும்" என்று திருவாக்குச் செய்தபடியால், விடியற் காலத்திலே சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் நித்தியகாமங்களை முடித்துக்கொண்டு தாம் கண்ட ஸ்வப்னத்தைச் சாந்தலிங்க சுவாமிகளுக் கறிவிக்க, அதற்கவர் "தேவரீர் பாமாலை தொடுக்கக் கூடாதென்று சொல்லியபடியால் அப்பாமாலையே தொடுக்க வேண்டிக் குறிப்பித்தபடி" என்ற மாத்திரத்திலே, சிவஞானபாலையசுவாமிகள்பேரில் தாலாட்டு, நெஞ்சுவிடுதூது, கலம்பகம் இம்மூன்று பிரபந்தமுஞ் செய்து கொண்டுபோய்ச் சன்னிதானத்தி லரங்கேற்றி ஞானோபதேசம் பெற்று அந்த ஞானசாரியாரது கட்டளையினால் தமது தங்கையாகிய ஞானம்பையைச் சாந்தலிங்க சுவாமிகளுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுத்துப் பின்னர் காஞ்சிபுரம் வந்து சிலகாலம் வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போது, மேற்சொல்லிய சுவாமிகள் பேரில் பிள்ளைத்தமிழும், திருப்பள்ளியெழுச்சியும், அதிசயப் பத்துஞ் செய்தருளினார். மற்றொரு காலத்தில் அண்ணாமலை ரெட்டியார் சுவாமிகளை விவாகஞ் செய்து கொள்ளும்படி பிரார்த்தித்தபோது அருளிய

கொச்சகக்கலிப்பா.

சேய்கொண்டா ருங்கமலச் செம்மலுடனே யரவப்
பாய்கொண்டான் வந்துதொழும் பட்டீச் சுரத்தரனே
நோய்கொண்டா லுங்கொளலா நூறுவய தளவிருந்தும்
பேய்கொண்டா லுங்கொளலாம் பெண்கொள்ளலாகாதே.

பின்பு, கருணைப் பிரகாச சுவாமிகளை விவாகஞ் செய்துகொள்ளப் பிரார்த்தித்தபோது அவர் செய்தருளிய பாடல்

நாணியென்பதை நாரியென் றுரைத்திடு நகையால்
வேணுவானது வளைந்துபோய்ப் புகுந்தது வென்றாற்
காணலாவதோ ருருவமெய் நாரியைக் கண்டால்
பூணுவார்மயல் காளைய ரென்பதும் புதிதோ.

என்று சொல்லிய பாடலின் கருத்தைச் சுவாமிகள் அறிந்து தனது சகோதரரிருவரையும் இல்லறத்தி லிருக்கச்செய்து தாம் துறவறமாக வெழுந்தருளி யிருந்து, பிரபுலிங்கலீலை, சித்தாந்தசிகாமணி, வேதாந்த சூடாமணி, சிவப்பிரகாசவிகாசம், தர்க்கபரிபாஷை, திருக்கூவபுராணம், சதமணிமாலை, நால்வர்நான்மணி மாலை, நிரஞ்சனமாலை, கைத்தலமாலை, அபிஷேகமாலை, இஷ்டலிங்கப் பெருங்கழிநெடில, குறுங்கழிநெடில், நன்னெறி, சிவநாமமகிமை, அன்றியும் திருப்பதிகம் பெற்ற தலங்க ளொவ்வொன்றுக்கு இரண்டிரண்டு வெண்பாக்களும் செய்தருளினர். இவர் சகோதரர் வேலையசுவாமிகள் நல்லூர்ப்புராணம், இஷ்டலிங்கக் கைத்தலமாலை, கும்பகோணஞ் சாரங்கதேவசரித்திர மாகிய வீரசிங்காதன புராணம், குகநமசிவாயமூர்த்திகள் சரித்திரமென்னும நமசிவாயலீலை, கிருஷ்ண சரித்திர பாரிசாதலீலை, மயிலத்திரட்டை மணிமாலை என்னும் இப்பிரபந்தங்கள் செய்தருளினர். இவரது கனிஷ்டராகிய கருணைப்பிரகாச சுவாமிகள் இஷ்ட லிங்கவகவல், திருக்காளத்திப் புராணத்தில் சீகாளத் திசருக்கம் வரையிலுஞ் செய்தருளி வெங்கைமாநகரத்தில் கஅ-ஆம் வயதில் சிவலிங்கயிக்யமாய்ச சமாதி யானர். அப்போது யாத்திரையாக வெழுந்தருளி யிருந்து வந்த சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் செய்தருளிய

விருத்தம்.

முன்னமொரு தமிழ்ப்புலவன் றனையுண்டுகண்ட சுவை முதிர்ச்சியாலே, தன்னியலை முழுதுமுரைத் தமையாமுன் னினைக்கவர்ந்து தடங்காளத்தி, மன்னவ னுண் டானெனது மாதவத்தின் வலிதீர மண்ணின்மீதே, யென்னுடன்வந் தவதரித்த விளங்கருணைப் பிரகாசனை ன் னுங் கோவே.

அப்பொழுது வேலையசுவாமிக ளருளிச்செய்த விருத்தம்.

ஆண்டதனு லெனையொவ்வாய் வித்தையினிற் றமையனினு மதிகமென்றே, பூண்டவுல கதனினுள் ளோர் புகல்வதுகேட் டிருந்துமென்ன புதுமைதானே, காண்டகுகண் மணியேநல் லிளங்கருணைப் பிரகாசக் காளாய்நீதான், மாண்டனையென் றறிந்திருந்து முயிர் தரித்தேன் யானுமிகு வன்னெஞ்சேனே.

பின்பு சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் மிகவும் மகிமை யோடிருந்து காளத்திப்புராணத்தில் கண்ணப்பர் சருக் கமும் நக்கீரர் சருக்கமும் செய்தருளி ௩௨-ஆம் வய திலே நல்லாற்றூரில் சிவஞானபாலைய சுவாமிகளால் விடப்பட்டிருந்த மடத்திலே சிவலிங்கயிக்யமாய்ச்சமாதி யாயினர்.

அப்போது வேலையசுவாமிகள் அருளிச்செய்த வெண்பா.

அல்லிமலர்ப் பண்ணவனு மாராய்ந் தறிகவிதை
சொல்லு மிருவரிடைத் தோன்றியயான்—முல்லை
யரும்பிற் பொலியு மணிமுறுவ னல்லாய்
கரும்பிற் கணுநிகர்த்தேன் காண்.

பின்பு காளத்திப்புராணத்தைப் பாடி நிறைவேற் றிப் பெருமத்தூர் மடத்தில் எ௨-ஆம் வயதில் சிவலிங் கயிக்யமாய்ச் சமாதியாயினர்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் சரித்திரம்.

முற்றிற்று.

கடவுள்துணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிரபுலிங்கலீலை வசனம்

கணபதி காப்பு.

சுரகு லாதிபன் றூமலர் நந்தனம்
பெருக வார்கடல் பெய்த வயிற்றினோன்
கரக நீரைக் கவிழ்த்த மதகரி
சரண நாளுந் தலைக்கணி யாக்குவாம்.

இதன்பொருள். சுரகுலாதிபன் - தேவரது குலத்துக்குத் தலைவனாகிய இந்திரனது, தூ மலர் நந்தனம் - தூயமலர்களையுடைய பூங்காவானது, பெருக - ஓங்கும்படியாக, வார் கடல் பெய்தவயிற்றினோன்-நெடியகடலைப்பெய்தவயிற்றையுடையோனாகிய அகஸ்தியமுனிவனது, கரகநீரை - கமண்டலத்திலுள்ள நீரை, கவிழ்த்த - கவிழ்த்துவிட்ட, மதகரி - மதயானையினது, சரணம் - திருவடியை, நாளும் - எந்நாளும், தலைக்கு அணி ஆக்குவாம் - (யாம்) எமது தலைக்கு அணியாகச் செய்துகொள்ளுவாம் [எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட நூல் இடையூறின்றி இனிது முடிதற்பொருட்டு], எ-று.

துதிகதிமுதல் இருபத்தைந்து கதிகளாலே இந்நூல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுள் முதலிலே துதிகதி சொல்லப்பட்டது. அதனுள் பூவாயென்பதுமுதல் பாவைகேள்வனென்பது ஈறாகிய பத்துப்பாட்டுகளாலே கடவுண் முதலியோரைக் குறித்துத் துதிசெய்து இதற்குமேல் அவையடக்க முதலிய பிறவும் சொல்லப்படினும் தலைமைபற்றித் துதிகதியெனப் பட்டது.

முதலாவது

துதிகதி

சிவஸ்துதி.

பூவாய் நெடுங்கோட் டுறுபசுந்தேன் கைகான் முடங்கு பொறியிலித, னாவா யொழுகிற் றெனவுலக மளந்த மாலு நான்முகனுங், காவா யெனநின் றேத்தெடுப்பத் தானே யுவந்தெங் கரதலத்தின், மேவா வமர்ந்த மாமணியைத் தொழுது வினைக்கு விடைகொடுப்பாம்.

இ - ள். பூவாய் - மலர்கள் பொருந்திய, நெடுங்கோட்டு உறு - நெடிய மரக்கொம்பினது நுனியின்கண்ணே தங்கிய, பசுந்தேன் - பசியதேனானது, (தன்னைப்பெறத் தகுதியுடையவனுக்குக் கிடையாமல்) கைகான் முடங்கு பொறியிலிதன் - கைகளுங் கால்களு முடங்கிய அறிவில்லாதவனது, நாவாய் - நாவினிடத்தே, ஒழுகிற்று என-(தானேவந்து) ஒழுகினால் அது போல, உலகம் அளந்த மாலும் - உலகத்தையளந்த திருமாலும், நான்முகனும்-பிரமனும், காவாய் என - (அடியேங்களைக்)காத்தருளாயென்று, நின்று-(தன்னைப் பெறுதற்கு உரியவழியிலே) நின்று, ஏத்தெடுப்ப - துதிசெய்யாநிற்க, (அவரிடத்துச் செல்லாமல்) தானே உவந்து - தானே விரும்பி, எம் கரதலத்தில் - (தன்னைப்பெற முயலுதற்குச் சாதனங்க ளில்லாத) எமது உள்ளங்கையிடத்து, மேவா - பொருந்தி, அமர்ந்த-எழுந்தருளியிருக்கின்ற, மாமணியை - மாணிக்கத்தை, தொழுது - வணங்கி, வினைக்கு - (எம்மைப் பிறவியில் அழுத்தி வருத்துகின்ற) கருமத்துக்கு, விடை கொடுப்பாம் - செலவு கொடுப்போம், எ - று.

தேவிஸ்துதி.

ஆதி பகவன் றனதூட றணிப்பான் பணிய வவ்விறைவன், பாத மிறைஞ்சு மதற்குநெற்றிப் பகைபு மல்குறப் பகைபுமாஞ், சீத மதியு மாவுய்விழுஞ் சேய

ற்கு முவகை செயாமலலே, மாது பணியு மதற்குமன மகிழு முமைமையை வணங்குவாம்.

இ - ள். ஆதிபகவன் - கடவுள், தனது - தன்னிடத்துண்டாகிய, ஊடல் - பிணக்கை, தணிப்பான் - தணித்தற்பொருட்டு, பணிய - வணங்க, அவ்விறைவன் - அந்தத் தலைவன், பாதம் - தன்பாதங்களை, இறைஞ்சுமதற்கும் - வணங்குகின்ற செயலுக்காகவும், நெற்றிப்பகையும் - தனது நெற்றியினாலே பகைக்கப்பட்டதும் அல்குல் பகையும் - அல்குலினால் பகைக்கப்பட்டதும், ஆம் - ஆகிய, சீதமதியும் - குளிர்ச்சிபொருந்திய பிறையும், அரவும் - பாம்பும், விழுஞ்செயற்கும் - வணங்குகின்ற செயலுக்காகவும், உவகை செயாமல் - மகிழ்ச்சி செய்யாமல், அலைமாது - தன்மாற்றாளாகிய கங்காதேவி, பணியுமதற்கு - வணங்குகின்ற செயலுக்காகவே, மனமகிழும் - திருவுள மகிழ்கின்ற, உமையை வணங்குவாம் - உமாதேவியைத் தொழுவோம், எ - று.

கணபதிஸ்துதி.

மார னெடுத்து வளைக்குமொரு கரும்பை யொடித்து மலர்சிதறி, நாரி யடுத்த வளிமாலை குலையத் துரந்து நயந்தோடி, வீர மனத்து வினைப்பாகர் குறிப்பி னொழுகி விளையாடு, மீர மதிச்செஞ் சடைக்களிநல் யானை யிணைத்தா ளேத்துவாம்.

இ - ள். மாரன் - மன்மதனாலே, எடுத்து வளைக்கும் - எடுத்து வளைக்கப்பட்ட, ஒரு கரும்பை ஒடித்து - ஒப்பற்ற கருப்புவில்லை ஒடித்து, மலர்-(அவ்வில்லி னெய்யப்படும்) மலரம்புகளை, சிதறி - இறைத்து, நாரியடுத்த - (அவ்வில்லுக்கு) நாணையடுத்த, அளிமாலை - வண்டுக்கூட்டம், குலைய - கலைந்துபோக, துரந்து - துரத்தி, நயந்து - விரும்பி, ஓடி - விரைந்துசென்று, வீரமனத்து வினைப்பாகர் - வீரத்தன்மை பொருந்திய மனத்தையுடைய இருவினையொப்பினராகிய பாகரது, குறிப்பினொழுகி - கருத்தின்படி சென்று, விளையாடும் - விளையாடுகின்ற, ஈரமதிச் செஞ்சடை - குளிர்ச்சிபொருந்திய பிறையைத் தாங்கிய செய்யசடையையும், களி - களிப்பையுமுடைய, நல்யானை - நல்ல யானையினது, இணைத்தாள் - உபய பாதங்களையும், ஏத்துவாம் - துதிசெய்வாம், எ - று.

சுப்பிரமணியஸ்துதி.

பாக மொருபெண் குடியிருக்கும் பரம னணியிற் பரித்தமணி, நாக நுழைவுற் றுடல்சுருண்டு கிடந்து நகு வெண் டலைப்புழையிற், போக மெல்லத் தலைநீட்டிப் பார்த்துவாங்கப் போகுமொரு, தோகை மயில்வா கனப் பெருமா டுணைத்தாட் கமலந் தொழுதிடுவாம்.

இ - ள். பாகம் - பாதியுடம்பின்கண்ணே, ஒருபெண் - பார்வதியானவள், குடியிருக்கும் - நிலைத்திருக்கப்பெற்ற, பரமன் - கடவுளாலே, அணியில் - ஆபரணம்போல், பரித்த - தாங்கப்பட்ட, மணிநாகம்-மணியையுடையபாம்பு, நகுவெண்டலைப் புழையில் - சிரிக்கின்ற வெண்டலையினது துளையில், நுழைவுற்று-நுழைந்து, உடல்சுருண்டு கிடந்து—, போக - புறத்திற் போதற்பொருட்டு, மெல்ல - மெள்ள, தலை - தலையை, நீட்டிப் பார்த்து வாங்க - வெளிகாட்டி உள்வாங்காநிற்க, போகும் - (அக்கடவுளிடத்தே) செல்லுகின்ற, தோகை மயில்வாகனப் பெருமாள் - கலாபத்தையுடைய மயிலாகிய வாகனத்தையுடைய முருகக்கடவுளது, துணைத்தாள் கமலம்-இரண்டு பாதங்களாகிய தாமரைமலர்களை, தொழுதிடுவாம் - வணங்குவாம், எ - று.

அல்லமதேவஸ்துதி.

கலையை மதிக்கும் புலவர்தமைச் சித்தர் குழாத்தைக் கடவுளரை, நிலையை மதிக்கு முனிவரரைத் திசைமா முகனை நிரைவளையாச், சிலையை மிதிக்கு நெடியோனை விழுங்கி யுமிழாத் திறன்மாயைத், தலையை மிதிக்கு மல்லமன்செங் கமல மலர்த்தா டலைக்கணிவாம்.

இ-ள். கலையை - அறுபத்துநாலு கலைகளையும், மதிக்கும்- உணர்கின்ற, புலவர்தமை-வித்வான்களையும், சித்தர் குழாத்தை- சித்தரது கூட்டத்தையும், கடவுளரை - தேவரையும், நிலையை- தத்துவநிலையை, மதிக்கும் - ஆராய்கின்ற, முனிவரரை - முனிவோரையும், திசைமாமுகனை - நான்முகனையும், நிரைவளையா- பெண்வடிவமாக, சிலையை - கல்லை, மிதிக்கும்-(அடியால்)மிதித்த, நெடியோனை - நாரணனையும், விழுங்கி - உட்கொண்டு, உமிழா - (பின்) உமிழ்தல் செய்யாத, திறல் - வலிமையையுடைய, மாயை - மாயையினது, தலையை - சிரத்தை, மிதிக்

கும் - மிதித்துநிற்கின்ற, அல்லமன் - அல்லமதேவனது, செங்கமல மலர்த்தாள் - செந்தாமரை மலர்போலுந் திருவடிகளை தலைக்கு-நமது தலையின்கண்ணே, அணிவாம்-சூடுவோம், எ-று.

வசவஸ்துதி.

வெள்ள வேணிப் பெருந்தகைக்கி யாஞ்செய் யடிமை மெய்யாகக், கள்ள வேடம் புனைந்திருந்த கள்வ ரெல்லாங் களங்கமறு, முள்ள மோடு மெய்யடியா ராக வுள்ளத் துள்ளுமருள், வள்ள லாகும் வசவேசன் மலர்த்தா டலையால் வணங்குவாம்.

இ - ள். வெள்ளவேணி - கங்கையைத் தாங்கிய சடையையுடைய, பெருந்தகைக்கு - கடவுளுக்கு, யாம் செய் - எம்மாலே செய்யப்படுகின்ற, அடிமை - பொய்யடிமையானது, மெய் ஆக - மெய்யடிமையாதற்பொருட்டு, கள்ள வேடம் - பொய்க்கோலத்தை, புனைந்திருந்த - தரித்துவந்திருந்த, கள்வர் எல்லாம் - திருடரெல்லாம், களங்கமறும் உள்ளமோடு - மாசற்ற நெஞ்சத்தோடு, மெய்யடியாராக - மெய்யடியாராகும்வண்ணம், உள்ளத்து - தனது திருவுளத்தில், உள்ளும் - நினைத்தருளிய, அருள் வள்ளல் ஆகும் - கருணைவள்ளலாகிய, வசவேசன் - வசவேசனது, மலர்த்தாள் - தாமரைமலர்போலுந் திருவடிகளை, தலையால் வணங்குவாம் - எமது சிரத்தினால் தொழுவோம், எ-று.

சென்னவசவஸ்துதி.

பங்க வளற்று வழிமாற்றி யொருநல் வழியைப் பகர்வார்போற், றங்கண் மதியிற் பலபிதற்றுஞ் சமயருரைக டமைநீக்கி, யங்க நிலையிற் றிலிங்கநிலை யிற்றென் றருளும் வீரசைவ, சிங்க நிலைத்த வருட்சென்ன வசவன் றிருத்தாள் சிரத்தணிவாம்.

இ - ள். பங்கம் அளற்றுவழி - பழுதாகிய சேற்றுவழியை, மாற்றி - ஒழித்து, ஒரு நல் வழியை - ஒரு நல்லவழியை, பகர்வார்போல் - சொல்பவர்போல், தங்கள் மதியின் - தங்களுடைய புத்திகளுக்குத் தோன்றியவாறே, பல பிதற்றும் - (தேகதேகிகளைக் குறித்துப்) பலவகைப்படப் பிதற்றுகின்ற, சமயருரைகள் தமை - சமயவாதிகளுடைய சொற்களை, நீக்கி - ஒழித்து,

அங்கநிலை - அங்கத்தினது நிலை, இற்று - இத்தன்மைத்து, இலிங்க நிலை - இலிங்கத்தினது நிலை, இற்று-இத்தன்மைத்து, என்று அருளும் - என்று தெரிவித்தருளிய, வீரசைவசிங்கம் - வீரசைவத்திற் சிறந்தோனாகிய, நிலைதந்த அருள் - நிலைபெற்ற அருளையுடைய, சென்னவசவன் - சென்னவசவேசனது, திருத்தாள் - அழகிய பாதங்களை, சிரத்து - (எமது) முடியின்மீது, அணிவாம் - தரிப்பாம், எ - று.

மடிவாலமாச்சையர் துதி.

வார்க்குங் குமமென் முலைபாக னடியா ரறுவை மா சடித்துத், நீர்க்குஞ் செயலபோல் விச்சலமன் னவன்றன் சேனை செய்பிழையைத், தாக்குங் காவாள் கொடு சின்ன பின்ன மாகத் தடிந்திட்டுப், போக்குங் கருணை மடிவால மாச்சன் பொன்னங் கழல்போற்றி.

இ - ள். வார் குங்கும மெல் முலை - கச்சிறுக்கிச் செஞ்சாந்தணியப்பெற்ற மெல்லிய முலையினளாகிய உமாதேவியினது, பாகன்-கூற்றினனாகிய சிவபெருமானுடைய, அடியார் - தொண்டரது, அறுவை - ஆடைகளிலுள்ள, மாசு - அழுக்கை, அடித்து - அவற்றைக் கல்லின்மேலறைந்து நீர்க்குஞ் செயல் போல் - போக்குகின்ற செயல்போல், விச்சலமன்னவன்றன் - விச்சலராஜனது, சேனை - சேனையினாலே, செய் - செய்யப்பட்ட, பிழையை-குற்றத்தை, தாக்கும் காவாள்கொடு - வெட்டுதற்குரிய கைவாளைக்கொண்டு, சின்னபின்னமாக தடிந்திட்டு - சின்னபின்னமாக வெட்டி, போக்கும் - போக்கிய, கருணை - அருளையுடைய, மடிவாலமாச்சன் - மடிவாலமாச்சையனது, பொன்னங்கழல் - பொன்போலுந் திருவடிகளை, போற்றி - துதிசெய்வாம், எ - று.

நால்வர் ஸ்துதி.

பெண்ணிற் காசு தானாக வெண்பு பெருநீற் றறை பிரச, வண்ணக் கமல மலர்ப்பொய்கை யாகச் செங்கண் மாமழையாய், நண்ணச் சிறிய நரிகண்முடங் குளைய பரியாய் நகர்புகுதப், பண்ணற் குரிய வழுதுறழ்முத் தமிழ் நால் வரையும் பணிகுவாம்.

இ-ள். என்பு - எலும்பானது, பெண்ணிற்கு அரசாக - பெண்களுக்கு அரசியாகவும், பெரு நீற்றறை - பெரிய சுண்ண வறையானது, பிரசவண்ணக்கமலமலர்ப்பொய்கையாக-தேனை யும் அழகையும் உடைய தாமரை மலர்களையுடைய குளமாக வும், செங்கல்-செங்கல்லானது, மாமழையாய் நண்ண - பொன் னுப் பொருந்தவும், சிறிய நரிகள்—, முடங்குளைய பரியாய் - மடங்கிய புறமயிரையுடைய குதிரைகளாய், நகர் - மதுரைநகரத் தில், புகுத-செல்லவும், பண்ணற்குரிய - செய்தற்குரிய, அமுது உறழ் - அமிர்தம்போல்கின்ற, முத்தமிழ் - இயலிசைநாடகமெ ன்னு மூவகைப்பட்ட தமிழ்ப் பதிகங்களை அருளிச்செய்த, நால் வரையும் - சம்பந்தர் அப்பர் சுந்தரர் மாணிக்கவாசகர் என்கிற நால்வரையும், பணிகுவாம் - வணங்குவாம், எ - று.

அடியார்பொதுஸ்துதி.

பாவை கேள்வன் றிருத்தொண்டத் தொகையு ளடியார் பத்தியெலா, முருவ மாகு நஞ்சோம நாதன் றுதியு ளுறுசாரை, ரரவ வணியா னடியார்கண் மற்றை யவர்க ளனைவருந்தாம், விரவி நாளு மிருப்பவிடங் கொடு க்கு முள்ளம் விரிந்தன்றே.

இ-ள். பாவை கேள்வன் - பாவைக்கு நாயகனுகிய சுந்தர மூர்த்திநாயனூரது, திருத்தொண்டத் தொகையுள் - திருத் தொண்டத்தொகைப்பாடலு ளிருக்கின்ற, அடியார் - தொண் டர்களும், பத்தியெலாம்—, உருவமாகும் - ஒரு வடிவாகக் கொண்ட, நம் சோமநாதன் - நமது சோமநாதாராத்திரியினது, துதியுளுறு - துதிப்பாடலு ளிருக்கின்ற, சாரர் - தொண்டர் களும், அரவவணியான் - பாம்பை அணியாகவுடைய கடவு ளது, அடியார்கள் - தொண்டர்களாயுள்ள, மற்றையவர்கள் - அவ்விரண்டிலும் அடங்காதவர்களும் ஆகிய, அனைவரும்—, விரவி-கலந்து,'நாளும் - எக்காளும், இருப்ப - இருத்தற்கு, உள் ளம் - எமது நெஞ்சமானது, விரிந்து—, இடம் - இடத்தை, கொடுக்கும்—, எ-று.

நூல் செய்தவர் பெயரும் முதலிய பொருளும்.

தண்ணிலவு புனைசடிலத் திறைபுகழல் லமதேவன் சரிதத் தீம்பால், புண்ணியருஞ் செவிவாயிற் றமிழ்ச்சங்

கத் தான் முகந்து புகட்டி ஞனுல், எண்ணரிய புகழ்மலயந் திருந்தவனோர் வடிவெடுத்தானென்றுகூறப், பண்ணிய முத்தமிழ்க்கவிதைச் சிவப்பிரகா சப்பெரும்பேர் படைத்துளானே.

இ - ள் தண்ணிலவு - குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திரனை, புனை - தரித்த, சடிலத்து - சடையையுடைய, இறை - கடவுளால், புகழ் - புகழப்படுகின்ற, அல்லமதேவன் - அல்லமதேவனது, சரித்திரம்பால் - சரித்திரமாகிய இத்திப்புப் பொருந்திய பாலை, புண்ணியர் - புண்ணியத்தை யுடையவரது, அஞ்செவி வாயில் - உட்செவியாகிய வாயில், தமிழ்ச் சங்கத்தால் - தமிழ்ச் செய்யுளாகிய சங்கினுல், முகந்து - மொண்டு, புகட்டினுன் - புகவிட்டான், எண்ணரிய - எண்ணக்கூடாத, புகழ் - கீர்த்தியையுடைய, மலயத்து-பொதியமலையின்கண்ணே எழுந்தருளியிருக்கின்ற, இருந்தவன் - பெரிய தவத்தோனுகிய அகஸ்திய முனிவன், ஓர் வடிவு எடுத்தான் என்று கூற - (இப்படி) ஒரு திருவுருவெடுத்து வந்தானென்று சொல்லும்படிக்கு, பண்ணிய - (தன்னுலே) செய்யப்பட்ட, முத்தமிழ் கவிதை - இயலிசைநாடகமென்னு மூவகைத் தமிழ்ப் பாடல்களையும் உடைய, சிவப்பிரகாசப் பெரும்பேர் படைத்துளான் - சிவப்பிரகாசனென்னும் பெரிய திருநாமத்தைப் படைத்திருக்கின்றவன், எ-று.

அவையடக்கம்.

அடலுறு மல்லம னரிய சீரோடு
படுதலி னயந்துபா ராட்டும பன்முறை
மடனிரு முலகமென் மொழியை வருவர்க்
கடலிறு மூழ்குவர் கால மொன்றினே.

இ - ள். அடலுறும்-வலிமையால் மிகுந்திருக்கின்ற, அல்லமன் - அல்லமனது, அரிய சீரொடு - அரிதாகிய புகழோடு கூடி, படுதலின் - தோன்றுதலால், மடனிரும் - அறியாமையினீங்கிய, உலகம் - உலகமானது, என் மொழியை-எனதெரிய செய்யுளையும், பன்முறை - பலகாலும், நயந்து-விரும்பி, பாராட்டும் - கொண்டாடும், காலம்-விசேட காலத்தோடு, ஒன்றின்-பொருந்துமாயின், உவர்க்கடலிலும் - உப்புக்கடலிலும் வந்து, மூழ்குவர் மனிதர் முழுகுவர், எ-று.

படலத்தொகை.

நாற்கதி தருமிடர் கடந்து நசசுநர்
பார்க்கறி முதலிரு பத்தைந் தாங்கதி
மேற்கதி பெறவருள் விளங்கு மல்லமன்
சீர்க்கதி யிருபதோ டைந்துஞ் செப்புவாம்.

இ-ள். நசசுநர் - (தன்னை) விரும்பியோர், நாற்கதி - தேவகதி மனிதகதி விலங்குகதி நரககதி எனப்படுகின்ற நான்கு கதிகளாலும், தரும் - தரப்படுகின்ற, இடர் - துன்பங்களை, கடந்து—, பார்க்கறிமுதல்-பிருதிவிதத்துவமுதலிய, இருபத்தைந் தாங்கதி-இருபத்தைந்து தத்துவங்களுக்கும், மேல்-மேலாகிய, கதி-முத்தியை, பெற—,அருள்விளங்கும்-கருணையால் விளங்குகின்ற, அல்லமன் - அல்லமனது, சீர் - புகழையுடைய, கதி இருபதோடைந்தும்-இருபத்தைந்து கதிகளையும், செப்புவாம் - சொல்லுவாம், எ-று.

சம்பந்தம்.

கன்றிய வைரிகள் காதுங் காதையும்
வன்றுயர் மதனநோய் வளர்க்கு மாற்றமும்
புன்றொழி லினர்வறும் பொழுது போக்கலு
மன்றரு ளல்லம னமல லீலையே.

இ—ள். கன்றிய - வெதுப்புற்ற, வைரிகள் - பகைவராயினோர், காதும் - (தம்மெதிரிகளைக்) கொலைசெய்த, காதையும் - சரித்திரமும், வன்றுயர் மதனநோய் - வலியதுயரைச் செய்கின்ற காமநோயை, வளர்க்கும் - பெருக்குகின்ற, மாற்றமும் - சரித்திரமும், புன்றொழிலினர் - இழிதொழி லுடையோர், வறும்பொழுது - வீண்காலத்தை, போக்கலும் - போக்குதற்கு ஏதுவாகிய சரித்திரமும், அன்று - அன்றாகும், அருள்-அருளையுடைய, அல்லமன் - அல்லமனது, அமலலீலை - மாசில்லாத திருவிளையாட்டு. எ-று.

அதிகாரிகள்.

புறங்கறை யொழுகுசெம் புண்ணி லீயென
வறுங்கதை புல்லியர் கொள்வர் மாமல
ருறுங்களி வண்டின லமனெண் காதையைப்
பிறந்துள பயன்பெறு பெரியர் கொள்வரே.

இ-ள். புறம் - புறத்தே, ஒழுகு - ஒழுகுகின்ற, கறை - உதிரத்தையுடைய,செம்புண்ணில்-சிவப்புற்ற புண்ணில், மொய்க்கும்—, ஈயென-ஈக்கள்போல், வறுங்கதை-பயனில்லாத கதையை, புல்லியர்-சிறியோராயினோர், கொள்வர்—, மா மலர்-தாமரைமலரில் மொய்க்கும், உறுங்களி வண்டின் - மிக்க களிப்புடைய வண்டுகள்போல், அல்லமன் - அல்லமனது, ஒண் காதையை - ஒள்ளிய கதையை, பிறந்தபயன்-மனிதராய்ப் பிறந்ததற்குப் பயனை, பெறு - பெறுதற்கரிய, பெரியர் - பெரியராயினோர், கொள்வர்—, எ-று.

பிரயோசனம்.

மயலளற் றான்றுகோன் மஞ்சு மன்பெனு
மியலெழுத் தெழுதுகோ லங்க லிங்கமாம்
வியனிலத் தளவுகோன் மதிவி ளக்கினை
யயர்வறத் தூண்டுகோ லமல லீலையே.

இ-ள். அமலலீலை - இவ்வமலனது லீலையானது, மயல் அளற்று-மயக்கமாகிய சேற்றுக்கு, ஊன்றுகோல்—, மஞ்சும் - நிரம்பிய, அன்பெனும்-குருலிங்கசங்கமபத்தியெனப்படுகின்ற, இயல் எழுத்து-இலக்கணமுடையவெழுத்தை, எழுதுகோல்—, அங்கலிங்கமாம்—, வியன் நிலத்து-விரிவானநிலத்திற்கு, அளவுகோல்—, மதி விளக்கினை-அறிவாகிய விளக்கை, அயர்வு அற-சோர்வு நீங்க, தூண்டுகோல், ஆகும், எ-று.

விடயம்.

நன்றிகொ ளடிகணான் குறநடந்துபோ
யென்றனி நாவினின் றெழுமிச் செய்யுளான்
வென்றிகொ ளல்லமன் சீர்த்தி மென்பயன்
கன்றலி லன்பராங் கன்றை யூட்டுமால்.

இ-ள். என் தனி நாவினின்று - எனதொப்பற்ற நாவினின்றும், எழும் - தோன்றுகின்ற, இச்செய்யுள் ஆன் - இக்காப்பியமாகிய பசுவானது, நன்றி கொள் - நன்மைகொண்ட, அடிகள் நான்கு - நான்கடிகளாகிய நாலுபாதங்களைக்கொண்டு, உற-மிகவும்,நடந்துபோய்—, வென்றிகொள்அல்லமன்-வெற்றியைக்கொண்ட அல்லமனது, சீர்த்தி மென்பயன் - புகழாகிய மெல்லியபாலை, கன்றலில் - பதனழிதலில்லாத, அன்பராம் கன்றை-சிவபத்தர்களாகிய கன்றுகளை, ஊட்டும்-உண்பிக்கும்,எ-று.

இனி மூன்று பாட்டுகளால் உற்பத்தி சொல்லப்படுகின்றது.

பரசிவம் பிரம மென்னப் பட்டொரு திரிவு மின்றி
யுரைமன மிறந்து நின்ற வொருசிவ லிங்கந் தன்னின்
வருமுயர் சதாசி வன்றான் மற்றவன் றனைப்பொருந்து
மருமைகொண் ஞானசத்தி யவர்களாற் சிவனுதிப்பன்.

இ-ள். பரசிவம்—, பிரமம்—, என்னப்பட்டு-என்று சொல்லப்பட்டு, ஒரு திரிவும் - யாதொரு விகாரமும், இன்றி - இல்லாதாகி, உரை மனம் - வாக்கையும் மனத்தையும், இறந்து - கடந்து, நின்ற -,(சச்சிதாநந்த சொரூபமாய்) நின்ற, ஒரு சிவலிங்கந்தன்னின் - ஒரு சிவலிங்கத்தினின்றும், உயர் - உயர்வாகிய, சதாசிவன்—, வரும் - தோன்றுவன், அவன்றனை அவனை, அருமைகொள் - அருமைகொண்ட, ஞானசத்தி—, பொருந்தும்-பொருந்துவள், அவர்களால் - அவர்களினின்றும், சிவன் உதிப்பன்—, எ-று.

சாற்றுமச் சிவனுக் கிச்சா சத்தியவ் விருவரா
னுந், தோற்றுவ னுருத்தி ரன்றான் சொல்லிய விவற்
குச் சத்தி, மாற்றருங் கிரியை யென்பர் மற்றிவ ரிருவர்
பாலும், போற்றுறு மரியு திப்பன் பொறியவன் சத்தி
யாமால்.

இ-ள். சாற்றும்-மேற்சொல்லப்பட்ட, அச்சிவனுக்கு—, இச்சாசத்தி—, (சத்தியாவாள்); அவ்விருவரானும்-அவ்விருவரானும், உருத்திரன்—, தோற்றுவன்-தோன்றுவன்; சொல்லிய-சொல்லப்பட்ட, இவற்கு - இவ்வுருத்திரனுக்கு, மாற்றரும் - மாற்றப்படாத, கிரியை - கிரியாசத்தியை, சத்தியென்பர்-சத்தியென்பர்; இவரிருவர்பாலும் - இவ்விருவரினின்றும், போற்றுறும் - (உலகைக்) காக்கின்ற, அரி - நாரணன், உதிப்பன் - தோன்றுவன், பொறி - திருமகள், அவன் சத்தியாம்—, எ-று.

அத்திரு மாலு மாவு மளிப்பவந் துதிப்பன்
வண்டு, மொய்த்திசை முரலுஞ் செங்கேழ் முளரிவா
னவன வற்குச், சத்திவெண் கமலை யன்னோர் தாவரு
முலகந் தோற்ற, நித்தனங் குருகு கேச னினைவுமாத்
திரையி னுமால்.

கடவுள் துணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிரபுலிங்கலீலை வசனம்

கணபதி காப்பு.

சுரகு லாதிபன் றூமலர் நந்தனம்
பெருக வார்கடல் பெய்த வயிற்றினோன்
கரக நீரைக் கவிழ்த்த மதகரி
சரண நாளுந் தலைக்கணி யாக்குவாம்.

இதன்பொருள். சுரகுலாதிபன் - தேவரது குலத்துக்குத் தலைவனாகிய இந்திரனது, தூ மலர் நந்தனம் - தூயமலர்களையுடைய பூங்காவானது, பெருக - ஓங்கும்படியாக, வார் கடல் பெய்தவயிற்றினோன் - நெடியகடலைப்பெய்தவயிற்றையுடையோனாகிய அகஸ்தியமுனிவனது, கரகநீரை - கமண்டலத்திலுள்ள நீரை, கவிழ்த்த - கவிழ்த்துவிட்ட, மதகரி - மதயானையினது, சரணம் - திருவடியை, நாளும் - எந்நாளும், தலைக்கு அணி ஆக்குவாம் - (யாம்) எமது தலைக்கு அணியாகச் செய்துகொள்ளுவாம் [எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட நூல் இடையூறின்றி இனிது முடிதற்பொருட்டு], எ-று.

துதிகதிமுதல் இருபத்தைந்து கதிகளாலே இந்நூல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுள் முதலிலே துதிகதி சொல்லப்பட்டது. அதனுள் பூவாயென்பதுமுதல் பாவைகேள்வனென்பது ஈறாகிய பத்துப்பாட்டுகளாலே கடவுண் முதலியோரைக் குறித்துத் துதிசெய்து இதற்குமேல் அவையடக்க முதலிய பிறவும் சொல்லப்படினும் தலைமைபற்றித் துதிகதியெனப் பட்டது.

இரண்டாவது

கைலாசக்தி.

வெள்ளிமயமாகிய பெருமைபொருந்திய கைலாச
கிரியின் சிகரத்தில் வீற்றிருந்து உயிர்களுக்கு அருள்
செய்கின்ற மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானுடன்
சபதஞ் செய்துகொண்டு எம்பெருமாட்டியாகிய உமா
தேவியானவள் அல்லமதேவரைக் காணும்பொருட்டு
வஞ்சகம் பொருந்திய மாயையைப் பூலோகத்துக்கு
அனுப்பின செய்தியைச் சொல்லுகின்ற கதியைச்
சொல்லுவோம்.

சரங்களும் அசரங்களுமாகிய எல்லா உயிர்களையும்
ஆதிகாலத்தில் நாமகளோடு கூடப்பெற்ற சதுர்முக
னாகிய பிரமதேவன் விசாலமான பிருதுவி யண்டத்தி
னுள்ளே வெற்றி பொருந்திய அசுரர் நாகர் தேவர்
முதலியோர்க்கும் தகுதியான இடங்களை நிருமித்தான்.
அவற்றுள் பொருளே திருமேனியாயுடைய சிவபெரு
மான் வீற்றிருக்கிற கைலாசகிரியானது, தேவர்களும்
கண்டு அதிசயிக்கும்படியான அழகோடுகூடி அந்தப்
பிரமாண்டத்தி னுள்ளே மிகவுஞ் சிறந்து விளங்கி ஒப்
பற்றதா யிருந்தது. வண்டுகள் கொள்ளைகொண் டுண்
ணும்பொருட்டு, இழிந்து பொடியில் முழுகி மூக்கினால்
கிண்ட வுடைந்து முறுக்கவிழ்ந்து தேனைச் சிந்துகிற
செம்பொன்போல விளங்குகின்ற கொன்றை மலர்மாலை
யைச் சூடப்பெற்ற சடாபாரத்தையுடைய சிவபெருமா
னது வெண்மையாகிய புகழ்கள் திரண்ட வளம்பொருந்
திய ஸ்ரீகைலாசகிரியின்கண்ணே வெள்ளியானதுவந்து
ஆரோபமாகவே விளைந்திருக்கிறது.

மேலும் அந்தக் கைலாசகிரியானது முற்காலத்தில்
கௌதமரிஷியின் குழந்தையாகிய உபமன்யு பசிபொ

க்காமல் வேண்டி அழும்போது அக்குழந்தைக் கிரங்கி நம்மை யனுப்பி அதன் பசி தீர்த்தாற்போல இன்னமும் ஒரு குழந்தை பால்வேண்டி அழுமாயின் அதன் பசி தீர்க்கும்பொருட்டு நம்மை அனுப்புவன், அப்படி யனுப்புஞ் சிவபெருமானைத் தடுப்பதற்கு நம்மீது சயனித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவானவன் சக்தியற்றவனா யிருக்கிறான்; ஆதலால் நாம் அந்தச் சிவபெருமானுக்கே இடமா யிருப்போமென்று எண்ணிப் பாற்கடலானது திரண்டு மலையுருவங்கொண்டு நின்றாற்போல விளங்குகின்றது.

மேலும் அந்தமலையில் ஓடுகின்ற அருவியாறுகள் அவற்றின் ஓசையினால் அறியப்படுகின்றன; விளங்கா நின்ற வெள்ளிய சந்திரனனது தன்னிடத்தில் தங்கிய களங்கத்தினால் அறியப்படுகின்றது; இந்திரனது யானையாகிய ஐராவதமானது தான் பொழிகின்ற மதநீரால அறியப்படுகின்றது; தாமரைமலர்மேல் வாசஞ்செய்கிற பிரமதேவனது வாகனமாகிய அன்னமானது அழகாகிய தனது நடையினால் அறியப்படுகின்றது; இவ்வாறன்றி நிறத்தினால் அறியப்படாதபடி வெண்ணிறத்தோடு அம்மலை பொலிந்து விளங்காநின்றது.

மேலும் பிரகாசிக்கிற ஒளி ததும்புகின்ற அந்த வெள்ளியங்கிரியின் சிகரத்தில், அசையாநின்ற கதிரகளைப் பரப்புகின்ற செம்பொன்னினாலும் தேஜோரூபமாகிய மாணிக்கங்களாலும் செய்யப்பட்ட ஒரு செய்குன்றானது விளங்குதல் எப்படி யிருக்கின்றதென்றால், களங்கமில்லாத பரிசுத்தமான கற்பூர ராசியின்மேல் வாளம் பொருந்திய தீபமொன்று தங்கி விளங்குதல்போ லிருந்தது.

இப்படிப்பட்டதாகிய இந்தக் கைலாசகிரியில் சிவபிரானது அரசாட்சிமண்டபமொன்றுண்டு. அந்த மண்டபத்தை ஆதிசேடனும் புகழ்தற்கு அசக்தனென்றால்,

யான் அதனைப் புகழ்ந்திலேனென்று என்னை இகழ்பவா ஒருவரும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட மண்டபத்தில் சிவ பெருமானானவன் வந்து அவ்விடத்தில் விளங்காநின்ற பதுமராக மணிகளால் செய்யப்பட்ட ஒரு மேடையின் மேல் உலகம் நிலைபெறுதற் கேதுவாகிய சூரிய பிம்பத் திலே தங்கியிருத்தல்போலத் தங்கியிருந்தா னென்று யாவரும் சொல்லும்படி தங்கியிருந்தான்.

இளம்பிறையாகி உடல்வளைந்து வெளுத்ததாகிய நேத்திரோத்ஸவமாயுள்ள ஒளிபொருந்திய ஒப்பற்ற சந்திரன் சடையின்கண்ணே பொருந்தி யிருக்கவும், மணக்கிழத்தியாகிமலையரசனது குழந்தையெனப் பெயர் பெற்ற அழகையுடைய கங்கையானவள் அந்தச் சடை யின்கண் வாழாநிற்கவும், நெருப்பென்று சொல்லுதற் கிணங்க மேலே நோக்கிய ஒரு சிவந்த கண்ணானது அழகிய நெற்றியில் பொருந்தி யிருக்கவும், சந்திரனெ ன்று சொல்லப்பட்டும் சூரியனென்று சொல்லப்பட்டும் விளங்குகின்ற அழகிய கண்கள் இரண்டும் பெருகுகின்ற அருள் வெள்ளத்திற்கு மதகுகள்போல விளங்காநிற்க வும், தியானிக்கிற அன்பாது இதயமென்கிற பறவைகள் அகப்பட்டுக்கொள்ளுகிற வலையைப்போல நெடிய செவி களினிடத்துக் குழைகள் தங்கி விளங்கவும், இடது பக் கத்தில் அமர்ந்திருக்கிற உமாதேவியினது அழகிய நெற் றியி லணிந்த கஸ்தூரித் திலகம்போல அழகிய கண்டத் தில் கருநிறமுள்ள நஞ்சக்கறையானது விளங்காநிற்க வும், மலையரையனால் புதல்வியாகப் பெறப்பட்ட பூங் கொடிபோல்பவளாகியஉமாதேவியின்கண்களுக்கு நாணி யே முகம் திரும்பினதுபோலத் திரும்புகின்ற மானா னது மனமகிழ்ந்து இடக்கையிலும், ஒளியுள்ள வீரத் தன்மையமைந்த மழுவானது தகும் தகும் தகும் என்று ஒலிசெய்து எரிதலால் அவ்வாறு திரும்புதல் தகும் தகும் தகும் என்று சொல்வதுபோல வலக்கையிலும் பிரகாசியாநிற்கவும், நவவியாகரண பண்டிதனுய் விளங்கு

கின்ற மாணிக்கத்தையுடைய ஆதிசேஷனது ரூபமாகிய கங்கணமானது கையிற் பொருந்தி விளங்காநிற்கவும், ஒரு கரியபன்றியின் கொம்பானது பதக்கம்போலத் திருமார்பில் பொருந்தி விளங்காநிற்கவும், புலியினாலே தரப்பட்ட ஆடையானது திருவரையை யடைந்து பட்டாடைபோல அழகுசெய்யாநிற்கவும், முப்புரங்களை எரித்துவென்ற சிரிப்புக்கும் மெல்லிய தாமரைமலரிலிருக்கின்ற பிரமதேவனது சிரத்தைக்கிள்ளி வென்ற சிவந்த கைக்கும், கருப்பு வில்லையுடைய மன்மதனை எரித்துவென்ற நெற்றிக்கண்ணிற்கும், இப்படி ஒரு விருது இல்லையென்று சொல்லும்படியாக யமனைக்கொன்று அதற்கு அறிகுறியாகத் தரிக்கப்பட்ட வீரக்கழலோடு திருவடி விளங்காநிற்கவும் வீற்றிருந்த முதற்பொருளாகிய சிவபெருமானது இடது பக்கத்தில், விண்ணுலகமும் மண்ணுலகமும் அவற்றிலுள்ள சராசர ஜீவராசிகளும ஒருங்கே தோன்றும்படி ஈன்றும் சூலுற்று வருந்தாத அழகிய வயிற்றையுடைய லோகமாதாவாகிய உமாதேவியானவள் வீற்றிருந்தாள். எப்படி யென்றால், இறைவனது அழகிய கண்களென்று சொல்லப்படுகின்ற சந்திரன் சூரியன் அக்கினி என்கிற மூன்றொளிகளும் நட்புக் கொள்ளப்பெற்ற இருளென்று சொல்லப்படுகின்ற கூந்தலின்மேல் அறவாழி யந்தணனாகிய அந்தச் சிவபெருமானாலே அலங்கரித் தருளப்பெற்ற தேனைப்பொழிகின்ற மணம்பொருந்திய மலர்மாலையானது தொங்காநிற்கவும், இடபக் கொடியையுடைய இறைவனது சடாபாரத்திலுள்ள இளம்பிறையானது இவ்விடத்தி லிருக்கின்ற கங்காநதியில் வீழ்ந்து இறக்கத்துணியாநிற்க வடிவம் பொருந்திய ஒளியையுடைய திருநெற்றியில் தொங்கவிடப்பட்ட ஒரு இரத்தினச்சுட்டியானது அழகு செய்யா நிற்கவும், இறைவனது முகமாகிய தாமரை மலரில் ஆசை மிகுந்த வண்டுகளாகிய கண்களுக்கு நிறைந்த அருளும், வாசனையுள்ள செவ்வல்லி மலர்போன்ற

வாய்க்குச் சிறிய வெள்ளிய சிரிப்பும், ஒளிதவழ்கின்ற ஆபரணங்களாகச் சிறந்து தோன்றுநிற்கவும், அழகிய செம்பொன்னாற் செய்யப்பட்டு விளங்குகின்ற ஒளியைப் புடைய கர்ணபத்திரங்களின்மேல் காணப்படுகின்ற அந்தக் காதுகள் என்னும் பெயரையுடைய வள்ளைகளானவை மாட்சிமைப்படும்படி ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கைகால் முதலிய அவயவங்கள்போல ஆபரணத்துக்கு உட்படாமையால் அந்தக் கர்ணபத்திரங்களின் ஆபரணங்கள்போல அழகு செய்யாநிற்கவும், உயர்ந்த ஐராவதமென்னும் யானையையுடைய இந்திரனும் பிரமனும் நாரணனும் தம்மாலே தாங்கப்படுகின்ற உயிர்களானவை உடல்களினின்றும் பிரியும்படி அழியவருங் காலத்திலும் களையப்படாத வலியையுடைய மங்கள சூத்திரமானது ஒளிநிறைந்த ஆபரணங்களுக்கு அரசுபோலச் சிறந்து விளங்காநிற்கவும், பாம்புகள் உலாவுகின்ற சடையையுடைய சிவபெருமானைத் திருஞானசம்பந்தரென்னும் குழந்தை மூன்றுவயதிலே தமிழ்வேதம் பாடும்படிக்கு இனிமையாகிய ஞானப்பாலைக் கொடுத்தருளின ஒப்பில்லாத திருத்தனங்களின் கீர்த்திபோல மிக்க ஒளிபொருந்திய முத்துமாலையானது அவற்றின் மீது தொங்கவும், ரத்ந வளையல்களாகிய பறவாத வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற தாமரைமலர் நீலமலரோடுகூடி அழகு பெறுநிற்கவும், பச்சைக் கிளியானது வேதாந்தப் பொருளை மறவாமல் சொல்லிக்கொண்டு முன்னங்கையில் அமர்ந்திருக்கவும், தோலாகிய ஆடையையுடைய கடவுளது பழமையாகிய மனையாளிடத்து இது வந்த தெய்வழியாலென்று வியக்கத்தக்க பட்டாடையானது அரையிலுடுக்கப்பட்டுப் பிரகாசியாநிற்கவும், அழகிய மேகலாபரணமானது நூலிழைபோலச் சிறிய இடைக்குங் கூந்தலின் பாரத்தினாலும் தனங்களின் பாரத்தினாலும் உண்டாகின்ற வருத்தத்தைச் செய்யாதிருக்கவும், புதிய அனிச்சமலர்பட்டாலும் பொறுக்கமாட்டாமையை அறிந்

திருந்தும் அந்நாளிலே நடந்த பெரிய விவாக காலத்தில் சிவபெருமானால் அம்மியின்மீ தெடுத்து வைக்கப்பட்ட பாதாரவிந்தங்களில் முத்துக்களை மணிக்கற்களாகவுடைய செம்பொற் சிலம்புகள் ஒலியாநிற்கவும் வீற்றிருந்த பேரருளையுடைய உமாதேவியினிடத்து,ஸ்தநபாரத்தால் வருந்துகின்ற நூற்பிளவுபோன்ற சிற்றிடையையுடையவராகிய அநேக தெய்வமாதர்கள் வந்தார்கள். வசிட்டர் முதலாகிய சப்தரிஷிகளின் மனைவியாகிய அருந்ததி முதலியோர் உமாதேவியின் சந்நிதியிற் சென்று வணங்கி வாழ்த்தினார்கள். தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற ஒரு அன்னமானது அறியாத சிவபெருமானது திருமுடியிலுள்ள கங்கையை யறிந்து அதனைக் கிட்டி வந்து சுழலாநின்ற அன்னங்களின் கூட்டம்போலத் தாமரைமலர்களில் வாழ்கின்ற நூறுகோடி யென்னுந் தொகையுள்ள இலக்குமிகள் உமாதேவிக் கெதிரே வந்து நின்று வெண்சாமரங்களை வீசினார்கள். கோடி யிந்திராணிகள் வந்து உமாதேவியின் பக்கத்தில் நின்று பாம்பினாலே கவ்வப்பட்ட சூரியனென்று கண்டோர் சொல்லுதற்குரிய சிற்றாலவட்டங்களை யசைத்தார்கள். அநேகம் கலைமகளிர் வீணைகளைக் கையிலெடுத்து வந்து தமக்கருகே நிற்கிற தம் கணவராகிய பிரமர்களும் வீணையின் நரம்பொலியிது கண்டத்தாற் பாடுகிற வொலியிது என்று அறியப்படாமல் உமாதேவியின் புகழை யெடுத்துப் பாடினார்கள். மான் கண்களோடு ஒப்புமை யமைந்த கண்களையுடைய உருத்திரகணிகையர் பலர் மனமகிழ்ந்து வெவ்வேறு சுவையினவாகிய பலவகைப்பட்ட காயங்களும் உப்பும் அளவொத்த இனிய கறியைப்போல சொல்லப்பட்ட மத்தள வொலியையும் இராகவொலியையும் தாளவொலியையும் மேன்மையாகிய சிற்றடிகளின் நன்மை பொருந்திய அழகிய மிதிப்பையும் தழுவி நடித்தார்கள். சிவபெருமானது இடப்பாகத்தில் வீற்றிருக்கிற உமாதேவியின் ராஜஸ தாமஸ ஸாத்

விகங்களென்று சொல்லப்படுகிற முக்குணங்களும் வடிவ
மாகக்கொண்டு வந்த மாதர்கள் அவளுடைய குற்றே
வல் செய்தலில் மனமகிழ்ந்து அருகில் நின்றார்கள்.
அவர்களுள்ளே தமோகுணமாது உமாதேவியின் அரு
ளால் அழகையும் மாயை யென்னும் பெயரையுங்கொ
ண்டு செருக்கடைந்து நின்றாள். உருத்திருடைய கூட்
டங்கள் தெளிவாகிய நெடிய அலைகளையுடைய கங்கை
யும் கங்கையும் இளஞ்சந்திரனும் இளஞ்சந்திரனும் மிரு
தியாகத் துள்ளுகிற இளமையாகிய மானும் மானும்
உறவுகொள்ளும்படியாக அந்தச் சபையின்கண்ணே
நெருங்கின. நாரணருடைய கூட்டங்கள் சங்குகள்
ஒன்றோடொன்று தாக்கவும் ஒளிமிகுந்த உயர்வாகிய
சக்கரங்களும் அப்படியே ஒன்றோடொன்று தாக்கவும்
அலைகளைச் சுருட்டுகின்ற கருங்கடலானது வந்தாற்
போல ஆச்சரியகரங்களாகி எமது இறைவரது பெரிய
சபையினிடத்து வந்து சேர்ந்தன. எண்ணிலாகிய
உலகத்தைப் படைக்குந் தொழிலையுடைய பிரமர்கள்
நான்கு முகங்களினும் நான்கு வேதங்களும் விதிப்படி
ஒலியாநிற்கவும் நான்கு தலைகளினும் உயர்ந்து எட்டுக்
கைகளும் கூம்பாநிற்கவும் உமாதேவியினால் பகிர்ந்து
கொள்ளப்பட்ட திருமேனியையுடைய கடவுளது சபை
யில் பரவிப் புகுந்தார்கள். வச்சிராயுதத்தையுடைய அள
வற்ற இந்திரர்கள் பிரமனும் நாரணனும் எம்மைக்காட்டி
லும் உயர்ந்தவர்களென்று சொல்வதுமாத்திரமேயன்றி
எம்மினும் உயர்ந்தவரல்லர்; சிவபெருமான் தங்கியிருக்
கிற திருவோலக்கத்தைக் காண்பதற்கு எம்போல ஆயி
ரங் கண்களையுடையரல்லர்; ஆதலால் அவர்களைப்பார்க்கி
லும் நாங்களே உயர்ந்தவர்களென்று தனித்தனியே தம்
மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். நாகர் வித்தி
யாதரர் தேவர் கிம்புருஷர் சூரியன் முதலிய கிரகங்கள்
அஷ்டதிக்குப் பாலகர் அரக்கர் மற்றுமுள்ள எல்லாரும்
விழிபிதுங்கி உடல்நெருங்க இறைவரது திருச்சபை

யைத் தரிசிக்கும்பொருட்டு வந்தார்கள். கேட்டையும் பெருக்கத்தையும் வாய்ச்சொல்லினாலே பிறர்க்கு உண்டாக்குகின்ற வல்லமை பெற்றவரும் மனோவாக்குக் காயங்களால் முயன்று நல்லறவழியில் நிற்பவரும் முக்காலங்களையு முணர்ந்தவரும் பாசபந்தங்கள் நீங்கப் பெற்றவருமாகிய வசிட்டர் முதலிய பெரிய முனிவார் வந்து பாவினார்கள்.

இந்தப் பூதங்களுடைய குழந்தைகள் முலைப்பால் குடிப்பது கடலைக் குடிப்பதை நிகர்க்கும்; சோறுண்ணப்பழகுவது பூமியை யெடுத்து விழுங்குவதை நிகாக்கும்; இந்தக் குழந்தைகளின் விளையாட்டுத் தொழில் படைப்புத் தொழில் முழுதையும் நிகர்க்கும் என்று புகழப்படுகிற வல்லமையைக்கொண்ட பூதகணங்கள் அளவற்றனவாய் வந்து நிறைந்தன. செருக்கினால் கடவுளை நிந்தித்த வாய்க்கு விசாரிக்குமிடத்தில் பிராயசித்த மில்லையென்று முற்காலத்தில் சிவநிந்தை செய்த தக்கனது தலையை வெட்டி நெருப்புக்கு இரையாகக் கொடுத்து நிந்தைசெய்யாத ஆட்டின் தலையைப் பொருத்திக் களித்துநின்ற வீரபத்திரன் வந்து ஒரு பக்கத்திற் சேர்ந்தான். ஆயிரம் நாரணரைக் கொன்று மாங்கனி போற் பிழிந்து கோதுகளை யெறிந்துவிட்டாலும் கடலைக் கவிழ்த்தாற்போலப் பெருகுகின்ற செவந்த உதிரத்தினால் பாதியளவாயினும் நிறையாத பிரமகபாலத்தைக் கையிலே யுடையவனாகிச் சிவபிரானது சபையினிடத்து வைரவன் வந்து சேர்ந்தான். போர்செய்ய விரும்புகின்ற வீரகாளியும், மாதருக்கு வீரமில்லையென்று சொல்வதற்குக் காரணம் யாது? வீரத்தன்மையுள்ள மாதென்று நன்றாக அறியீர்களோ? என்று சொல்லிக்கொண்டே வீரயோகினி கூட்டத்தோடும்வந்து சிவபிரானது சபையினிடத்துப் புகுந்தாள். சூரியனானவன் இருளைக் கெடுப்பதுபோல மாயையைக் கெடுத்த பிருங்கிமுனிவன் நல்வழியில்ஊன்றப்பட்ட ஞானத்துடனே வைராக்கியத்தை

யும் பரிசுத்தமான நல்லொழுக்கத்தையும் தனக்குமூன்று கால்களாகக்கொண்டு சிவபிரானது திருமுகத்தில் புன் சிரிப்புண்டாகும்படி நின்று கூத்தாடினன். பூமியைச் சுமக்கின்ற பெரிய தலைகளையுடைய ஆதிசேஷனாகிய கங் கணத்தையுடைய சிவபெருமானது திருவடிகளிலே படு கின்ற ஒளிபொருந்திய கிரீடங்களெல்லாம் படப்பெறு கின்ற திருவடிகளையுடைய எம்மிறைவனாகிய நந்திப் பிரான் தாங்குகின்ற கைகளிலே அடிகள் பட அடித்து அந்தச் சபையிலுள்ளாரை இருபுறத்திலும் விலக்கி மன முள்ள பூமாலையைத் தரித்த பிரப்பங்கோலோடு களித் துத் திரிந்தனன். அழகிய வாணாசுரனும் பாணுகம்பனும் பெய்யப்படுகிற பெரிய மழையையுடைய மேகம்போலப் பெருங்குரலையுடைய முழவ வாத்தியங்களையும் களங்க மில்லாத பூர்ணசந்திரன்போன்ற வெண்மையாகிய சங்கு களையும் யாவரும் கைகளாலே தம் செவிகளை மூடிக் கொள்ளும்படி கைகளாலும் வாய்களாலும் ஒத்து முழக் கினார்கள். அந்தச் சபையில் நெருங்கி யிருப்பவர்களில் சிலர் துதிப்பார்கள், சிலர் ஆடுவார்கள், சிலர் பாடுவார் கள், சிலர் குதிப்பார்கள், சிலர் கைகளால் தோள்களைத் தட்டி ஆரவாரிப்பார்கள், சிலர் மனமுருகிச் சரீரம் நடுங்கு வார்கள். இப்படி நிறைந்த பெரிய சபையின்கண்ணே நானாவிதமான ஆயுதங்களின் ஒளியும் தேவர்களுடைய சரீரகாந்தியும் அவர்களால் தரிக்கப்பட்ட பொன்னரி மாலைகளின் பிரகாசமும் தெய்வ மகளிரது ஆபரண சோபையும் ஆகிய இவையெல்லாம் இருளானது சிவ பெருமானது கண்டத்தில் அடைக்கலம் புகும்படி வியா பித்தன. இப்படிப்பட்ட சிறப்புடன் இச்சபையின் நடு வேயிருந்த சிவபெருமானை வினவப்படுவ தொருகாரி யத்தை நினைத்து, சர்க்கரையும் அமிர்தமும் கசக்கும்படி இனிமையான சொற்களையுடைய எமது தாயாகிய உமா தேவியானவள் தன் வாய்திறந்து பேசத்தொடங்கினாள். எப்படியென்றால், "தலைவனே! இந்தச் சபையினிடத்

தில் வந்திருக்கிற பெரிய சம்பத்துள்ள யாவரும் வெவ்
விய பிறவியிற் பொருந்தி அலையாதவராய் முத்தியை
யடைவார்களோ? அல்லது நிலைபற்றவராய்ப் பிறவியில்
அகப்பட்டு அலைவார்களோ? இதனை எனக்குச் சொல்லு
வாயாக" என்றாள். அதுகேட்ட சிவபெருமானானவன்
உமாதேவியாரை நோக்கி, "விளங்காநின்ற ஆபரணங்
களை யுடையவளே! உன் வினாவானது நன்றாய் இருந
தது" என்று சொல்லி அவ்வினாவுக்கு உத்தரமாக, "பூமி
யை அடியளந்தவனாகிய நாரணனும் பிரமன் முதலாயி
னோரும் தமது மனத்திலே கொள்ளப்பட்ட நாமரூபங்க
ளோடு பொருந்தும்படி தம்மைப் பிணித்துள்ள இரு
வினைகளால் பேரின்பமாகிய முத்தியை யடையமாட்டார்
கள்" என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்ட உமாதேவியான
வள் இறைவனை நோக்கி, "அப்படியானால் நாமரூபாதி
களை வெல்லும்படியான உபாயமொன்றை நீயெனக்குச்
சொல்லக்கடவை" என்று கேட்க, அதற்குத்தரமாகஅரும்
பவிழ்ந்த கொன்றைமலர் மாலையைத்தரித்த சடையை
யுடைய சிவபிரான் இதனைச் சொல்வானாயினன். எப்படி
யென்றால், "ஐக்கியமாகிற பேரின்பப்பேற்றைச் சொல்லு
மிடத்து, கருமபூமியின்கண்ணே மக்களுடம்பெடுத்தா
லன்றிப் போகவுடம்பைக்கொண்டு அடைதல் கூடாது.
ஆதலால் பூமியிலே பிறந்து யோகமார்க்கத்தில் நின்ற
வர் தத்துவ ஞானத்தைப்பெற்று முத்தியை யடைவார்
கள்" என்று இந்த வாக்கியத்தைத் தன் கணவனான
சிவபெருமான் சொல்ல, இளமைபொருந்திய பூங்கொடி
போல்பவளாகிய உமாதேவியானவள் இறைவனை நோ
க்கி, "அப்படியானால் பூமியின்கண் ஒவ்வொரு மனி
தரும் ஒப்பற்ற ஞானசித்தியை நன்றாய் அடையும்படி
போதிக்கவல்ல ஆசாரியன் யாவன்? நீ சொல்லக்கட
வை" என்று வணங்கிநிற்க, மேருமலையை வில்லாக
வளைத்த இறைவன் சொல்லத்தொடங்கினான்:—

"பூர்வகாலத்திலே உயர்ந்த சுஞ்ஞானி நிராங்காரன் என்று சொல்லப்படுகின்ற தாய் தந்தைகள் அளவில்லாத தவங்களைச் செய்தலால் எமது தத்துவசொரூபத்தினால் அவர்களுக்குப் புதல்வனாயினோம். அவன் பேர் **அல்லமன்** என்று சொல்லுவார்கள். அப்படிப்பட்ட பிரபாவமுள்ள அல்லமனை நீ காண்பது மிகவும் அருமையாம்" என்று சொன்னான். சொல்லுதலும் உமாதேவியானவள் இறைவனை நோக்கி, "எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாய் நிற்கிற எனக்கு அரிதென்று சொல்லுதற்குக் காரணம் யாது? உன் கூறுகிய ஒப்பற்ற அல்லமனது உண்மையை அறிய விரும்பினால் எனக்கேயன்றி இந்தச் சபையில் இருக்கிற யாவருக்கும் அந்த அல்லமனைக் காண்பது எளிதாம்" என்று மனங்கலங்கிக் கூறுதலும், பகைவரது முப்புரங்களை யெரித்த அழகிய சிரிப்பை யுடையவனாகிய சிவபிரான் தேவியாரை நோக்கிச் சொல்லலாயினன்: "மாதே! கோபங்கொள்ள வேண்டாம்; வினை உன் சொல்லளவிலே நிற்பவனல்லன்; வினைகளை யொழித்துநின்ற அன்பாலே அன்போடு விரும்பப்பட்ட வடிவத்தை யுடையவனாய் அவரது கண்முன் காணப்பட்டு அருள்செய்வன்; அந்த அல்லமதேவனது இயல்பு யாவராலும் சொல்லுதற்கு அரிதாகும்" என்று சொன்னான். அதுகேட்ட உமாதேவியார் மேலும் "அவ்வல்லமனைப் பார்க்கிலும் வேறாயுள்ளவர்க்கு என்னாலே செய்யப்படுகிற மாயையானது பொய்யாலே நிறைந்த செயலில்நின்றும் அவனிடத்தே தப்பிப்போமாகில் இச்சொல் மெய்ம்மையாகும், காண்பேன்" என்று செருக்கோடு சொல்லிய அளவில், அச்சொல்லைக் கேட்ட இறைவன் தேவியாரை நோக்கி, "உன் வல்லமையைப் பார்ப்போம்" என்று அடியில் வருஞ்சொற்களைச் சொல்லுவானாயினான்: "பொன்போல் விளங்குகின்ற தேமல் படரப்பெற்ற நெருங்கிய தனங்களையுடைய மாதே! இவ்வண்ணமாகப் பிரதிக்கினை

சொல்லி இனி இதுமுதலாக சும்மா விருப்பாயானால் தோல்வி யுன்னிடத்துண்டாகும்" என்று சொல்லிய அளவிலே, பார்வதிதேவியானவள் இறைவனை நோக்கி, "என் சொல்லானது ஒருபொழுதும் தவறாது" என்று வற்புறுத்திச் சொல்லி, அதன்பிறகு அந்தச் சபையில் தன்னருகே நின்ற தமோகுணரூபமாகிய மாயையை அழைத்து, "நீ போய்ப் பூமியினிடத்துள்ள அல்லமன் என்னும் பெயரையுடைய நாயகனை அறிந்து இவ்விடத்திற்கு வரக்கடவாய்" என்று சொல்லி அனுப்பினாள்.

அந்த மாயையானவள் தேவியை வணங்கி, அடியில் வருவதொரு சொல்லைச் சொல்லத்தொடங்கினாள்: எப்படியெனின், "அல்லமனது தன்மையை யறிந்து அங்கே அவனைக் கூடுவேன், அவன் வசப்படாமற் போவானாகில் மிகவும் வலிமை செய்துபற்றி இழுத்துக் கொண்டு இவ்விடத்துக்கு வருவேன்" என்று ஒரு பிரதிக்கினை வார்த்தையைச் சொன்னாள். அந்த வார்த்தை எப்படியிருந்ததென்றால், ஒரு சிற்றெறும்பானது கடல் நீரை வற்றும்படி குடித்துவிடுவேனென்று தன்னிடத்தில்லாத வல்லமையைச் சொல்லுவதுபோல இருந்தது. பிறகு அந்த மாயையானவள் தனது அளவை அறியாதவளாய் மயங்கிக் குளிர்ச்சிபொருந்திய இளம்பிறை தவழ்கின்ற சடையையுடைய கடவுளது சபையிலே நின்று தன்னாலே சொல்லப்பட்ட அந்தப்பிரதிக்கினையை முடித்தற்பொருட்டு ஆதிசேடனது முடியினால் தாங்கப்பட்ட பூமியின்மீது செல்லுதலை மனத்தில் நினைத்தவளாய் அந்தப் பூமியை யடைந்தாள்.

கைலாசகதி முற்றிற்று.

மூன்றாவது

மாயையினுற்பத்திகதி.

மாயையென்று சொல்லப்படுகிற அம்மாது பூலோகத்தை யடைந்து முனிவர்களுடைய நெஞ்சங்கள் கலங்கும்படி பிறந்து வளர்ந்த செய்தியைச் சொல்லுவோம.

களங்கத்தையுடைய வெள்ளிய சந்திரனது மனத்தை வருத்துகிற ஒப்பற்ற ஒளியுள்ள சங்கத்தையுடைய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் விவாககாலத்திலே அலங்கரிக்கப்பட்ட பல வளங்களையுங் கொண்ட பூமிதேவியின் மார்பிலேயுள்ள பதக்கம்போல விளங்குகின்ற விளவலதேயம் என்பது ஒன்று உண்டு. அத்தேயத்திலுள்ள குளங்களெல்லாம் மன்மதனது பெரிய அம்புக்கூடாகும். வயல்களெல்லாம் அந்த மன்மதனு லெடுக்கபபடுகிற விற்சாலைகளாகும். சோலைகளெல்லாம் அவனது திருச்சின்னச் சாலைகளாகும். மங்கையர் வீடுகளெல்லாம் அவனது போர்க்களங்களாகும். அந்த நாடு முழுதும், பொறுமையாகிய கயிற்றினலே * புகழையும, இனிய சொல்லாகிய வலிய கயிற்றினலே விருந்தினரையும், ஆசாரியராலே உபதேசிக்கப்பட்ட வேதாந்தப் பொருளாகிய கயிற்றினலே நெஞ்சையும், நல்ல அறமாகிய கயிற்றினலே செல்வத்தையும் கட்டுவோர் உளர். பூஞ்சோலைகளின் மணமுலாவுகின்ற விளவலதேசத்தை யடைந்தால், வடதிசைக் கதிபனுகிய பெருஞ் செல்வத்தையுடைய குபேரன் வறியனென்று சொல்லப்படுதற்குரியனுவன். கல்வியறிவிற் சிறந்தவனுகிய ஆதிசேஷன் கல்வியறிவில்லாதவனென்று சொல்லப்படுதற் குரியனுவன். கருப்புவில்லை யுடையவனுய் அழகிற் சிறநத மன்மதனும் அழகிற் குறைந்தவனென்று சொல்லபபடுதற் குரியனுவன். இப்படிப்பட்ட ஒப்பற்ற பல வளங்களும்

நிறைந்து விளங்குகிற அந்த விளவலநாட்டில், அந்தப் பதக்கத்தின் நடுவிலே பதிக்கப்பட்ட விலையில்லாத மாணிக்க மணிபோல விளங்குகின்ற வனவசைமாநகர் என்றொன்றுண்டு. நிலத்தினுள்ளே குளிர்ச்சியையுடைய வேர்ப்பலாக்காய் பழுத்து அதனால் நன்மை பொருந்திய நிலம் வெடித்துண்டாகிய வழியால் ஆதிசேஷனது சிரோரத்நமாகிய மாணிக்கத்தின் கதிரானது ஆகாச மத்தியத்தில் தங்கிய பூர்ணசந்திரனைச் சேர்ந்து தீண்டி விரக நோயினரைக் கோபித்து அவரை வருத்துகிற மன்மதனது குடைக் காம்புபோல விளங்காநிற்கும். துறவிகள் இல்லறத்தாரது வீடுகள்தோறுஞ் சென்று ஐயமேற்றுண்டு தமது ஏகாந்த ஸ்தாநமாகிய குகைகளில் சென்று தங்கியிருத்தல்போல, வண்டுகளானவை முறுக்கவிழ்ந்த மலர்கள்தோறுஞ் சென்று அவற்றிலுள்ள தேனை மிகுதியாகவுண்டு தம் கூடுகளை யடைந்து ஒடுங்காநிற்கும். களிப்பையுடைய வண்டின் கூட்டங்கள் தடாகங்களிலுள்ள செந்தாமரை மலர்களிலே இராக்காலத்தில் விரும்பித் தூங்கி விடியற்காலத்தில் சோலையுட் புகுந்து அங்குள்ள குயில்கள் கூவாநிற்கக் குளிர்ச்சி பொருந்திய தேனைக் கொள்ளைகொண்டு உண்ணாநிற்கும். தம்பேடுகளோடு கூடிப் பிரியாத பச்சைக் கிளிகள் வாழ்தற் கிடமாகிய குளிர்ச்சிபொருந்திய பூஞ்சோலைகளில் வண்டுகள்போய் அந்தப் பூம்பொடியை உதிர்க்காதிருந்தால் அந்த மலர்களினின்றும் பெருகுகிற தேன் பெருக்கானது கழனிகளின் மடைகளை உடையாநிற்கும்.

சேல்மீன்கள் விளையாடித் திரிதற்கிடமா யிருக்கிற ஆற்றுநீரானது பெரிய யானை மறையும்படியாய்க் கதிர்களைத் தலையிலேயுடைய செந்நெற் பயிர்களானவை ஓங்கித் தழைத்து விளைகின்ற வயல்களில் வாய்க்கால்களின் வழியாயோடி விரைந்து விழாநிற்கும். விரிக்கின்ற அழகிய சிறையையும் மெல்லிய நடையையு

ழுடைய பறவைகள் வாழ்தற்கிடமாகிய வயல்களானவை மச்சரேகையும் (நெடியமீனும்) பதுமரேகையும் (செந்தாமரை மலரும்) சங்கரேகையும் (நெடிய சங்கும்) இருத்தலாலும், மலர்களையுடைய நீரை (மலர்களாகிய கணைகளைத்) தாங்குதலாலும் கருப்புவில்லையுடைய மன்மதனது செவந்த கையை நிகர்த்திருக்கும்.

குளிர்ந்த பாற்கடலில் யோகநித்திரை செய்கிற ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் தமது சாரூப்பியத்தை யடையும்படி எவருக்குக் கிருபை செய்வரோ அவர் கையிலே அந்த நாராயணனால் கொடுக்கப்படுகிற பாஞ்சஜந்யம் என்னும் சங்குகள் பிறக்கு மிடங்கள்போலக் குளங்களெல்லாவற்றிலும் குடம்போன்ற பெரிய சங்குகள் நெருங்கியிருக்கும். தாழ்ந்தோர் உயர்வரென்றும் மிகவுயர்ந்தோர் தாழ்வரென்றும் அறநூல்களை ஆராய்ந்தோரால் சொல்லப்பட்ட நீதிவாக்கியத்தின் உண்மையை இங்குப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டோம். அதெப்படியென்றால், அந்த நகரத்தின் மதிலைச் சூழ்ந்துகிடந்த பழமையாகிய அகழியானது தாழ்ந்ததனால் ஒப்பற்ற ஆதிசேஷனது மணிமுடியின்மேல் நின்றது. அந்த நகரத்தைச் சூழ்ந்த மதிலானது மிகவும் உயர்ந்ததனால் மேருவை வலம் வந்து உதயகிரியினின்றும் உதிக்கின்ற சூரியனது காலின்கீழ்ப்போய்த் தங்கிநின்றது. அந்த நகரத்தில் நான்கு வேதங்களையும் ஆறங்கங்களையும் கற்றறிந்த அந்தணர் சாஸ்திரவாதமாகிய போர்போரைச் செய்யாநிற்பர். நீண்ட வில்லினையுடைய ஸ்ரீ ராமபிரான் போல வெற்றியுள்ள அரசர் விற்போரைச் செய்யாநிற்பர். பிறர் பொருளையும் தமபொருள்போலக் காப்பாற்றி வாணிகஞ் செய்கிற வணிகர் பொற்போரைச் செய்யாநிற்பர். வேளாண்குடியிற் பிறந்தோர் நெற்போரைச் செய்யாநிற்பர். அந்த நகரமானது உடுப்போர்க்கு உடுத்தற்குரிய ஆடைகளாலும், உண்போர்க்கு உண்ணுதற்குரிய

உணவு முதலிய பண்டங்களாலும், மாலை தொடுப்போர்க்குத் தொடுத்தற்குரிய மலர்களாலும், அலங்கரித்துக்கொள்வோர்க்கு அலங்கரித்துக்கொள்ளுதற்குரிய ஆபரணங்களாலும், குடியிருப்போர்க்குக் குடியிருத்தற்குரிய வீடுகளாலும் குறைபாடுடையதன்று. ஆயினும் கொடையாளர்க்கு இரப்போரில்லாத குறையொன்று மாத்திரம் உண்டு. சிவபெருமானாலே தரப்பட்ட ஒற்றைக் கொம்பினையுடைய யானைக்கு இரண்டு கொம்புகளையுடைய நாங்கள் இணையாவோமாயின் இந்திரனைச் சுமக்கிற நான்கு கொம்புகளையுடைய யானையானது எங்களுக்குச் சமானமாகுமென்று களிக்கின்ற யானைகளும், இரண்டு உருளைகளையுடைய சகடங்களை யிழுக்கிற கடாக்கள் எம்மினும் உயர்ந்தவாயின் ஒருருளையுடைய சூரியரதத்தை யிழுக்கிற குதிரைகள் ஒன்றனையும் இழுத்துச் செல்லாத எம்மினுஞ் சிறந்தனவாகும் என்று களிக்கின்ற குதிரைகளும், அந்த நகரத்துத் தெருக்களில் நிறைந்து நீங்காதனவாயிருக்கும். வேதங்களும் அறுபத்துநான்கு கலைகளும் முழங்குகின்ற ஓசையும், விவாகம் முதலிய சுபகாரியங்கள் செய்கிற இடங்களில் முழங்குகிற தோற்கருவி துளைக்கருவி முதலியவற்றின் ஓசையும், யானைகளும் குதிரைகளும் ஆகிய இவற்றால் நிறைந்திருக்கிற தெருக்களில் ஓடாநின்ற மணிகளையுடைய தேர்களின் ஓசையும், நீரால் நிறைந்த கடலினது அலைகள்போல ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து சென்று விண்ணுலகத்திலுள்ள தேவருடைய காதுகளையும் செவிடுபடச் செய்யும்.

இவை மூங்கிலைப் பழிக்கின்றனவெனப்படுகின்ற ஒளிபொருந்திய வளைகளை யணிந்த தோள்களையுடைய உமாதேவியினிடத்து விடைபெற்றுக்கொண்டு போயும் விட்டு நீங்கி வருதற்கரிய கைலைமலையைப் பிரிந்து வந்து இந்தப் பூமியை யடைந்து முனிவர்கள் தமது பரிசுத்தமான மனங்கள் கலங்கவும், மன்மதனானவன் திரண்ட

தன் தோள்கள் பூரிக்கவும், மாயையானவள் பிறந்த வனவசைமாநகரின் வளத்தை யார் சொல்ல வல்லவர்.

இந்த வனவசை மாநகரத்திற்கு அரசனாயிருந்து வாழ்பவன் யாவனெனின், அந்தத் திருமால் தன் தேவியை மார்பின்கண்ணே வைத்திருத்தல் வீணாகும், புகழைத் தருவது அன்று என்று சொல்லும்படி வெற்றித் திருவைத் தன் தோளில் வைத்தவனும் கைம்மாறு வேண்டாத மேகம்போல்கின்ற கொடையாளனாகிய **மமகாரன்** என்று சொல்லப்படுகிற பெயரையுடையவனும் ஆவன். அன்றியும், தனக்குக் கப்பங்களைச் செலுத்துகின்ற வெற்றியையுடைய அரசர்க்குக் காணுதற்கரிய மேம்பாட்டை யுடையவனும், தன்னிடத்து வந்து குறையிரப்பவர்க்கு எதிரே விரைந்துபோய் அவர் காணும்படி அவர்களுக்கு எளியனாய் நிற்பவனும், நிறைந்த மதத்தையுடைய மலைபோன்ற அஷ்டதிக்குக் கஜங்களும் நின்று சுமக்கின்ற பூமிபாரத்தைத் தானொருவனே சுமக்கின்ற மிகுந்த வலிமை பொருந்திய தோள்களை யுடையவனுமாவன். அன்றியும், இந்தப் பூமியை யிரப்பவர் வந்தால் இந்தப் பூமியானது நாரணனுக்கு ஓர் அடியுள் அடங்கிய எளிய பொருளேயன்றி உலுத்தராலே மறைத்து வைக்கப்படுகிற பொருளும் அன்று என்று நினைக்கும்படி ஈகையைக் கற்று, சொல்லுவோராலே சொல்லப்படுகிற சொற்களை யெல்லாம் தனது புகழிலே வைத்தவனும், மண்ணுலகில் செருக்குற்று வாழ்பவனும் ஆவன். அப்படிப்பட்ட அந்த மமகாரனுடைய மனைவியானவள் யாரெனின், வளர்ந்த நெடிய கூந்தலையும் அழகிய வேல்போலும் கண்களையும் மின்னற்கொடிபோன்ற இடையானது தளர்ந்து அசைந்து வாடும்படி பருத்துப் பொற்பொடிபோன்ற தேமல் படரப்பெற்ற ஆபரணங்களை யணிந்த தனங்களையும் உடைய பூங்கொம்புபோல்பவளும் இனிமை மிகுந்த அமிர்தம்போலுஞ் சொல்லையுடைய **மோகினி** யெனபபடுகிற பெயரை யுடையவளும்

ஆவள். வேதமுடிவிற் சொல்லப்பட்ட ஒரே பொருளான இறைவனது இடப்பாகத்தில் வீற்றிருக்கின்ற உமாதேவியாரால் அனுப்பப்பட்ட இந்த மாயையானவள் தளராத வலியையுடைய முனிவரது மனந் தளரும்படியாகக் கெடாத அழகை இந்தப் பூமியின்கண் இவளது பொலிவு பொருந்திய கருப்பத்திலே புகுந்து பெற்றாள் என்றால் இவளுக்குச் சமானமாக இனி யாரை யெடுத்துச் சொல்லுவோம்.

இந்த மமகாரனும் கருமை நிறைந்த மெல்லிய கூந்தலையும் வாள்போலும் கண்களையுமுடைய மோகினியென்னும் மாதும் அழகிய பிள்ளையில்லாமையால் மிகுந்த துன்பத்தை யடைந்து உடம்பு வாடுதற்கு ஏதுவாகிய விரதங்களை அனுஷ்டித்து வந்தார்கள். அப்படி பயனைக் கருதிச்செய்த மோகினிமாதின் வயிற்றிலே உமாதேவியின் தண்ணிய அருளினால், அரசியலையுடைய மன்மதனது வலதுதோள் துடிக்கக் கன்னிகையாகிய மாயையானவள் கருப்பத்தை யடைந்தாள். அடைதலும் மோகினி யென்பவள் முத்துமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முலைகளின் முகங்கள் கறுக்கப்பெற்றாள். வடிவத்தைப் பற்றிய அழகிய நிறமானது வெளுத்து, நரம்புகள் பசுமையடைந்தனவாய் அந்த நிறத்தை மேலே பரப்பாநிற்க, பொய்யுறக்கங்கொண்டு புளிஞ்சுவையுள்ள பண்டங்களையும் விரும்பினாள். இவ்விதமாகப் பத்துமாதமிருந்து, பின்பு ஒரு பெண்குழந்தையைப் பெற்றாள். அந்தக் குழந்தையானது சங்கிற் சிறந்த சலஞ்சலம் ஈன்ற முத்துப்போலிருந்தது. அப்படி அந்த மோகினியானவள் குழந்தையைப்பெற்ற தினத்தில், சங்கவாத்தியமும் மத்தளமும் பிரமதாளமும் ஊதுகொம்பும் உடுக்கையும் முரசங்களும் மன்மதனது முரசமாகிய கடல்போல முழக்கப்பட்டன. அப்பொழுது மமகாரராஜன் தனக்குப் பெண் பிறந்த பெருங்களிப்பால் ஆடை ஆபரணம் இரத்தினம் பொன் பசு முதலியவற்றை அந்தணர்

க்கு அவர் விரும்பினபடியே தானஞ்செய்தது மன்றி அவர் வெறுக்கும்படியாகவும் மிகுதியாகக் கொடுத்தான். இவ்விடத்தில் அழகின் மூலையாகிய மாயை உதித்தமேலோடும் மன்மதனுனவன் மனங்கொள்ளாத பெருங்களிப்புடையவனுய்த் தன்னுமேல செலுத்தப்படுகிற வெவ்விய அம்பு மழையும் தேவர் முதலியோரால் இறைக்கப்படுகிற பூமழையும் ஒன்றுகும்படி தானொருவனே யெங்கும் நின்று சொரிந்தான். அப்படி சொரிந்த காலத்தில் இந்தப் பூமியில் கங்காநதிக் கரையிலும் மலைக்குகைகளிலும் புண்ணிய வனங்களிலும் போய், தம்மீது புற்று மூடவும் மரமுளைக்கவும் யோகத்திலிருந்தும், பனிக்காலத்தில் குளிர்ந்த நீரிலும் வேனிற்காலத்தில் பஞ்சாக்கினி நடுவிலும் சோந்தும், ஆஹார நித்திரைகளை யொழித்தும் செய்யப்பட்ட தவத்தையுடைய முனிவருடைய மனங்களும் மையற்கடலி லாழ்ந்து பதைத்தன. அப்பொழுது அந்த முனிவரெல்லாம் பஞ்சமஹா பூதங்களும் அவற்றுலாகிய சராசர ஜீவராசிகளும் அழிந்தொழியும் முடிவுக்காலத்திலும் சலநமடையாத நம்முடைய மனங்கள் இப்போது கலங்கியதற்குக் காரணம் யாதோ? அபூர்வமாகிய இந்தச் செய்கை இங்கே வந்த வரலாறு யாது? என்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில், தளர்ந்தவிடத்து உதவுகின்ற கல்விபோல துருவாசமுனிவர் அவர்களிருக்குமிடத்திற்கு வருதலும், முனிவரெல்லாரும் அந்தத் துருவாசமுனிவரை எதிர்கொண் டழைத்து வந்து அவர்க்குச் செய்யவேண்டிய வுபசாரங்களைச் செய்து உயர்ந்த ஆசநத்தின்மேல் அவரை யெழுந்தருளச் செய்து அவரது திருவடிகளை மலர்களால் அர்ச்சித்துத் துதித்து வணங்கிநின்று சொல்லுவாராயினர்: "ஐயனே! எக்காலத்திலும் எமது மனங்கள் சித்திரதீபம் போல அசையாதிருக்கும். இன்று யாது காரணத் தலோ தென்றற்காற்றுக் கெதிரேயிருந்த சிறிய விளக்

ருப்போல நிலைதடுமாறுகின்றன. இதற்குக் காரணம் இன்னதென்று நாங்கள் நன்று யுணரும்படி தேவரீர் சொல்லியருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்து நின்றார்கள். அதற்குத் துருவாசமுனிவர் மனங்கனிந்து அந்த முனிவர்களை நோக்கி, "ஓ தவத்திற் சிறந்தவர்களே! உமாதேவியானவள் சிவபெருமானோடு செய்த சபதத்தினால் தனது தமோகுண ரூபமாகிய மாயையென்னு மாதையனுப்ப, அவள் வனவசைநகரில் இளஞ்சந்திரன்போல இன்று பிறந்தாள். அதனால் உங்கள் மனங்கள் கலங்கி வலியழிந்தன" என்று சொன்னார். அவர் அப்படி சொல்லக்கேட்ட முனிவரெல்லாரும் துருவாசரை நோக்கி, "ஐயனே! நீ சொன்னது உண்மையே; ஆயினும் அந்த மாயையென்னும் பெண் பிறந்ததனால் பெரிய தவத்தொழிலையே மேற்கொண்டிருக்கிற எமது மனங்கள் கலங்குதல் தகாது. தேவரீர் எம்மிடத்திற்கு எழுந்தருளினதனால் எமக்குண்டாயிருந்த சந்தேகங்களை யாவும் நீங்கின. ஆனால் மலையரையன் மகளாகிய உமாதேவியானவள் ஏவ மாயையானவள் இவ்வுலகில் வந்து பிறந்ததற்குக் காரணம் யாதோ அதனை யெங்களுக்கு விஸ்தரித்துச் சொல்லவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, துருவாசமுனிவர் சொல்லலாயினர்.

திருக் கயிலாயத்தில் திருவோலக்கத்தி லிருந்த சிவபிரான் "அல்லமதேவனது பெருமையை நீ அறிய மாட்டாய்"யென்று உமாதேவியோடு சொல்லுதலும், அவ்வுமாதேவியானவள் "யான் அறியமாட்டேனோ" வென்று சொல்லி, விளக்கைக் கண்டுவரும்பொருட்டு இருளை யனுப்பினாற்போல இந்த மாயையை அனுப்பினாள். மாயையானவள் கைலையைவிட்டு இங்கு வருவதற்குக் காரணமிதுவே. அந்த மாயையென்னும் நஞ்சானது தருகிறமயக்கம் அல்லமதேவன் என்னுங் கருடனைத் தியானித்தால் நீங்கிப்போகும். பிணிகெட வேண்டினாலும், தீர்க்காயுளை வேண்டினாலும், பெருஞ் செல்வம

பெறவேண்டினும், கல்விப் பெருக்கைப் பெறவேண்டினும், தேவர்கள் தம்மை வணங்க வேண்டினும், முத்தியடைய வேண்டினும் ஒப்பற்ற அல்லமன் என்னும் பெயருடைய மகாத்மாவை எக்காலத்தும் பெரியோர் தியானஞ்செய்வார்கள்" என்றுசொல்லி துருவாச முனிவர் தம்மிடத்தையடைந்தார். அன்றுமுதலாக அந்த முனிவர் யாவரும் அல்லமதேவனது திருவடியை மனத்திலிருத்தி அவனது புகழைத் தமது வாய்க்கிசைந்தவாறு பலவாராயத் துதிக்கலுற்றார்கள். மேலும் மனமாகிய தாளியில் பக்தியாகிய நெய்யை நிறைத்து கருத்தாகிய பஞ்சுத்திரியில் ஞானசியில் பற்றும்படி அல்லமன் என்னும் அழகிய சுடாவிளக்கேற்றி மாயையாகிய அந்தகத் இருள் நீங்கப்பெற்றுத் தமது பழமையாகிய பெருந்தவத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். பந்தாசரியாகிய மத்தினால் கலங்கப்பெற்ற பாற்கடல்போல முனிவர் மனங்கள் கலங்கி மெல்லத் தெளிந்தமையைச் சொன்னேன். இனி பூமியில்வந்து பிறந்தபோதே மாதவர் மனங்களையெல்லாம் கலங்கச் செய்யவல்ல பமகாரன் மகனுடைய செய்கையைச் சொல்லுவோம். நந்தசகல்வினிலே இழுக்கப்படுகின்ற இரும்பானது அதனோடு பொருந்துதல்போலக் கண்கள் பார்வைகளாலே தன்னோடு பொருந்தக் கட்டிக்கொண்டு யாவையும் கிரகித்தற்கு இசைந்த மனம் நியாய நூலோர் ஒரு பரமாணுரூபமென்று சொல்லுதல் நியாயமன்றென்று அம்மனத்தில் தன்னைப்பற்றி உண்டாகிய ஆசையாகிய பெரிய கடலைப் புகவிடுகின்ற மகனைக் கண்டு மனமகிழ்ந்து பமகாரராஜன் மாயையென்னும் பெயரை அவனுக்கு இட்டு நாமகரணஞ் செய்தான்.

அதன்பிறகு அந்த மகனைப்பெற்ற மோகினியானவள் அந்த மாயைக்குப் பரிமள மஞ்சள்பூசி, தன் கணைக்கால்களின்மேல் பொருந்தக் கிடத்தி, நீராட்டி, இரண்டு கண்களிலும் அது விழாமல் ஒதுக்கி, உச்சிநீர் ஊதி,

பட்டாடையினால் உடம்பைத் துடைத்துத் தன் மெல்லிய முலைகளோடு சேரத் தழுவிக்கொண்டு, வாயின் எச்சிற் றுளிகொண்டு இழைத்து மண்பொட்டிட்டு, திருநீற்றுக் காப்பிட்டு, கண்களுக்கு அழகுபொருந்த அஞ்சன மெழுதி, கால்களுக்குச் சதங்கைகளையும் பொன்னாலாகிய தண்டைகளையும் அணிந்து, பொன்னரைஞாண் இடையிற் கட்டி, புலிநகஞ் சேர்ந்த அழகிய பசும்பொன்னாலாகிய பதக்கத்தை மார்பிலே யணிந்து, தோள்களில் சிறிய மெல்லிய தொடியணிந்து, பெண்ணரசியாகிய அவளது அழகிய நெற்றியாகிய பொன்னிறமுடைய பிறையின்மேலே ஒரு சுட்டியணிந்து, போக்குதற்குரிய செஞ்சோற்று நீராலத்தி கற்பூராலத்தி வெண்கடுகு முதலிய பொருள்களாலே கண்ணெச்சிலால் நேரிட்ட குற்றத்தைப் போக்கி, அன்போடு முலைப்பாலுண்பித்து, தூக்கப்பட்ட பவளக் கால்களையுடைய பசும் பொன்னாலாகிய தொட்டில் நிறையும்படி படுக்கவைத்துப் பார்த்து, "மகிழ்கின்ற சுவையையுடைய மேலான அமிர்தமே! உலகத்தை யாளுகின்ற மமகாரராஜனுக்கு அழகு செய்பவளே! எனது பிள்ளைக்கலி தீர்த்த இனிய கரும்பே! என் கண்மணியே! என் செல்வமே!" என்று சீராட்டி, வறியனாகிய ஒரு செய்பாளன் அந்தச்செய் விளையும்படி காபபாற்றுகின்ற செய்கைபோலவும் ஒப்பில்லாத கல்வியை விரும்பினவன் பாடம் போற்றுதல்போலவும் கோடுதலில்லாத செங்கோலையுடைய மநுநூலின் வழி நடக்கின்ற அரசன் உலகத்துயிர்களைக் காப்பாற்றுகின்ற செயல்போலவும் வருத்தத்திற்கு ஏதுவாகிய பலவிரதங்களை யனுஷ்டித்துத் தான்பெற்ற பூங்கொடிபோன்ற மகளை வளர்த்தாள். வஞ்சகமுடைய மாயையின் அழகுபோல் யான் பார்த்ததில்லையென்று மிகவும் உள்ளத்திலே யாச்சரியப்பட்டு சிரமசைப்பதுபோல அசைகின்ற விளக்கைப் பார்த்தும், ஒற்றைவிரலை மெல்லச் சுவைத்தும், விளங்குகின்ற அழகிய சதங்கையணிந்த கால்களை

யுதைத்துக்கொண்டு விரிந்த செவ்வல்லி மலர்போலும் வாயைக் குவித்து அழுதும், மீளச் சிரித்தும் கிடக்கும் மாயையானவள் முகம் கவிழ்கின்ற பருவமடையவே அதற்கு முன்னே நாணத்தால் முகம் கவிழ்ந்து கிடந்த மன்மதன் உட்கார்ந்தான். அவள் உட்காரும் பருவ மடையவே அவன் கைவிட்டுப்போன வில்லொன்றை எடுத்து எழுந்தான். பொன்னினாற் செய்யப்பட்ட பாவை போலுள்ள அவள் எழுந்து நிற்கும் பருவமடையவே அந்த மன்மதன் நடந்தான். மமகாரராஜனின்ற மகளாகிய அவள் நடக்கும் பருவமடையவே பரிசுத்தமாகிய தவத்தைச் செய்து ஐந்தாசைகளையும் ஒழித்த முனிவரிடத்துக்கு ஓடினான். அம்மாயை யானவள் புள்ளாங்குழலி னிசையையும் வீணையி னிசையையும் இன்பந் தருவனவென்று சொல்லாதபடி மெல்லிய கொவ்வைக் கனிபோன்ற வாயால் மழலைச்சொல்லைச் சொல்லியும், உடற்கின்ப முண்டாகும்படி ஓடி மேல்விழுந்தும், யாவராலும் விரும்பப்படுகின்ற அமிர்தத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் இன்பமுண்டாகும்படி உண்ணப்படுகின்ற அறுசுவை யுண்டியைச் செழுமை பொருந்திய சிறு கைகளால் துழாவியும் தன்னை ஈன்றோர்களாகிய மமகாரராஜனையும் மோகினியையும் தன்மீது அதிக மோகமுள்ளவர்களாகச் செய்தாள். மேலும் உலகமுழுதும் பரவிய பெருஞ் சிறப்பையுடைய அல்லியைப் பிடிக்கவந்த மதிபோன்ற மதியினால் தன்னுருவத்தின் சாயையைப் பிடிக்க நினைந்து ஓடியோடி அது அகப்படாமையினால் அழுவாள். ஒப்பில்லாத சந்திரனானவன் பிற்காலத்தில் கோபித்துக் கொதிக்கின்ற நெருப்பை வீசாநிற்கும்படி அடித்து அவனை யுறவுகொள்வாள்போல வாவா வென்று அழைத்திடுவாள். இவ்விதமாக மாயையானவள் தந்தை தாயார் மகிழும்படி வளர்ந்து, அரசுசெய்து இருந்த அரசனானவன் இறக்க அவன் வழியில் தோன்றிய இளம் புதல்வனானவன் அவனது சிங்காதனத்தின்

மேல் இருப்பதுபோல், முன்னே முளைத்த வெண்பற்கள் விழுதலும் அவை யிருந்தவிடத்தில் வேறு பற்கள் முளைக்கப் பேதைப் பருவங்கடந்து அதற்குமேல் வாக்கடவதாகிய பெதும்பைப் பருவத்தை யடைந்தாள். செப்பவல்ல கம்மாளனால் செய்யப்பட்ட சிங்காசனத்தின் மேல் மணிமகுடத்தை யணிந்த அரசனானவன் மெல்ல வந்து கொலுவீற்றிருக்குந் தன்மைபோல், வெவ்விய தக்கைகள் வளர்த்து நீங்க மேம்பட்ட குணத்தை யுடைய வள்ளைபோன்ற காதுகளில் பரிசுத்தமான பசும்பொன்மேல் மணிகள் அழுத்திச் செய்யப்பட்ட ஒன்றற்கொன்றொப்பாகிய குண்டலங்கள் அணியப்பெற்று விளங்கினாள். தேனையுடைய மலர்களாகிய அம்புகளை யேந்திய மன்மதனுக்கு வனதுர்க்கமாக வளர்க்கப்பட்ட கூந்தற் காடானது (பழியொடுகலந்து) மலரொடுகலந்து (காவலையுற்றது) கட்டப்படுதலையுற்றது. கண்களானவை நமது கடவுளின் கண்டத்திலுள்ள நஞ்சின் குணத்தையும் சிறிது பொருந்தின. இளமுலைகள் துறந்தோராகிய பறவைகள் முட்டி மயக்கமாகிய கண்ணியிலே அகப்படுதலை மறைந்து மெல்ல எட்டிப் பார்ப்பனபோல் முகங்கொண்டு மார்பில் புறப்பட்டன. அன்ன நடையும் அன்னத்தைவிட்ட முனிவரது ஒழுக்கமும் நேர்வடையுப்படி மாயையானவள் நடக்கும் நடைகற்றாள்; கரும்பைக் கசப்பிக்கின்ற சொற்களைப் பெற்றாள்.

வளத்தால் மிகுந்த மலரின்கண்ணே வீழ்கின்ற வண்டுகள்போன்ற காளையரது பார்வைக் குறிப்பை யறிந்தாள். அதனால் தானே தன்னை அரியவளாக மதித்துத் தன் மனத்தில் செருக்கடைந்தாள். இந்த மாயையினது சந்திரன்போலுள்ள முகத்தின் முழுப்பார்வையைப் பெற்றுச் சிவப்பு நிறம் பொருந்திய வாயின் வலிமையை யடைந்து அழகிய சிங்கம்போலுள்ள இடையினையடுத்த தகுதியினையுடைய அரவுபோலுள்ள அல்குலின் வலிமையையுஞ் சேர்ந்து முதன்மையாகிய மீனக் கொடியை

யுடைய மன்மதனானவன் துறவோராகிய பகைவரை வெல்
லும்பொருட்டு மணத்தையுடைய புஷ்பபாணங்களை
பலவற்றைத் தன் கருப்புவில்லிற் றொடுத்தான். பக்குவ
மாகப் பொங்கியெழுகின்ற அன்னம்போலப் பொங்கு
கின்ற வளர்ச்சியையுடைய மோகத்தைச் செய்கிற மாயை
யின் பருவத்தை நினைத்துக் கிரீடத்தையுடைய அரச
னானவன் நான்முகனும் கண்டு மயங்கத்தக்க ஒரு கன்
னிமாடம் அமைத்து, அதன்கண் கற்பிக்கப்பட்ட நானா
விதமான வித்தைகளையும், அவற்றை முடிவுறக் கற்று
வல்ல மகளிர் பலரும் சூழ்ந்திருக்க அவரோடிருந்துக்
கொண்டு இருக்கும்படி செய்தான். தனக்குத் தகுந்
திருந்த அழகிய மாடத்தை யடைந்து பற்பலவாகிய
பாமாலைகளை அப்பியசித்து நரம்பாகிய நாவையுடைய
ஒப்பற்ற வீணையைத் தனக்கு மாணாக்கியென்று சொல்
லும்படி யிசைத்துத் தடவுகின்ற அங்குலிகளாலே பேசு
வித்தும், அங்கு ஒரு மங்கையானவள் மத்தளத்தை
முழக்காநிற்க, சில மங்கையர் இராகங்களை முறைமைப்
படி பாடாநிற்க, ஒரு பசுங்கொடியானது மணம் விரி
ந்த மலர்களால் வண்டொலி செய்யாநிற்கத், தென்றற்
காற்றினால் அசைதல்போலப் பாடிக்கொண்டு நடித்தும்,
வளர்கின்ற நலமாகிய அரசனுக்கு நேராக வாராநிற்கக்
கைபார்த்து அவ்வரசனுடைய சேவகன் அடித்துத் துரத்
தாநின்றாற்போல மணம் பொருந்திய மலரணிந்த கூந்
தலின்மேலே வண்டுகள் ஒலித்து எழும்படி பருத்த
முத்துச்சரங்களால் செய்யப்பட்ட மெல்லிய பந்துகளை அடி
த்து விளையாடியும், மலர்மாலையை நெடிய கூந்தலில் சூடி
யும், நல்ல மணமுடைய சந்தனத்தையும் கஸ்தூரியை
யும் மேனி முழுதும் விளங்கும்படி பூசியும், பல அவய
வங்களுக்கும் பொருந்த அணிதற்குத் தகுதியாகிய
ஆபரணங்களை அணிந்தும், குடித்தற்குத் தகுதியாகிய
பலவகைச் சுவைகளையுடைய குடிநீர்களைக் குடித்தும்,
இனிமையாகிய பழங்களைப் பாலொடு சேர்த்துச் செம

பொன்னலாகிய கூடுகளினால் தாங்கப்படுகிற பச்சைக் கிளிகளை யுண்பித்துத் தன் சொல்லை அது கற்கும படி கற்பிக்கும், கற்பகப் பூங்கொடிபோல்பவளாகிய மாயையானவள் காலங்கழித்து வருநாளில், ஒருநாள் பாண்டியன் சோழன் சேரன் கொங்கணதேசத்தரசன் மாளுவதேசத்தரசன் மகதநாட்டரசன் என்று சொல்லப்படுகின்ற இவ்வுலகத்திலுள்ள அரசர்களுக்குள்ளே எவரிடத்து என் புதல்விக்கு மணங்கூடுமோவென்று ஆலோசித்து மகாராஜன் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவன் குருவாக வழிபடுகின்ற சாந்தத்தையுடைய **அகங்கார** னென்னும் பெயரினையுடையோன் அவ்விடத்துக்கு வந்தான். அவ்வரசனும அவனை யெதிர்கொண்டழைத்துவந்து விதிப்படி வணங்க, அந்தக் குருவானவன் அரசனது வழிபாட்டை முறைப்படி அங்கீகரித்து மாயையின் வளர்ச்சியையும நற்குணத்தையும் காணும்பொருட்டு அவளிருக்கிறவிடத்திற்குச் சென்றான். அப்பொழுது அவள் எதிர்கொண்டு வந்து ஆசிரியனைத் தன் தலையால் வணங்கிப் பூசித்தாள். மாதுளிரையும் ஆலிலையையும் கோங்கரும்புகளையும் அழகுள்ள தாமரை மலர்களையும் தாங்கி அற்புதமாகிய பூங்கொத்தினையுடைய ஒரு கொடிபோன்ற அம்மாதைக்கண்டு அவ்வாசிரியன் ஆலோசித்து, இவள் ஒரு காரணத்தால் அவதரித்த மாதென்று அறிந்துகொண்டான். மாயையினது வடிவத்திலுள்ள குறியைச் சிந்தித்து அறிந்தவன் கிரீடாதிபதியாகிய அரசனை யன்போடு பார்த்து, "உன் புதல்வியைப் பாணிக்கிரகணம் பண்ணுவோர் யார்? சொல்லக்கடவை" என்கிற அளவில் அவ்வரசன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

"ஐயனே, அந்தச் செய்தியை அடியேன் அறிந்திலேன்; மானுடத்தொகுதியிலும தெய்வதத்தொகுதியிலும் நமது பெண்ணின் விவாகத்துக்கு உரியவராகிய ஒருவரை நீரே திருவுளத்தாராய்ந்தறிந்து எனக்குச்

சொல்லக்கடவை" என்றான். அதுகேட்ட அந்த ஆசிரியன் அரசனை நோக்கி, "ஆகாசகங்கையைச் சேரவல்லது வளைந்த கழுத்தையுடைய கொக்கு அன்று; அதற்குரியது தெய்வத்தன்மை பொருந்திய அன்னப்பறவையேயாம். அதுபோல இந்தப் பெண்ணைத் தழுவுதற் குரியவர் மனிதரல்லர்; மற்று யாரெனின், நமது இறைவராகிய சிவபிரானே இவளுக்குத் தகுதியான நாயகனாகவேண்டும்" என்று சொன்னான். அதுகேட்ட அரசன், "திருமாலும் நான்முகனும் தேடிக்காணாத அந்த இறைவன் என் புதல்வியாகிய இந்த மங்கைக்கு எளியனாவனோ?" என்று கேட்க, ஆசிரியன் அரசனை நோக்கி, "நீ அப்படி மலைக்கவேண்டியதில்லை; விஷகண்டத்தை யுடையவனாகிய சிவபெருமான் அன்பர் விரும்பிய கோலங்கொண்டு அவர்களுக்கெதிரே பிரத்தியட்சமாவன்; இதுவுண்மை" என்று சொன்னான். இந்தப்பிரகாரமாக அரசனுக்குச் சொல்லி, மாயையாகிய கன்னியை அழைத்து, அவள் கருத்துக்கு இணங்கும்படி செவ்வையான அநுஷ்டானத்தை அவளுக்கு உபதேசித்து அந்தக் குருநாதன் தனதிடத்திற்குப் போயினான்.

பிறகு மாயையானவள் ஆசாரியனது உபதேசவாக்கிய வழியை யுட்கொண்டு, சிறந்த வனவசை நகரி லுள்ள மதுகேச்சுரனைப் பூசைக்குரிய உபகரணங்களை எல்லாவற்றையும் குறைவறச் சேகரித்துப் பூசித்து வழிபட்டாள்.

மாயையி னுற்பத்திகதி முற்றிற்று.

நான்காவது

மாயை பூசைகதி.

செவ்வரிபரந்த கண்களையுடைய மாயையானவள் பிராணநாயகனை யடையவேணுமென்றுட்கொண்டு பூசையைக் கருத்து இந்த்ரியத்தி விரந்தி மநுதேவரால் வேதா சார விதிப்படி உதயகாலத்தில் பூசை செய்துவருநாட்களுள், ஒரு நாள் செய்வித்திறத்தை, விவரித்துக் கூறுவோம்.

சந்திரனைத் தூரத்திற் றள்ளி மலர்கின்ற நீலோற்பலங்கள் வாடவும், முதிர்ந்த வொளியொடு கூடிய ஆபரணங்களணிந்த இரவையாகிய தனங்களையுடைய அழகு பொருந்திய மாயையின் முகமாகிய சந்திரனைச் சேர்ந்த வரிபரந்த கண்களாகிய நீலோற்பலங்கள் மலரவும், பச்சைக் குதிரை பூண்ட தேரையுடைய சூரியன் கிழக்குத் திக்கிலுள்ள உதயகிரியில் தோன்றினன். அப்பொழுது அனந்தனென மெல்லிய இறகால் பரப்பப்படுத்திச் செய்த சயனத்தின்மீது தமியளாகிய பெருமை பொருந்திய வொளிரும் பாயலிற்போந்து துயில்செய்த மாயையானவள் விழித்தெழுந்து காலைத் தொழில் நிறைந்த மஞ்சனசாலைக்குட் சென்று பணிவிடைப் பெண்கள் இனிய வாசனை யேந்திவர அந்த நீரில் ஸ்நானஞ் செய்தாள். பின்பு விலை யிவ்வளவென்று மதிக்கப்படாத அரதனக் கோவை சூழ்ந்த கரையையுடைய பட்டாடை யுடுத்து, அந்த வுடையின் ஒரு முன்றானையைத் தனங்களின்மேல் அழகா யணிந்துகொண்டாள். அவளது தனங்களோடு பொருந்திய அவ்வுடையைக்கண்ட நாளதொட்டாயல்லவா தருக்கசாத்திரத்து அறிவல்லவர் கடபடமென்று உதாரிப்பது! ஒரு சேடியானவள் பொன்னினாற் செய்த மணிகளிழைத்த மிதியடிகளைக் கொண்டுவந்து எதிரே வைக்க, மாயையானவள் கட்டவிழ்ந்த செந்தாமரை

மலரை நிகர்த்த தன் பாதங்களில் தொடுத்துக்கொண்டு
நடந்துபோய் ஆபரண மணிந்து கொள்ளுதற் குரிய
அலங்கார மண்டபத்தில் ஒரு சுவர்ண ரத்னமயமான
ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தாள். அவ்விடத்திற்கு ஆபரணங்
களைக்கொண்டு அலங்கரிக்கிறவண்ணமகளிர் பலர்வந்தார்
கள். ஒரு வண்ணமகள், மன்மதன் தன் வில் வளையும்
படி பூட்டிய வண்டாகிய நாணின் கிழ்க்குதைப் பூட்
டைக் கழற்றி விட்டதுபோல மலரா லலங்கரிக்கப்பெற்ற
கருமையாகிய அளகபாரத்தைப் பின்னி யலங்கரித்து
வீரத்தன்மை யமைந்த வேல்போன்ற கண்களையுடைய
மாயையின் முதுகிலே தொங்கவிட்டாள். பொற்பொடி
யும் விரும்புதற்குரிய தேமல்படர்ந்து விளங்குகிற ஸ்தா
ங்களையுடைய ஒரு சேடியானவள், பின்னிவிடப்பட்ட
சடையுருவாகிய நெடிய கூந்தலெனப்படுகிற கரிய பெ
ரும் பாம்பானது முன்னே விழுங்கின சூரிய சந்திரர்
களை உமிழ்ந்துவைத்த முறைமைபோல மாயையின் ஒளி
பொருந்திய நெற்றியின்மேல் சூரியப்பிரபை சந்திரப்
பிரபை என்று சொல்லப்பட்ட ஆபரணங்களை அழகு
பொருந்த அலங்கரித்தாள். ஒரு சேடியானவள், களங்க
மில்லாத ஒளிய சந்தனப் பொட்டாகிய வெள்ளிய சந்
திரனைக் கவ்வப்பொருட்டுக் கூந்தலாகிய கருமணலின்
மேல் ஊர்ந்துசெல்லுகிற ஒரு சிறு பாம்புபோல
மயிர்வகிரில பொருந்தும்படி ஒளிமிகுந்த மாணிக்கச்
சுட்டியொன்றைத் தொங்கவிட்டாள். ஒரு பாவைபோ
லும் சேடியானவள், மன்மதனது கொலைசெய்யும் நஞ்சு
பூசப்பட்ட கொடிய வேல்போல் மைபிடப்பட்ட கண்
ணனது தன்னோடு போர்செய்ய வருதலால் அந்தக்
கண்ணின் பகையாகிய குவளைமலரைத் தான் படைத்
துணையாகச் சேர்த்துவைத் திருக்கிற தன்மைபோலத்
தோன்றக் குவளைமலரை அழகிய காதின்மே லணிந்
தாள். ஒரு வண்ணமகள், துறவினரை யடுத்து அவரது
பெரிய தவத்தை அழித்துவிடுங்களென்று மன்மதன்

தங்களுக் கனுப்பின வோலைச் சுருள்களைக் கண்களா னவை, யாராயினும் தம்மீது நிந்தை சொல்வாராயின் அவ்வோலைச் சுருள்களை அவர் கையிற்கொடுத்து அந்த மன்மதன்மேல் நிந்தை சொல்வதற்குத் தம்மருகே வைத்திருப்பதுபோலத் தோன்றும்படி பொன்னோலைச் சுருள்களைச் செவிகளிலே தரித்தாள். ஒரு வண்ண மகள், தன்னை யிகழ்கின்ற வெண்மையாகிய பற்களின் மேல் நிந்தை சேரும்படி, நிலைபெற்று அந்தப் பற்கள் நிகராற வாழ்கின்ற வீட்டு வாயின்முன்னே சென்று சாவேனென்று கழுத்திற் கயிறுகட்டிக்கொண்டு தொங் குகிற முறைமைபோலத் தோன்றும்படி முத்துக்கோ த்த மூக்கணியை மூக்கில் அணிந்தாள். ஒரு சேடியான வள், கற்றையாயுள்ள கூந்தலானது நல்ல மலர்மாலை யோடு பாரமாய்ப் பொருந்துதலாலே வருந்துமென்று, விளங்காநின்ற பொற்பூண் சேர்த்ததற்கு நிகராக, வில் லைப்போலத் தோன்றுகிற வொளிபொருந்திய நெற்றி யையும் அழகையுமுடைய மாயையின் கழுத்தில் பொன் னிறற் செய்யப்பட்ட பரப்பாகிய பொன்வட்டத் தகட் டணியைச் சிரசில் அணிந்தாள்.

ஒரு பணிப்பெண்ணானவள், மாயையினது கைகள் வந்து (கன்னியாராசியி லிருக்கின்ற அஸ்தநட்சத்திரம் வந்து) ஒரு ஜாதியாயுள்ள மணிக்கற்களையுடைய கட கத்தினுள்ளே நிலைபெற்றது (கூட்டமாகிய முத்துக்கள் போன்ற கற்கடக ராசியிலே நிலைபெற்றிருக்கிறது) ஆச சரியமென்று சொல்லவும் வளைகள் பலவற்றையும் காகக வும் வில்லை நிகர்த்த நெற்றியையும கரிய கண்களையும் பேதைமையையும் உடைய மாயையினது கைகளிலே விளங்கும்படி பொன்னலாகிய நல்ல மணிக்கடகத்தை யணிந்தாள். மயில்போன்ற ஒரு வண்ணமகள், ஆராய் ந்து கொள்ளப்பட்ட இனிய அறுவகைச் சுவைகளை யுடையவுணவுகளைத் தருதற்குச்செல்லுகின்ற கையோடு கூடிச சென்று வாயினது தெள்ளிய அழகைக காணும

பொருட்டுச் சேர்ந்திருக்குமாறுபோல மாயையின் கையில நற்சடகத்தின் முன்னை குற்றமில்லாத செம்பவளங்களைக் கோத்துக் கட்டினாள். ஒரு சேடியானவள் சுபமான செய்கைகளையுடைய காளையாது மனங்கள் நடத்தற்பொருட்டாகக் குங்குமப் பெருஞ் சேற்றினைக் குறித்து இடப்பட்ட கற்கள்போல் தோன்ற பெண்களுக்குத் திலகம்போல் சிறந்தவளாகிய அழகையுடைய மாயையின் ஸ்தனங்களின்மேல் ரத்னாபரணங்களை அணிந்து அலங்கரித்தாள். திருமாள்போன்ற ஒரு சேடியானவள், பாய்கின்ற வெள்ளிய அலைகளையுடைய கருங் கடலாற் சூழப்பட்ட நிலத்தைத் தலைச்சுமையாகவுடைய ஆதிசேஷனது ஆயிரம் படங்களாலும் அரசிறை யிடப்பட்டதுபோல்வனவாகிய மேலாக விளங்காநின்ற கதிர்களை விரிக்கின்ற மணிகளாலாகிய மேகலாபாணத்தை மாயையினது நிதம்பத்தின்மேல் அணிந்து அலங்கரித்தாள். ஒரு பணிப்பெண்ணானவள், உரல்போலும் அடிகளையும் களிப்பையும் உடைய யானையின் வரவைக்கண்டு வீதியில் சஞ்சரிக்கிறவர்கள் ஓட மணிகளை யிருபக்கத்திலும கட்டுதல்போல, மிக்க தவத்தையுடைய முனிவர் தெரிந்து ஒடும்படிக்கு ஒள்ளிய நுதலையுடைய மாயைக்கு நல்ல தாமரைமலர்போன்ற அடிகளிலே சிலம்பணிந்து அலங்கரித்தாள். ஒரு சேடியானவள், குடலையகத்துள்ள மெல்லியமலரை மணத்தினால் அறிந்து அதைச் சேர இராகங்களைப் பாடுகின்ற வண்டினங்களானவை சூழ்ந்துகொள்ளுதல்போல இளைஞரது கண்கள் பரப்பத் தேடுதற்கரிய பொருள்போல்பவளாகிய மாயைக்கு மிகுதியாகிய பரிமளமுள்ள சந்தனக் குழம்பைப் பெருமைபொருந்திய குவிந்த தனங்களின்மேல் பூசினாள். ஒரு வண்ணமகள், உனது வடிவமே உனக்கு உவமையாகும் அதல்லாமல் வேறொன்றில்லை என்று காண்பிப்பவள்போலக் கண்களால் காணும்வண்ணம் தெளிவாகிய ஒரு பெரிய கண்ணாடியை மலகளெனப்படுகின்ற

குவிமுலைகளையுடைய மாயைக்கு முன்னே தாங்கி நின்றார். இவ்வாறாகப் பணிப்பெண்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மாயையானவள் வீரதன்மையுள்ள மன்மதனாலே வளைக்கப்படாத செங்கரும்பும், அவனது வில்லின் நாணின்மேல் தொடுக்கப்படாத மலரும், களங்கமில்லாத ஒளியையுடைய சந்திரனும், மேகத்தை சேராத மின்னற்கொடியும், கடலிலே தோன்றாத அமிர்தமும், வேரில்லாத பூங்கொடியும்போல விளங்கினாள். பணிப்பெண்கள் இவ்வாறு அலங்கரித்தலும், ஒரு மாது வந்து எதிரே நின்று, "ஓ பற்ற எம் இறைவியே! மருகேசுரனைப் பூசித்தற்கு வேண்டிய பொருள்களையாவும் ஆயத்தமாயிருக்கின்றன. இனி நீ பூசை செய்வதற்குப் போகலாம்" என்று சொன்னாள். அதைக் கேட்ட மாயையானவள் மயில் எழுந்தாற்போல எழ, அவளைச் சூழ்ந்திருந்த மாதர் கூட்டங்கள் குயிற் கூட்டங்கள் எழுந்தாற்போல எழுந்தார்கள். அவளது பாதச் சிலம்போசைகள் தூக்கத்தை விட்டெழுந்தாற்போல எழுந்தன. ரத்நாபரணங்களின் காந்திகள் வெய்யிலெழுந்தாற்போல எழுந்தன. அப்பொழுது தண்டிகை சுமப்போர் பொன்னினாற் செய்யப்பட்ட தண்டிகையை எதிரே கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். உடனே மாயையானவள் அந்தத் தண்டிகையில் ஏறினாள். ஏறுதலும், திருச்சின்னங்களும் தவள சங்கங்களும் பேரியும் மத்தளமும் சந்திரோதயகாலத்தில் கடல் முழங்குதல்போல அவளுக்கெதிரே முழங்கின. கோபாலனாகிய கண்ணனால் ஊதப்பட்ட புள்ளாங்குழலானது பல இடங்களிலுஞ் சிதறிநின்ற பசுக்களை ஓரிடத்திற் சேர்ப்பதாகும். இந்தப் புள்ளாங்குழலோவெனின், அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களையுடைய மான்போன்ற மாதர்களைச்சேர்ப்பதாகும் என்று சொல்லும்படிக்கு புஷ்ப தநுசையுடைய மன்மதனாலே திரட்டி யெடுக்கப்பட்ட அமுதம்போல்பவளாகிய மாயைக்கு முன்னே சில மங்கையர் சென்று

ஆறுமுகங்களையுடைய முருகனும் மனங்குழையும்படி
புள்ளாங்குழலை ஊதினார்கள் விளங்காநின்ற மாயையா
கிய அழகிய கருமயிலுங் காப்பந்தவரும் திருமகளினும
பர்ந்தவருமாகிய பலமங்கையர் தன்னுள்ளே ஊற்று
யிருந்தொழுகாநின்ற தேனையுடைய மலரை விரும்பிச
சூழ்கின்ற வண்டுகளைப்போலப் பிற்றுடைய காலகளால
நடக்கின்ற மாயையின் இருபுறத்தும் இடைவெளியில்லா
மல நெருங்கிச் சூழ்ந்தார்கள். மன்மதனென்பவன் சந்திர
னாகிய தன் குடையை இவருக்குப் பொடுந்தானென
ன்று சொல்லும்படி கருவெள்ளைக்குடையான தஅசைக்க
ப்பட்ட வாள்போலப் புரளாநின்ற களிப்பும் கெண்டையு
முள்ள கண்களையுடைய மாயையின் பக்கத்திற் பொரு
ந்த, நஞ்சுபோலுங் கண்களையுடைய மகளிர் பலர் இளங
கமுகின் பாளைபோன்ற வெண்சாமரங்களை இரண்டு பக
கங்களிலும் நின்று வீசினார்கள். காமமாகிய கொடிய
நெருப்பை மூட்டுதல்போல மணம்பொருந்திய மலாக
ளாற் செய்யப்பட்ட விசிறிகள் சில மாதரால் அசைக்கப
பட்டன. கரும்புவில்லை யேந்திய கொடிய கையினையுடைய
மன்மதனென்பவன் பொய்யம்புகளைச் சொரிந்து மாயை
யின் கருத்தை யறிதல்போல அழகினால் திருமகளைவெ
ன்ற மகளிர் சிலர் நெருங்கிப் பூமழை பொழிந்தார்கள்.
பாக்கு வெற்றிலையும் சந்தனமும் குங்குமமும் பச்சைக
கர்ப்பூரமும் மகிழ்ச்சியைத் தருகிற கஸ்தூரியும் வண்டு
கள்மொய்த்தொலிக்கின்ற பூமாலையும் பெருமை பொரு
ந்திய ஆபரணப் பெட்டியும் ஆகிய இவற்றைப் பலமாதர்
கள் சுமந்துகொண்டு சென்றார்கள். தனங்களாகிய அழ
கிய குவிந்த தாமரை யரும்புகளும் கண்களாகிய கெண
டைமீன்களும் வாயாகிய ஆம்பல் மலரும் அழகிய கைக
ளாகிய தாமரை மலர்களும் நாபியாகிய சுழிகளும் ஆகிய
இவைகளை யடுத்து சுபம் விளங்குகிற அழகிய வீடுகளை
யுடைய வீதியானது மிகுதியாகிய நீர்பெருகாநின்ற
யாற்றினை நிகர்த்திருந்தது. சந்திரன்போல ஒளிபொருந

திய நெற்றியையுடைய மாதரது செம்பொற் சிலம்போசையும், வளைகளோடு மற்றைய அபரணங்களின் சிற்றொலியும், பரிமளம் வீசுகின்ற பூமாலைகளில் மொய்க்கிற வண்டுகளின் ஓசையும் கூடிய பல நீர்த்துளிகள் சேர்ந்து பெருகுதல்போலக் கடலுக்கு நிகராக மிக்கொலிக்கும். இவ்வாறு நெருங்கிய மாதர்சேனை சூழ்ந்து வாராநிற்க, அழகிய மயில்போல்பவளாகிய மாயையானவள் வெற்றியைக்கொண்டு அழகாகப் பிரகாசிக்கிற மழுவையேந்திய பரமசிவன் தனது நெற்றிக் கண்ணினாலே மன்மதனைக் கொன்றதற்குக் காரணம் யாதென்று அவரைக் கேட்போமென மனவலிகொண்டு போகின்ற செயல்போல அந்தத் தெருவிற் சென்றாள். அப்போது அரிகளையும் களிப்பையும் குளிர்ச்சியையுமுடைய கண்களோடு கூடிய மாயையின் பக்கங்களில் சூழ்ந்து வருகின்ற மகளிரது அழகைப் பார்த்தவளவில், நெருப்புப் போன்ற கண்களையுடைய ஆண்சிங்கத்தை நிகர்த்த ஆடவர்கள் யானையால் விழுங்கி யுமிழப்பட்ட விளாம்பழத்தை யொத்திருந்தார்கள். அந்த ஆடவருள்ளே சிலர் "நன்னடைக்குக் காரணமாகிய நமது பேறிவை யெல்லாம் இந்த மாதரது இடை யொரு சிறிதும், ஒளி பொருந்திய நெற்றியொருசிறிதும், வாள்போன்ற கண்களொரு சிறிதும், பவளம்போன்ற வாயொரு சிறிதும், இணைக்குடம்போன்ற தனங்களொரு சிறிதும் இவ்விடத்திற் கொள்ளை கொள்ளுதலாலே அவை ஒழிந்துபோயினவே, இனி யென்செய்வோம்" என்பார்கள். வேறு சில ஆடவர் "மனிதர்க்குள்ள அறிவு அவர் சேர்ந்த இனத்தினது இயல்பாகும் என்று சொல்லப்படுவது உண்மையே; மனவருத்தத்தை யுண்டாக்குகிற காம மயக்கத்தை நீக்குகின்ற விபூதியானது அனிச்சப் பூவினும் மெல்லிய அடியையுடைய மாதரது நெற்றியிற் சேர்தலும் காமமயக்கத்தை யுண்டாக்குதலால் எம் முடம்புகள் வியர்த்து வேகின்றன" என்று சொல்லுவார்

கள். வேறு சில ஆடவர் "உமாதேவியைத் தன்னிடது பாகத்திலே யுடைய அருளுருவினனாகிய மதுகேசன் முன்னொரு காலத்திலே தேவர் முதலியோர் தம்மை நஞ்சு வருத்துதலா லுண்டாகிய துன்பத்தைச் சொல்லுதலும் அவர்க்கிரங்கி அந்தத் துன்பத்தை நீக்கிக் காத்தவனாதலால் மாயையோடு செல்லுகின்ற மங்கையரது கண்களாகிய நஞ்சு செய்யுந் துன்பத்தையும் நாம் அவனோடு சொல்லிக்கொள்வோம்" என்று சொல்வார்கள். வேறு சில ஆடவர் "இந்த மாதர் கூட்டத்தில் அழகிற் சிறந்தவள் எவளென்று தம்மை வினவுவோர்க்கு விடையாக, மா வாழை பலா என்னு முக்கனிகளுள்ளே எந்தக் கனி மிகுந்த சுவையுள்ளது நீங்கள் சொல்லுங்கள்" என்பார்கள். வேறு சில ஆடவர் "கரும்பினு மிக்க இன்பஞ் செய்கிற சிவந்த கயல்போலுங் கண்களையுடைய மாதரது நமக்குப் பயன்படாத தனங்களாகிய இளங் குரும்பைகளையும் அதரமாகிய கோவைக்கனியையும் விரும்பி உலகினர் முன் வீணாக மனம் வருந்துதற்குக் காரணம் யாவரும் நகைத்தற்குரிய தமது அறியாமையேயாகு" மென்பார்கள். "விஷம் பொருந்திய மதர்த்த கண்களையும், பரிமளம் பொருந்திய மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற கூந்தலையும், துவளாநின்ற நூலிழை போன்ற இடையையும், பிறைபோன்ற நெற்றியையுமுடைய பொற்கொடிபோல்பவராகிய மாதர், குடங்கள் நாணமடைதற்குரிய இளமையும திரட்சியுமுள்ள தமது கொங்கைகளை மூடிக்கொண்டாற்போல உடம்பு முழுதும் மூடிக்கொண்டால் நாம் பிழைக்கலாம்" என்பார்கள். இவ்விதமாக இளைஞர் யாவரும மயங்காநிற்க, கோவைக்கனிபோன்ற அழகிய அதரத்தையுடைய மங்கையரோடும் முல்லைமலர்மாலையை யணிந்த கூந்தலையுடைய மாயையென்பவள் அந்த மதுகேசர் கோயிலினருகே போயினள். இப்படிப்போன மாயையானவள் தண்டிகையினின்றிறங்கித் தன் தலையால் தாங்கப்பட்ட குவி

ந்த கையுடனே கோபுரவாயிலுட் புகுந்து நாககங்கணத்தைத் திருக்கரத்திலணிந்த மதுகேசரது சந்நிதியிற் சென்றாள். சென்று பூசைக்கு வேண்டிய உபகரணங்களை யெல்லாம் ஏவற் பெண்கள் அவ்விடத்தில் பக்கத்தில் நிறைத்துக்கொண்டு கொடுத்துக்கொண்டிருக்க, நெற்றிக்கண்ணையுடைய மதுகேசருக்கு அன்பு பூண்டவளாய்ப் பூசைசெய்யத் தொடங்கினாள்.

பூசைக்கு முதலிலே செய்யவேண்டிய சடங்குகளையெல்லாம் விதிப்படி செய்து, அருக்கிய முதலானவைகளைக்கொண்டு, கடவுளணிந்திருந்த மலர் முதலானவற்றைக் களைந்து, மந்திரஞ் சொல்லித் திருமஞ்சனஞ் செய்யத் தொடங்கி, எண்ணெயும் பஞ்சகவ்வியமும் பஞ்சாமிர்தமும் நெய்யும் பாலும் தயிரும் தேனும் கருப்பஞ்சாறும் [illegible]ரமும் தெங்கிளநீரும் பரிமளமுள்ள சந்தனக் குழம்பும் வேதாகம விதிப்படியமைந்த ஸ்நபந கலச தீர்த்தம் ஆகிய இவையெல்லாவற்றாலும் ஒன்றன்பின்னொன்று முறையே மதுகேசருக்கு அபிஷேகஞ்செய்து, வளையலையணிந்த மெல்லிய கைகளையும், வேல்போலும் விழிகளையுமுடைய மாயையானவள் மதுகேசருடைய திருமேனியின்மீது திருநீறு இடுவதைப்போலப் பக்தி[illegible] [illegible] மங்களகரமாகிய அவர் திருமேனி முழுதும் சந்தனக் திரளை நிறைய அப்பி, ஒரு முக்தாசாமியிலை பெறப்பட்டதென்று சொல்லும்படி [illegible]ரவத்தையுடைய வெள்ளிய இடபவாகனராகிய மதுகேசரது திருமுடிமேல் முத்தாலாகிய அக்ஷதையுமி[illegible]ள். பாலசந்திரன் தவழ்கின்ற சடைமுடியையுடைய [illegible] [illegible]த்துச சர்ப்பமென்னு மயக்கமுண்டாக வாசனையுள்ள மெல்லிய பூமாலைகள் பலவற்றையுமணிந்து, கூரிய கொம்புகளையும், தொங்குகின்ற வாலையும், கோபத்தையும், உரல்போன்ற அடிகளையுமுடைய யானையின் தோலாகிய போர்வையைத் தாங்கிய திருமேனியழகுபொருந்த நுண்ணிழையாளா

கிய ஆடையைத்தரித்து, இறைவனது எலும்பாகிய ஆப
ரணங்களெல்லாம் நாலுப்படி விளங்குகின்ற ரத்னாப
ணங்கள் பலவற்றையும் எடுத்தணிந்தாள். நறும்புகை
கமழ்கின்ற நித்திய கலியாணியென்னும் பெயரையுடைய
உமையாளாகிய மகேசனுக்குக் கஸ்தூரியணிந்து,
வனம்பெற்றுக் கதலில்லாத கறிகள் பொருந்திய
வுண்டிகளைப்பிச்சையுண்டியன்றி மற்றோருண்டியில்லாத
கடவுளுக்கு நிவேதித்து, வண்டுகள் கிண்டிக்குடியிருந்து
ஊதுகின்ற மணமுள்ள மலரையணிந்த கூந்தலையுடைய
மாயையானவள் மகிழ்ந்து தாம்பூலமுங் கொடுத்தாள்.
பரிமளதூபமும் பெருமையாகிய தீபமும் மெல்லிய
விசிறியும் வெண்சாமரமும் கண்ணாடியும் விருப்படி
நெடிய கடல்போல வாத்திய முழங்க முன்னின்று
சமர்ப்பித்து, கடவுளை மாயையானவள் இவ்வாறு பூசை
செய்து துதித்திருந்த அன்போடு வேதத்தால் சிறப்
பித்துச் சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தையும் உச
சரித்து வலம் வந்து எதிரே நின்று வணங்கிப் பிறகு
அன்பினுல் மனமுருகிக் கண்ணீரால் எம்பிரானந்தமை
கரைந்திருக்க, பொன்போன்ற திருமேனியிலுள்ள
ரோமங்கள் சிலிர்க்க, வேர்வையால் நெற்றித்திலகமழி
ந்து, மின்போன்ற நெடியசடையையும் பொன்மலைபோ
லுந் திருமேனியும் உடைய கடவுளாகு சிவானந்த வெள்
ளத்தில் மூழ்கி, அந்த ஆநந்தத்தினுல் கூத்தாடுவோள்
போல வந்து நடனசபையை அடைந்தாள். கையால் அல
ங்கரிக்கக்கற்ற பணிப்பெண்கள் நடனசபையினடுவே நட
னஞ் செய்தற்கேற்ப ஆடையுடுத்து, கோங்கரும்பு தாம
ரையரும்பு தென்னங்குரும்பை பொன்னங்கிரி மன்மத
னது கிரீடம் பொற்குடம் பொற்பிமிழ் சிற்றுனைக்கொம்பு
சக்ரவாகம் பொற்பந்து சூதாடுகருவி கைத்தாளம்
நீர்க்குமிழி என்பவற்றை யெல்லாம் வெற்றிகொண்ட
தனங்களைக் கச்சினுல் இறுக்கித் தவங்களை யெல்லாம்
கொள்ளையிடுகிற கரும்பெருங் கண்களை யுடையவளா

கிய மாயையின் சிற்றடிகளிலே வண்டுகளொலிக்கிற மல்லிகை மலர்போன்ற சிறுசதங்கைக் கோவைகளை ஒலிக்கும்படி கட்டினார்கள். மாயையின் தனங்களுக்குச் சமானமாவேனென்று என்னெதிரேதானும் வந்ததென்று நினைத்துப் பொறாமையால் வலக்கைத்தாளம் போய் இடக்கைத் தாளத்தைத் தாக்குதல்போலப் புடைத்து ஒலிசெய்யாநிற்கவும், வாயினாற் சொல்லப்படுகிற சொற்கள்போல பத்தளமானது செங்கைகளால் வார்த்தை சொல்லாநிற்கவும், விரும்பப்பட்ட கலைமகள் நாணும்படி, அழகிய மங்கையர் வீணைகொண்டு இசை பாடாநிற்கவும், பூங்கொடி போல்பவளாகிய மாயையானவள் எனது ஒரு கையோடு நீர் சண்டை செய்ய வருவீராகவென்று நிற்பவள்போல ஒரு கையை இடையிற் பொருந்த வைத்து, ஒரு கையை நீட்டி, மதுகேசர் சந்நிதியில் நின்று கருப்புவில்லையுடைய மன்மதனை இங்கே அஞ்சாமல் வாவென்று அழைப்பதுபோலக் காலில் சதங்கை ஒலியாநிற்க, பொன்னாற் செய்யப்பட்டவொரு பதுமையானது நடனஞ் செய்தல்போல நடனஞ் செய்யத்தொடங்கினாள். மத்தளவோசையும் தாளவோசையும் பாடுகிற இராகத்தினோசையும் ஆகிய இவையெல்லாம் அழகிய மலர்போல மெல்லிய அடிகளின் வழித்தாகிய அடைவுக்கு ஒத்து நிற்கவும், இரண்டு கட்பார்வைகளும் பல வளையலையணிந்த கைகளின்வழியே நடவாநிற்கவும், பெண்ணமுதம்போல்பவளாகிய மாயையானவள் நடனஞ்செய்தாள். வாயினாற் சொல்லப்பட்ட சொற்களின் பொருளைத் தாமரைமலர்போலுங் கைகளானவை சொல்லாநிற்க, மேலாயுயர்ந்த ஆகாயத்தின்கண்ணே செல்லுகின்ற மெல்லிய பறவைகளின் ஓசையெல்லாம் பரவுகிற வொளியையுடைய செம்பஞ்சூட்டப்பெற்ற அடிகளிலிருந்துண்டாக மிதித்துப் பேயோடாடுவோனாகிய மதுகேசன் சந்நிதியில் அவனும் மயங்கும்படி நடனஞ்செய்தாள். மாயையானவள்

இவ்வாறு நடனஞ்செய்யாநிற்கக்கண்ட பிரமதேவன் பெருமை பொருந்திய கலைமகளை யிகழ்ந்து உமிழ்ந்தான். திருமால் திருமகளை யாவருஞ் சீயென்று சொல்லும்படி வெறுத்துக்கொண்டான். இந்திரன் அரியளாகிய இந்திராணியை மறந்தேபோயினான். கடவுளர் செய்கையே இப்படியாயின் மானுடர் பட்டபாடுகளை என்னென்று சொல்லுவோம்! காளையர் பொன்னினாலாகிய மதிலின்கண் பொருந்திய துவாரங்களுள் முகத்தை வைத்துப், நெருங்கி முன்னே நின்றவாது தோளின்மேல் வெறியும், மின்னற் கொடிபோல நடனஞ் செய்கிற மாயையின் இடையாகிய ஆகாயத்தைக் காணும் பொருட்டுத் துன்பப்படுவார்கள். விஷயங்களைப் பற்றுகின்ற மனமானது ஓடி இரண்டு கண்பார்வையிலு மடைந்து மற்ற விஷயங்களை மறந்து நடிக்கின்ற மாயையை ஆவ யாநிற்க, உயர்ந்த பொன்மதிலின் உறுப்பின்கண்ணே தங்கிய பதுமைகள்போல இளைஞர்கள் அசைவற்று நின்றார்கள். இளங்கொடி போலும் இடையையுடைய மாயையானவள் இத்தன்மையாக நடனஞ்செய்யும்போது, நாவின் கனிபோன்ற கரிய கண்டத்தையுடைய கடவுளைப் பூசித்துக் குளிர்ந்த மனத்தையுடைய வேதியனானவன் மகிழ்ந்து மதுகேசனணிந்த வளம்பொருந்திய சந்தனத்தைப் பூமாலையோடு கொடுத்தான். அந்த மதுகேசனது நிர்மாலியத்தை மாயையானவள் வணங்கிப் பிரசாதமாக ஏற்றுக்கொண்டு, மகளிரோடு நாட்டிய மண்டபத்தில் நுண்ணிய நூலிழைபோன்ற இடையானது மிகவும் வருந்துமென்று இரைந்து பிணக்கமடைந்த சதங்கையினோசையானது அழுத பிள்ளையினோசை யடங்குதல்போல அடங்கும்படியிருந்தாள். அப்போது, மையெழுதப்பட்ட விசாலமாகிய நெடுங்கண்களையுடைய மாயையானவள் பக்தியோடு பூசை செய்துவருவதை, அழிவற்றவனும் உலகமுழுதும் நிறைந்தவனும் தோற்றமில்லாதவனும் இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கினவனும

ஆகிய அருளையுடைய முதன்மையாகிய அல்லமன் என்
னும் பெயரையுடையவன் அறிந்தான்.

மாயைபூசைகதி முற்றிற்று.

ஐந்தாவது

பிரபுதேவர் வந்தகதி.

எப்போதும் அடியார் வேண்டும் எண்ணங்களை
யெல்லாம் நிறைவேற்றுகிற பேரருளையுடைய அல்லம
தேவன் தன்னியல்பினின்றும்வேறுபட்டு ஒருமனிதனாகி
வருந்துகின்ற மயக்கத்தையுடைய மனத்தோடு பூசை
செய்த மாயையினிடத்துப் பொருந்துவோன்போலச்
செய்த செய்தியை விரித்துச் சொல்லுவோம். உயிர்கள
தம்பால் அநுபவிக்கப்படுகின்ற போகத்தையும் முத்தி
யையும் கொடுக்கவல்லவன் தானேயாமென்று யாவரும்
சொல்லுதலாலே அல்லமதேவன் அல்லமதேவனென்னும்
உண்மையான பெயரும் மறையும்படி **மத்தளிகன்** என்
னும் வேறொரு பெயரை யடைந்து, அந்த மாயைக்குக்
காமியபூசைக்குத்தக்க பயனைத் தான் உறுதியாக அரு
ளிச்செய்ய நினைத்து, பரமசிவன் தனது அழகிய நெற்றி
யின்கண்ணுள்ள வெப்பமாகிய நெருப்புக் கண்ணி
னால் நீறுபட்ட மன்மதனது தொழிலைச் செய்தற்பொரு
ட்டு அவனது வடிவத்தைத் தான் கொண்டதுபோலவும்,
அழகு மிகுந்து ஒழுகுதற்கு இடமாகிய ஆறுமுகங்க
ளுள்ளும் சிறந்த ஒரு முகத்தோடு இளமையும் அழகும்
தன்னிடத்தே பொருந்தத் தோற்றிய முருகனைப்போல
வும், விளங்குகின்ற சடையையுடைய முனிவரது மக
ளிர் மயங்கி வருந்துதற்பொருட்டுக் கொண்ட பிக்ஷா
டன வடிவம் அழகு செய்கின்ற இந்த வடிவத்தைக்
கொள்ளுதற்கு முன்னே பழகிவிட்டதுபோலும் குவி
ந்த முலைகளையுடைய மகளிரது உயிரைக் கொள்ளை கொ

விளங்குகின்ற வடிவம்போலவும் பூமியின்கண்வந்த சூரியன்போல மிக்க ஒளியையுடைய ஒரு வடிவங்கொண்டான்.

நடுவிலுள்ள களங்கமானது ஓரத்திற் பொருந்த விழுந்து சூழ்ந்த ஒரு சந்திரன் உளதாயின் அது வளம் பொருந்திய மயிரொழுங்கினையுடைய அல்லமனது ஒளியையுடைய முகத்தை யொக்கும். இமைமை பொருந்திய கருந்தாமரை மலர் ஒன்று உளதாயின் அது அல்லமனது ஒளி செய்கின்ற நாபியின்மேல் சென்று மார்பினிடத்தே தோன்றுகின்ற மயிர்ச் செறிவை நிகர்க்கும். அறுபத்துநாலு கலைகளின் எல்லையை அறிந்தவரது கருத்திற் கெட்டாததா யிருக்கும் என்று புல்லிய தலையின் கண்ணே வரத்தக்க கமலம்போல் அழகிய திருவடிகளையுடைய அல்லமன் விலையின் அளவு அறியப்படாத பீதாம்பரத்தை அரையில் விளங்கும்படி விரித்துடுத்து, பொதியமலையி லுண்டாகிய புதிய சந்தனத்தையும் கஸ்தூரியையும் காததூரம் வரைக்கும் வாசனை வீசும்படி திருமேனி முழுதும் நிறையப் பூசி, தளிர்த்த குளிர்ந்த சோலையின் தேமாவினது பெரிய கிளையில் வாசஞ்செய்கின்ற குயிலின் முகத்தைப்போலக் கார்காலமேகத்தை வெருக்குகின்ற சுருண்ட தலைமயிரை முடியாகக்கட்டி, வண்டுகளால் தொடரப்பட்ட பூமாலையைச் சூடி, அந்த மாலையானது பார்க்கின்றவர்களுக் கெல்லாம் வெளிப்படையான சொல்லிலுள்ள பொருள்போலத் தோன்றும் படி மெல்லிய தலைச்சாத்தணிந்து, கழுத்தினிடத்தி லிருந்தால் தன் சொரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்வார்களென்று எடுத்து அதனை நெற்றியில் வைத்துக்கொண்ட செய்கைபோலக் கஸ்தூரிப்பொட்டிட்டு, ஒளியையுடைய ஒப்பற்ற சந்திரனனவன் தன்னிரு புறத்திலும் உரோகணியோடு அவளுக்கு நிகராகிய மற்றொரு நட்சத்திரமாகிய பெண்ணைக் கூட்டிக் காப்பாற்றிப் பொருந்தவைத் திருத்தல்போல அழகிய ரத்நகுண்டலத்தைச் செவிகளில் தரித்து, விலையில்லாத வெள்ளிய முத்துமாலையும்

வீரசங்கிலியும் வாகுவலயமும் விளங்காநின்ற செம்மணி யழுத்திய பொன்மோதிரமும் ஆகிய இவைமுதலான எல்லா ஆபரணங்களையும் ஒள்ளிய அழகு என்கிற சிவந்த நெருப்பிற் பெய்கிற நல்ல நெய்போலப் பிரமையில்லாத நமது குருவாகிய அல்லமதேவர் ஒளிபொருந்திய அவயவங்கள் எல்லாவற்றிலும் தரித்து, தேவேந்திரனுடைய செல்வத்தை யநுபவித்தற்கேற்ற இலக்கண முழுதும்வாய்த்த அழகிய இந்த ஆடவனுக்கு ஆ! ஆ! இந்த மத்தளத்தைச் சுமப்பதற்கு ஏதுவாக வந்திருக்கிற ஊழ் யாதோ என்று நினைத்து மனிதர் திகைக்கும்படி பழிப்பற்ற முதுகினிடத்து மத்தளமொன்று தோன்றச் சுமந்து சென்று, அருளையுடைய மதுகேசரது சந்நிதியில் ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற சூரிய சந்திரர்கள் சுற்றிவரப்பட்ட மேருமலைபோன்ற கொடிகள் கட்டிவைத்திருக்கின்ற நெடிய பொற்கோபுர வாயிலுக்கு எதிரேபோய் நின்று, சபையினிடத்தே செய்யப்பட்ட கூத்தாட்டையுடையவனாகிய நடேசனோ இந்த மத்தளத் தொழிலைக் கைக்கொண்டானென்று யாவரும் மனமயங்கும்படி எம்மிறைவனாகிய அல்லமதேவன் மத்தளத்தைக் கையாலெறிந்து முழக்கினான். உரல்களை யொன்றன்மே லொன்று அசையாமல் அடுக்கி உறியிலுள்ள நெய்யை யெடுத்து உண்டவனாகிய கண்ணனது கண்டமசைந்து ஊதப்பட்ட ஒப்பற்ற புள்ளாங்குழ லிசைபோன்ற சொற்களையுடைய மாதர் மயங்கும்படி, மீன்குத்திப் பறவையின் அசைந்தாடுகின்ற சிறகைப்போல விரல் அசைந்து அறைதலன்றித் தன் சரீரம் அசையாமல் நின்றான். பரிசுத்தமுள்ள சச்சிதானந்த சொரூபமாகிய சூரியன் தன் கைகளால் முழக்கப்படுகின்ற மத்தளமாகிய மேகத்தினது ஓசையை நடனஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற மாயையாகிய மயில் கேட்டு, "அம்மா! இந்தப் பூமியிலுள்ள மனிதர் கையினால் எமது செவியிற் கேட்கப்படாதிருந்த புதிய ஓசையிது"வென்று மனதில் ஆச்சரியமடைந்து இதனைச்சொ

ல்லுவாள்: "உயர்வும் இளமையுமுள்ள தனங்களையுடைய பெண்களே! இப்படிப்பட்ட மத்தளவோசையை யாம் இதுவரையிலும் காதினால்கேட்டிலேம். இப்படியொன்று உண்டென்று சொல்லவும் கேட்டிலேம். உலகத்தாரெல்லாரும் விரும்பி நின்று கேட்டு ஆச்சரியப்படத்தகுந்த இந்த வித்தையைக் கற்றறிந்து காட்டிய அவன் யார்? நீங்கள்போய்ப் பார்ப்பிராக" என்று மாயையானவள் சொல்லவும், அதுகேட்ட மாதர்கள் விரைந்து சென்று மத்தள முழக்கிக்கொண்டு நின்ற ஒளியுருவாகிய அல்லமதேவரை முற்பிறப்பிலே தாங்கள்செய்த நல்ல தவப பயனால் தமது கண்களாற் கண்டு, செவிகளோடு போர்செய்து மீனுங் கயல்போலுங் கண்களையும் செவ்ந்த அதரத்தையுமுடைய மாயையி னிடத்திற்கு வந்து இதைச சொல்லத் தொடங்கினார்கள்: எப்படி யென்றால், "எம்மிறைவியே! கற்கப்பட்ட தனது மத்தள வித்தைபோலவே அவனது அழகையும் யாம் வேறெங்கும கண்டிலேம்; விற்போரிற் சிறந்தவனாகிய உருவமில்லாத மன்மதனே உருவங்கொண்டு வந்தாற்போல ஒருவன் வந்திருக்கிறான்" என்று சொல்லக்கேட்ட மாயையானவள் "அவனை அழைத்து வாருங்கள்" என்றாள். அந்த மாதர்களும் அவ்வாறே சென்று அல்லமதேவரை யழைத்துவந்து மாயையினெதிரே விட்டார்கள். அப்படி வந்து நின்ற அல்லமதேவரைக் கண்டவுடனே மாயையானவள் அந்த அல்லமதேவரால் தனக்குண்டாகிய காமவேட்கை மயமாகி, பொன்னினாற் செய்யப்பட்ட ஒரு பதுமைபோல அசைவற்றிருந்தாள். அப்பொழுது கரும்புவில்லையுடைய மன்மதன் அளவில்லாத பாணங்களை அந்த மாயையின்மேல் எய்து கைசலித்து நின்றான். மாயையானவள் யாவரையும் மயக்குவா ளென்பதுபோய்த் தானே மயங்கினின்றா ளென்று கண்டோர் யாவருஞ் சொல்லும்படி அவள் நிற்க, அவளருகேநின்ற மாதர்கள் அல்லமதேவரை

நோக்கி, "வீரத்தன்மையுள்ள ஒப்பற்ற மன்மதன் போல் அழகுள்ளவனே! உன் பேர் யாது, நீ வாழ்வது எந்த வூர், எந்தத்தேசம், இவை யாவும் எங்களுக்குத் தெரியும்படிக்குச் சொல்லக்கடவை" என்று கேட்க, அவர் கேட்ட கேள்விக்கு உத்தரமாக அல்லமதேவர் சொல்லுகின்றார்: "மேகம்போலுங் கூந்தலையுடைய பெண்களே! எனது தேசமோ அந்நியதேசம் (மேலான முத்தியுலகம்), சபதத்தால் வல்லவரென்று வந்தவர்களை அவமானப்படுத்தி அவரது வல்லமைகள் நிலையல்லவென்று வெளியிடுகின்ற என்பேர் அல்லமன் என்று சொல்லுவார்கள். என்னிடத்து அன்பு செய்பவரிடத்தில் நான் எந்நாளுஞ் சேர்ந்திருப்பேன்" என்று சொன்னார். அதைக்கேட்ட அந்த மாதர்கள் அல்லமதேவரை நோக்கி, "ஐயனே! நீ வேறோரிடத்திற்போகாமல் எமது இறைவியாகிய மாயையினிடத்தில் வித்தை கற்றுத் தேர்ந்தவரோடு கூடிச் செல்வத்தோடு இவ்விடத்திற்றானே இருக்கக்கடவா" யென்று அல்லமதேவர் சம்மதிக்கும்படி இனிய சொற்களால் பிரார்த்தித்தார்கள். இதைக் கண்ட மாயையானவள் "நாம் சொல்லவேண்டிய சொற்களையெல்லாம் இந்த மாதர் சொன்னது மதுகைநாதனை நாம் பூசித்த பூசையின் பயன்" என்று மனமகிழ்ந்து ஒன்றும் பேசாமல் மௌனமாயிருந்தாள் அப்போது அவளருகே நின்று அடைப்பை எந்துகிற பாகி யென்பவள் மோகினியின் மகளாகிய மாயையின் கையில் வெற்றிலைச் சுருளைக் கொடுத்து அதனை அந்த மாயையைக்கொண்டே அல்லமதேவருக்குக் கொடுப்பித்து இன்னும் அவர் மனமகிழ்தற் கேதுவாகிய வரிசைகளும் செய்தாள். அப்போது, தன் திருவடித்தாமரைகளைப் புகழ்கின்ற அன்பராலே விரும்பப்படுகிற பொருள்களெல்லாவற்றையுங் கொடுக்கின்ற கருணாநிதியாகிய அல்லதேவன் தான் கொண்ட கோலத்துக்கேற்க நடிப்பவனாதலால், மாயையால் கொடுக்கப்பட்ட தாம்பூலத்தைத்

தாழ்ந்த சாதியான்போலக் கையினால் ஏற்றுக்கொண்டான். பிறகு இளமைபாகிய பூங்கொடிபோன்ற மாயையானவள் இடபக்கொடியையுடைய மறுகேசனிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, மன்மதபாணங்கள் தன் மார்பிற் பட்டுருவும் துன்பத்தால் மனமயர்ந்து பொற்சிவிகையிலேறித் தோழியர் சூழ்ந்துவரச் சென்று, தன்தந்தையாகிய மமகாரராஜனிடத்தை யடைந்து அல்லமதேவனது அழகு முதலியவற்றைச சொல்லித் தனது அந்தப்புரத்தை யடைந்திருந்தாள். பல வலம்புரிச்சங்குகள் சூழ அவற்றினடுவே வீற்றிருக்கிற சலஞ்சலம் என்னும் சிறந்த சங்குபோலப் பொன்னினாலும மணிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட உபரிகையில் பல அழகிய மாதர் சூழ மாயையானவள் மலரணைமீ திருந்துகொண்டு, எமமிறைவராகிய அல்லமரோடு அவரது மத்தளவித்தையின் குணத்தை ஆராய்சசி செய்பவள்போலப் பேச விரும்பினாள். அலங்கரிக்கப்பட்ட மலரையுடைய நெடிய கூந்தலையும் பொன்வளையலையுமுடைய மாயைக்கு நினைவு முழுதும் அந்த அல்லமரது சையோகத்தின்மேலது. நெடிய கண்களின் பார்வை மன்மதன் போலவனாகிய அல்லமரது அழகின்மேலது. வாய் பயனில் சொல்லின் மேலது. இப்படியிருக்கையாலன்றோ மனமொழிமெய்கள் ஒருமைபபட்ட மாதர் உலகத்திற் கிடைபபது அருமை யென்று சொல்லுவர் பெரியோர்! குற்றமற்ற கரும்பினின்றும் அதனது இனிய சாற்றைக்கொள்ளாது அதன் கோதைக் கொள்வதுபோலவும், கஸ்தூரி மிருகத்தினிடத்தில் உண்டாகின்ற கஸ்தூரியைவிட்டு அதன் மலத்தைக் கொள்வதுபோலவும் மாயையானவள் அல்லமரால் பேரின்பமாகிய முத்தியடைவதைவிட்டு, அற்பமாகிய சிற்றின்பத்தை விரும்பினாள். அபபொழுது மன்மதனானவன் ஒன்றிரண்டொழிய தன்னிடத்திலுள்ள மற்றைய பாணங்களை யெல்லாம் இவள்மீது இறைக்க, அதற்கு இவள் ஆற்றுதவளாய் மின்னலானது உருக்கொண்டு வந்தாற்போன்ற அல்லமரது திருமேனியின்மேல் வீழ்வாள். தன்னருகே சூழ்ந்து நிற்கிற மங்கையர் பார்க்

கிறார்களே என்று நாணி எழுந்து நிற்பாள். இவ்வாறு மாயையானவள் காமத்தீயினால் சருகாயுலர்ந்து வெப்பம பொறுதவளாகித தன்னுயிர்போன்ற சிலமாதர் உடன் வர எழுந்து உள்ளே சென்று, மலரை யணிந்த கூந்தல் சோரவும், அழகிய தனங்களின்மேலுள்ள ஆடை விலகவும் புஷ்பசயனத்தின்மேல் வாயால் பெருமூசசு விட்டுக்கொண்டு வீழ்ந்தாள். அவ்வாறு வீழ்ந்தவள் தன்னைச் சூழ்ந்து நிற்கிற தோழியரை நோக்கி, "அல்லமாது திருநாமத்தை உச்சரிக்கவேண்டுமென்கிற ஆசையினாலும் தோழியர்க்குத் தன் கருத்தை அறிவிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தாலும் அல்லமர் வாழ்வதற்குரிய வீடியாது" என்று வினவினாள். இறந்துறையிற்றானே நீச்சுண்டாயினாற்போல மாயையிடத்துக் காமவேட்கையானது பிறந்தபொழுதே உயிர் எவ்வளவோ அவ்வளவாய் நின்றதென்னுந் தன்மையை அந்தத் தோழியர் அறிந்து, "உன் கருத்தை எமக்கு அறிவிப்பையாயின் அல்லமற்குச் சிறந்த மனையொன்று அமைத்துத் தருவோம்" என்று சொல்லி, அவளைப் பார்த்து, "அழகிய மணிகளாலாகிய மேகலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இடையையும், வடித்த வேலாயுதத்தையும் மருட்டுகின்ற கண்களையும் உடையவளே! காமத்தின் முளையானது உன்னிடத்து முளைத்ததென்று எங்கள் கருத்துக்குப் புலப்பட்டது; யாமும் உனது மனமும் வேறல்லேம், ஒருபொருளேயாவோம்; உன் மனத்திலே மறைத்து வைத்திருப்பதை நாணாமல் எமக்குச சொல்லவேண்டு" மென்றார்கள். அதுகேட்ட மாயையானவள் தன் கன்னித்தன்மை கெடும் என்னும் நாணத்தையும், உலகத்தைக் காக்கின்ற ஒரு வேந்தன் மகளென்று யாவராலும் சொல்லப்படுகிற தன் பெருமையையும், மத்தளிகனைப் புணர்ந்தாள் என்று பலரும் பழிப்பதாகிய பழிச்சொல்லையும் தன் மனத்தில் ஆலோசித்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு மறுமொழி யொன்றுஞ் சொல்

லாமல் மௌனமாயிருந்தாள். இப்படி இவள் இருத்த லும், இவளது ஏவற்பெண்கள் பலருள்ளும் சிறந்தவளா கிய **சகலை** யென்னும் மாது நம் தலைவியானவள் சொல் லும் செயலும் ஒழிந்து சும்மா விருத்தற்குக் காரணம் யாது? அவட்கு அந்தரங்கப் பிரியையாயிருக்கிற நீ அறிந திருந்தால் சொல்லக்கடவை யென்று அவளைவிட்டு நீங் காதிருக்கிற **விலாசி** யென்பவளை வினவினாள். அதற்கு விலாசி யென்பவள் சகலையை நோக்கி "இனி யான் உங் களுக்கு மறைக்க வொண்ணாது. இன்று மத்தளிகனாய் வந்த அல்லமனது பேரழகாகிய நறவையுண்டு ஆற்றாத வளாய் நம்மிறைவியாகிய மாயையானவள் அறிவு கலங் கினாள்" என்று சொல்ல, மாயையானவள் அதற்குச் சம மதித்துக் கோபங்கொள்ளாமல் முகம் கவிழ்ந்து புன் னகைகொண்டிருந்தாள். இவ்வாறு மாயை புன்னகை கொண்டு சும்மா இருத்தலை நோக்கி, "இவள் அல்லமன் மீது விருப்பமுடையவள்" என்று தோழியர் அறிந்து கொண்டு, "இனி இவளை மயக்கின அல்லமன் கருத்தை யும் அறியவேண்டும்" என்று சொல்லக்கேட்ட **மதமாணி** யென்பவள், "யான் அந்த அல்லமனது உட்கருத்தை அறிந்து வருவேன்" என்று அல்லமனிடத்திற்குச் சென் றாள். அப்பொழுது அல்லமதேவன், மதமாணி யென்ப வள் தன்னிடத்திற்கு வருகிறதற்குக் காரணமின்னதெ ன்று முன்னே யறிந்துகொண்டு, அவள் ஒரு சொல்லைச் சொல்லுதற்கு முன்பே அவளை நோக்கி, "நான் வந்து தங்கியிருக்கு மிடத்திற்குப் போகிறேன். உங்கள் தலைவி என்னைத் தேடினால் எனக்குச் சொல்லக்கடவாய்" என்று சொல்ல, அதற்கு உத்தரமாக மதமாணி சொல்லத்தொட ங்கினாள்: "ஐயனே! நீ வேறிடத்தில் வீடு தேடவேண் டியதில்லை, ரத்நமயமான எமது மாளிகை உம்முடைய தே; இவ்விடத்தில் இருப்பாயாக; மாயையானவள் தனது இருதயபீடத்தில் உன்னை யிருத்திக்கொண்டிருக்கிறாள்; அன்றியும் நீ தன்னோடுகூடவே யிருக்கவேண்டுமென்

னும் விருப்பமுடையவளாயு மிருக்கிறாள்; இந்தச் செய்தியை வெளிப்படையாய்ச் சொல்லியுமிருக்கிறா''ளென்று சொல்லுதலும், அல்லமர் அவளைநோக்கி, ''அம்மா! நான் ஒரு பொருளுமில்லாதவன், நீங்கள் எல்லாப் பொருளுமுடையவர்கள்; நான் சாதியறியப்படாத சனன், உங்கள் தலைவி உயர்ந்த ராஜகுமாரி; அன்றியும் நான் புருஷஜாதி; ஆதலால் உங்களோடு கூடிவாழ்தல் எனக்குதகா''தென்று புன்சிரிப்போடுசொல்லினன். அதைக் கேட்ட மதமானியானவள் அல்லமரை நோக்கி, ''ஐயனே! எங்கள் தலைவி ஒருவரோடு சிநேகம் செய்துவிட்டால் அந்தச் சிநேகிதர்கள் உயிரைக் கேட்டாலும் கொடுத்துவிடுவாள், அவரை அவமதியாள்; அப்படிப்பட்டவள் தன் உயிரினுஞ் சிறந்த பொருளாகக் கொண்டிருக்கிற வுன்னை அவமதிப்பாளோ! நீ சில காலம் அவளோடுகூடி வாழ்ந்தறியக்கடவா'' யென்று இன்சொற் சொன்னாள். அதற்கு அல்லமர் அவளை நோக்கி, ''உன் சொற்களெல்லாம் இருபொருள்படுவனவா யிருக்கின்றன. அவற்றின் உண்மையை அறிந்திலேன். ஒருவரிடத்து ஒரு தொழில் செய்வோர் தூரத்தில் தங்கியிருந்து தொழில் செய்யுங்காலத்தில் வருதல் தகுதியேயன்றிச் சமீபத்திலிருத்தலும் உடனிருத்தலும் தகாதகாரிய'' மென்று மாயைக்கு வசப்படுவோன்போல நடித்து அவளைவிட்டு நழுவுவோனாகிய அல்லமன் சொல்ல, மதமானி, ''ஐயனே! எங்கள் தலைவி தனது திருவோலக்கத்தைக் காணும் ஆடவரோடு உன்னையும் ஒருவராக நினைப்பவளல்லள்; தனக்குத் தலைவனாக நினைத்திருக்கிறாள்''என்று சொல்ல, அல்லமர் அவளை நோக்கி, ''உங்கள் தலைவிக்கு ஒருவரை உயர்த்துதல் இயற்கை, எனக்கு முன்புபோலவே யடங்கி நடத்தல் இயற்கை'' என்றார். அதுகேட்ட மதமானி அல்லமரை நோக்கி, ''ஐயரே! நாமிருவரும் சொற்போர் செய்வதில் ஒருபயனுமில்லை; எங்கள் தலைவியாகிய மாயையானவள் உன்னைக் கண்டவ

வில யானையுண்ட விளாமபழததை நிகாதது வறியளா ளள, அதலால உனககு மறைததுப பேசவேணடியது ஒனறுமிலலை” எனறாள அதைக கேடட அலலமா மதமானி யைநோககி, “உாகள தலைவியின கருததை நீ யறிவாய, இனறு நூதனமாய வாத யானறிவேனோ? ஆயினும ஆபதமாகிய வுன மொழியைக கேடபதே யெனககு நன மையான நெறி” எனறாா அது கேடட மதமானி, “ஐயரே! நீா சுபசகுனம பாாகக வாரீா, யாவரையும மயகக வலலான மாயையை ஒரு கருணபாயமாய பப கழி அவாது சுகாநுபவததையும அநுபவிககறகுரியரா வீா” எனறு புனசிரிபபோடு சொலலிவிடடு மாயையி னிடததாகு மீணடுபோனாா “இவள அலலமரிடத திறகுப போனபிறகு, எனனுயிரினுகு சிறாத கடடழக ராகிய அலலமரை, நமமால அனுபபபபடட மதமானி யானவா தனது இன சொறாாால வசபபடுததிக கொணடு வருவாளோ? வனசொற சொலலி நீஙகச செயவாளோ? என காம ரோகையறிநது செனறவள நாறு சொலலாமல வாாயிடுவாளோ? ராஜநபாரிய னறு என பிராண நாயகா ரியவிடட விடடு நீககிப போவாரோ? எனது அபிஷடம எபபடி பிடுககின றதோ? பொனனிறமும ஒளியுமுளள அவரது முகததை ாான கணடாலனறி என மனபபம நீஙகாது” எனறு பலவாறு சொலலிப புலமபிககொணடிருககுஞ சமபத தில, தோழிமாாகளுககு இடஙகண டுடிததல முதலிய சுபசகுனா ாகள காணபபடடதலால அவாக ளெலலாருமா “நமது தலைவியின கருததுநிறைவேறு’ மெனறு மனமகி ழநதிருககுமபோது, மதமானியும வாறு சோாநதாள அவளைககணட தோழிமாரெலலாருமா அவளைச சூழநது கொணடு, “நீ அலலமரிடததில செனற காரியம பழ மோ காயோ’ எனறு கேடக, அவள “பழம” எனறு முகமலாசசியோடு சொலலுதலும, தோழியா அடை நத சநதோஷததை ஓாளவுபபடுததிச சொலலலாம,

யாயையடைந்த சந்தோஷத்துக்கோ ரளவில்லை. "இந்தச் செய்தியை அரசனறிந்தால் என்ன அநர்த்தம் விளையுமோ" என்று சொல்லிக்கொண்டு தோழியரெல்லாரும் இரவின் வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். அன்னம்போலும் நடையையுடைய மாயையானவள் அல்லமர் சம்மதியைச் சொல்லிய அந்த மொழியையே, மன்மதபாணம் தைத்ததனாலுண்டாகிய புண்ணாறுகிற மருந்தாயெண்ணி மனமகிழ்ந்திருந்தாள். நீர் விளையாடலைச் செய்கிற இரண்டு சிறுவர்களுக்குள்ளே ஒரு சிறுவன் ஓடி நீரில் விழுவான்போலச் சூரியன் மேற்கடலிற்போய் மறைய, நீரில் முன்பு குளித்த ஒரு சிறுவன் மீட்டும் எழுந்து வந்தாற்போலச் சந்திரன் கிழக்குக் கடலிலிருந்து உதித்தான். நெருங்கிய தாமரைமலர்கள் வாய்மூடிக் குவிந்த அளவில், மதுபானஞ் செய்து மயங்குகிற உற்பலமலர்கள் மலர்ந்தன. மேகமண்டலத்தை யாராய்கின்ற இளஞ்சோலையிலுள்ள அழகிய தடாகத்தை இரைதேடாநின்ற நாரைகள் அடைந்தன. செவ்வானமாகிய வெந்த நெருப்பினின்றும் தெறித்த பொறிகளைப்போல ஆகாயத்தில் நக்ஷத்திரங்கள் தோன்றின. பரிசுத்தமாகிய பிரகாசத்தையுடைய சூரியன்போய் மேற்குச் சமுத்திரத்தில் மூழ்கின அளவில், மாயையென்னும் பெயரைக் கொண்டிருந்த ரத்னகலாபத்தையுடைய மயிலை ஆகாயமாகிய பசும்பாந்தி கண்டு கோபித்துச் சரீரம் சிவந்து அடங்குதல்போல, மாலைப்பொழுதில் பரவிய செவ்வானம் தோன்றி அடங்கியது. காலைப்பொழுதில் அரும்பி, பகலெல்லாம் போதுமாயிருந்த காமமாகிய மலர் மாலைப்பொழுதில் மலர்ந்ததனால் சகிக்காமல் ஒப்பற்ற மாயையென்னும் பெயரையுடைய அழகிய கொடியானது மூலையிலிருந்து வெளியேவந்து பரந்த வெண்மையாகிய நிலாமுற்றத்தில் தோகையையுடைய மயிலைப்போல வீழ்ந்து, காமவிகாரம் அதிகரிக்க வாய் பிதற்றுவா ளாயினள். எப்படி யென்றால்,

"நிலவே! நீ ராவினிடத்தில் தோன்றி, அவள் மிகவும்
தலையை மோதி மோதி வெருண்டு புலம்பும்படி செய்கி
றாய், (பெருத்த அலையை வீசி வீசி அலைத்து ஒலிக்கும்படி
சாத்திரிசையை வீசுவாய்) அன்றியும், கூடப்பிறந்தவளா
கிய திருமகள் இருந்து வாழ்கின்ற வாசனை பொருந்திய
தாமரைமலராகிய காவலைக்கொண்ட வீட்டை அஸ்தமயத்
தில் எழுந்துவந்து அழிப்பாய் என்றால், ஐயோ! என்
றும் ஒரு தன்மையாயிராமல் செய்பவனே! உன்னோடு
பாகொரு சமயாசமயமில்லாத என்னை நீ பெண்ணான
செய்யமாட்டாய்? பிரகாசிக்கின்ற வெள்ளிய சந்திரனே!
தக்கனது யாகத்தில் ஒருநாள் கடவுளுடைய பாதத்தில்
பட்டுச் சலேபறிக்கப்பட்ட கலைகளினால் பாகாஜலத்தை
பிழைத்தவும் இன்னும் இரக்கமில்லை அவனது பவாம
போல சிவாச வாயினிடத்தே கண்டத்திலே பிறங்குகிற
விஷமான தன்னை கொத்து மென்மது அறியாமையே
யும் வெண்மையாகிய சந்திரனே! கண்டத்தில் விஷத்
தை வைத்திருக்கிற பரமசிவனை உபாசித்து பிரகாசிக்கின்ற
சடையினிடத்தே பொருந்த உன்னை வைத்தது, உன் சிறுமை
யை நினைத்தே அல்லவா? பிரகாசிக்கின்ற அழுக்கினா
கதையுடையவனென்று உன்னைச் சொல்லுகின்ற இவ்வுல
கத்தில் மனிதர் சத்ருவாகிய உடைமையொன்றே
என்று சொல்லுகிறதற்கு ஒப்பாகுமே! பொறியமலே பிறபிற
ந்த மன்றதையுடைய மன்மதனுக்கு உடையாளாகிய குழ
மபு லாரப் பெரியப்பராவும் புஷ்பசயனமும்
பாவாகரும் விருப்பதனைச் சந்தி பூமாலைகளும் எரி
யும்படி பார்த்து செருப்பைச் செரிந்தசோணத்தை உதி
த்த வெண்மையாகிய சந்திரனே! வெப்பம் மிகுந்த அக
கினியானது சிவந்து உலகத்தார் காணும்படி பிரகாசியா
நிற்கவும், நல்ல நாராசிகா செந்நிபு வெண்ணிறத்தை
யுடையதென்று சொல்லுவது உன் குணத்தை யாராய்ந்
தல்லவா? சந்திரனே! இப்பொழுது ஒருலகத்தினகண்
எனக்கொரு தன்மையாகவும் மற்றவர்களுக்கொரு தன

மையாகவும் இருக்கிறாய். இப்படி யிருத்தல் உனக்கு நன்மையாகுமா? முற்காலத்தில் உன் மனைவியர் இருபத்தெழுவரையும் சமமாக நோக்காத செய்கையாலன்றோ சூரியன்போல எக்காலத்து மொருதன்மையா யிராமல் தேய்ந்து போகின்றாய்? ஐயோ, அதனை நீ அறியாயோ! கொடிதாகிய இளந்தென்றலே! நோல்லா விரதத்தையுடைய அகத்தியமுனிவர் வாசஞ்செய்கிற பொதியமலையில் பிறந்தும் என்னைக் கொல்லுகின்றாய். நீ சிறிதும் அருளில்லா திருப்பது யாது காரணத்தினாலோ? திருப பாற்கடலில் பிறந்த விஷத்தில் அதனது தீயகுணமேயல்லாமல் அமுதத்தின் நற்குணமுண்டோ? குயிலே! பெற்றபொழுதே உன்னைப்பெற்ற தாயாகிய குயில் உன் குரலைக் கேளாமுன்னமே ஓடி விட்டது. அன்போடு வளர்த்த தாயாகிய காகம் உன் குரலைக் கேட்டளவில் நீ அஞ்சும்படி உன்னைத் துரத்திவிட்டது. பயனைத் தருகின்ற மலர்களையுடைய பூஞ்சோலையி லிருந்துகொண்டு பதைராமும கூவினால் நான் கோபித்து உன்னை வெறுத்துக்கொள்வது சொல்லவேண்டுமோ? கருப்பு வில்லையுடைய மன்மதனே! அல்லமனது அழகைக் கண்டு அவனுக் கெதிர்நிற்க நாணியோ இங்கே என்முன் நின்று கோபிக்கின்றாய்? தன்னினும் அழகிற் சிறந்தவர்கள் இல்லையென்று தருக்குகின்ற அந்த அல்லமனைப் போரில் தோற்கச் செய்யாமல் எமபோல்வாராகிய மெல்லிய மாதரைப் போர்செய்து வருத்துகின்றாய்; உனது ஆண்பிள்ளைத் தன்மை மிகவும் நன்றாய் இருந்தது!" என்று இவ்வாறு மாயையானவள் புலம்பி மயக்க மதிகரித்து அழுது மனநொந்தோர, வாசனைபொருந்திய மலர்களால் நிறைந்த மெல்லிய சயனத்தையுடைய அழகிய பள்ளியறையில் மதமாணியானவள் சென்று, ஆடவரிற் சிறந்த அல்லமனை முன்னே அழைத்துக் கொண்டுவந்து இருக்கச்செய்து, தவளையாகிய உணவை வெற்றியையுடைய சிங்கத்துக்கு உண்பித்தல்போல மாயையை அப்பள்ளி

யறைக்குள் அனுப்பினுள். கோடைகாலத்தில் உச்சிப் பொழுதில் வெயபத்தையுடைய பாலை நிலததில் நீர் வேட்கையுள்ளவன் அந்த நிலத்திலுள்ள கானலாகிய நீரைத் தான் எதிரேகண்டு அதனைப் பருக ஓடுதல்போலக் குளிர்ச்சி பொருந்திய புஷ்ப சயனத்தின்மீதிருந்த மெய்ஞ்ஞான விளக்காகிய அல்லமனை மாயையானவள் கண்ணாரக்கண்டு, புன்சிரிப்போடு அழகிய முகமலர்ச்சி யை யுடையவளாய்த் தனது நெருங்கிய ஸ்தனங்கள் பூரிக்க விரும்பி மேல்விழுந்து தழுவினுள். மதர்த்த கண்களையுடைய மாயையானவள், கண்ணாடியிற் காணப் படுகின்ற பிரதிபிம்பம்போலச் சயனத்தின்மேல் காணப் பட்ட அல்லமனையோடி விழுந்து தழுவக் கையில் அகப் படாமையால் சயனத்தின்மேல் விழுந்து, கண்ணாடியின் பிரதிபிம்பத்தைப் பிடிக்க நீட்டிய கை கண்ணாடியிற் படுப்படிநின் றழுது வாடுகின்ற மழலைச் சொல்லை யுடைய இளங் குழந்தைபோலத் துன்ப மடைந்தாள். சொல்லுக்கடங்காத அழகையுடைய அல்லமனது திரு வுருவானது கண்ணுக்குத் தோன்றுதலால் மீளவும் எழு ந்து மலர்போன்ற மெல்லிய கைகளால் ஆகாயத்தைத் தழுவுதல்போலத் தழுவினுள், வெறுவலையைச் சுவைத் தாள்.

இவ்வாறு மாயையானவள் வெளியைக் கண்டு மய ங்கி அல்லமன் தன்கையில் அகப்படாமையால் இவ்விட த்துக் காணப்படுவது உருவெளித் தோற்றமேயன்றி அல்லமன் அல்லன் என்று அவனது மெய்யுருவைச் சந்தேகித்தாள். செய்தற்கரிய தவத்தை நெடுநாள் முயன்று செய்து தான் பெற்ற அமுதில் வாய்வைத்திடு மளவில் அவ்வமுதம் கைதவறுதல்போல, அல்லமன் கட்புலனுக்குத் தோன்றியும் அவனைத் தன் மெல்லிய தோளினிடத்தில் அணைக்க ஆகாயம்போலக் கைக்கு அகப்படாமையால் நெருப்பில் விழுந்த புழுப்போலப் பதைபதைத்து வருந்தினுள். காமமயக்கத்தை உருவிலி

யாகிய அல்லமனன்றி உருவுடையவர்களில் யார் நீக்கு வார்கள்? நுறவினரை வருத்திய அந்த மாயையானவள் "கன்னிகையென்றும் ராஜகுமாரியென்றும் ஆலோசிக் காமல் எனக்கு மோகமுண்டாக்கியும் எனது இருதனங் கள் தன் மார்பினிடத்துப் பொருந்த அணைந்து அதர பானஞ்செய்து புஷ்பசயனத்தின்மீது புணர்ந்து துன்ப மில்லாத இன்பக்கடலில் மூழ்க இவ் வல்லமனால் பெற் றிலேன்" மென்று தன்மனம் நொந்து வெப்பமாகப் பெரு மூச் செறிந்தாள். மேகத்தால் பெய்யப்பட்டு விழாநின்ற நீர்த்தாரைகளால் காற்று நனையுமாகில், புகைநெருழு கின்ற நெருப்பினால் ஆகாயம் வேகுமாகில், ஒலிக்கின்ற வெள்ளிய அலைகளையுடைய பெருங்கடலானது அந்தக் குடமுனிவரை அழுந்தப் பண்ணுமாகில், நஞ்சமானது எழுந்து பரமசிவனை வருத்துமாகில் அல்லமதேவன் மயக்கமடைவான். அந்த அல்லமனொழிந்தவரை எப் பொழுதும் மயக்காநின்ற மாயையும் அந்த அல்லமனை மயக்குவாள். ஆகாயத்தைக் குத்திக் கை யிளைப்பவர் போல வேல்போன்ற நெடிய கண்களையுடைய மாயை யானவள் அங்கிருந்த அல்லமனைத் தழுவித் தழுவிச் சரீரம் வருந்திப் பரவசப்பட்டுச் சயனத்தின்மேல் உற ங்கி முன் எண்ணிய நினைப்பினால் அந்த அல்லமதேவன் கூடினதுபோல இனிய கனவொன்று கண்டெழுந்தாள். இடமகன்ற உலகத்தில் சூரியனும் கருங்கடலினின்றும உதித்தான். உதயகாலத்தில் பூமாலையணிந்த நீண்ட கூந்தலையுடைய தோழிகளைக் கண்டு சொல்லுவாள்: "அல்லமனது விளையாட்டை என்சொல்வேன்! கண் ணெதிரே தோன்றிக் கிட்டினால் என் கைகளுக்கு அகப் படான். அதனால் மிகவும் வாடி நித்திரை செய்தேன்; கனவில் பருத்த என் தனங்கள் குழையத் தழுவி மறு படியும் கலவிசெய்து உன்னை நான் என்றும் விடு கிலேன் என்றனன்" என்று சொன்னாள்.

“நூறவினாரு அரிய தவத்தை அழிக்கின்ற அழகையுடைய இந்த மாயைக்கு அகப்படாத வெற்றியையுடையவன் யாரோ அவன் இந்திரன் பிரமன் திருமால் தேவர்கள் முனிவர் கிம்புருடர் வித்தியாதரர் என்று சொல்லப்பட்டவர்களுக்குள்ளே சேர்ந்தவனல்லன்; பார்க்குமிடத்து இவன் ஒப்பற்ற கடவுளேயாவ”னென்று தோழியர் தாம் தம் மனத்துள்ளே அதிசயித்து மாயையுடனே பேசத்தொடங்கினார்கள். எவ்வாறெனின், “உன்னுடைய நிலைமையை அதிகப்படுத்துவதற்காக அல்லமன் இவ்வாறு நடித்தான்; நீ சொல்லிய கனவின் பயனை ஆராயின் எப்படியும் உன்னைச் சரீரத்திற் பொருந்தப் புணருவான்” என்று வாசனை பொருந்திய மெல்லிய கூந்தலையுடைய மாயையினுடைய மனத்திலுள்ள துன்பம் நீங்கும்படி ஆலோசித்துத் தோழியர் சொன்னார்கள். அதுகேட்ட மாயையானவள் துன்பம் நீங்கி மனமகிழ்ந்தாள். இவ்வாறாக மாயையினிடத்து நிகழ்ந்த செய்தியைச் சிலதோழிகள் போய்ச் சொல்ல மோகினியென்னுந் தாயானவள் அறிந்து, அபிமானம் அதிகரித்துத் துன்பக் கடலில் மூழ்கி ஒப்பற்ற தன்மகள் வாழ்கின்ற மாளிகையை யடைந்து, தோழிகளையும் மகளையும் அழைத்து, மகளை நோக்கி, “என் செல்வப் புதல்வியே! நீ என்னகாரியஞ் செய்தாய், நீ அறிவில்லாதவள்” என்று மனம்வாடி இவைகளைச் சொன்னாள். “மானமும் உயிரும் ஒருங்கு நில்லாதவிடத்து உயிரை விட்டுத் தானடையவேண்டிய பொருளாக மானத்தையே காக்கின்ற உன் தந்தையின் செவியில் வீழ்ந்தால் யாதாய் முடியும். பாவீ! சூரிய சந்திரர்கள் உள்ளவரைக்கும் இந்தப் பழியானது நமது சந்ததிதோறும் தொடருமே! நான் வருந்தி உன்னைப் பெற்றதும் இதற்குத் தானோ?” என்று மேலுஞ் சொல்லுவாள். தந்தை தாய்களுடைய ஆணைவழியில் நடக்கின்ற கன்னியப்பெண்கள் தாய் தந்தையர் சம்மதித்துக் கொடுக்காவிட்டால்

முருகவேளையொத்த ஆடவராயினும் அருவருப்பார்கள். குரூபிகளாயினும் தாய்தந்தையர் மனமகிழ்ந்து கொடுக்கில் அந்த ஆடவரை மேலான கடவுளாகவே நினைத்து இனிதாகக் கூடிவாழ்வார்கள். தெய்வ மகளிரை நிகர்த்த மாதரும் மணஞ் செய்தற்கு முன்னே தாய்தந்தையரது ஆணையினும், மணம் முடிந்த பிறகு தனக்கு நன்மையைச் செய்கின்ற கணவனது ஆணையினும் நிற்பார்கள். எப்போதும் தம்வசத்தினரல்லர் என்பதை அறிந்திருந்தும் அறிவில்லாதவளே! நீ இந்தத் தகாத காரியத்தைச் செய்தாய். உன்னைக் கோபிப்பாரில்லை யென்று இருந்தனைபோலும்" என்று தாயாகிய மோகினி கோபித்தாள். தேன்போலும் மதுரமாகிய மிருதுவான சொல்லையுடைய மாயையோ தான்செய்த குற்றமும் தாய் செய்கின்ற கோபமும் தன் மனத்தை மிகவும் வருத்த "இதற்கு நான் என்ன செய்வேன்" என்று வெட்கமுற்றுத் தலைவணங்கிப் பெருமை பொருந்திய பூமியைப்பார்த்துக் கண்ணீர் சிந்த இருந்தாள். மோகினி அதைப்பார்த்துக் கோபம் நீங்கி, மனமுருகி, "மானினது கண்போலும் கண்களையுடைய மாயையே! உன்மேல் குற்றமில்லை" என்று சொன்னாள். மனம் கரைதலில் தாய்போல் உலகத்தில் ஒருவர் உண்டோ? அதன் பிறகு மோகினியானவள் மாயையின் தோழிகளை நோக்கி, "தோழிமாரே! நீங்கள் சூழ்ந்திருந்தும் வேலியில்லாத பயிர்போல மாயையின் கற்பு அழியும்படி என்ன காரியஞ் செய்தீர்கள் பாவிகளே" என்ன, அதற்கு அந்தத் தோழிமார் மோகினியை நோக்கி, "அம்மா! மன்மதபாணத்தா லுண்டாகிய துன்பத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் உன் மகளாகிய மாயை உயிர் நீங்கத்தக்க நிலையிலிருந்தாள்; அப்படி நீங்காது பிழைத்திருப்பது உன் தவப்பயனுலேயாம், எங்கள்மேற் குற்றமில்லை" என்றார்கள். இப்படித் தோழிமார் சொல்லுதலும், ராஜமஹிஷியாகிய மோகினியானவள் சிறிது கோபந்தணிந்து, தோழிமார்களுள்ளே சிறந்த சகளையின் முகத்தைப்

பார்த்து, "புஷ்பபாணங்களையுடைய மன்மதனை நிகர்த்த அல்லமனை வெளியே நின்று துரத்திவிடாமல் எமது புதல்வியாகிய மாயைக்கெதிரே யனுப்பினுப், இது யாது காரணத்தாலோ" என்று கேட்க, அந்தச சகளையான வள் மோகினியை நோக்கி, "தாயே! எல்லாப் பிறபுக் களினுள்ளும மாநுடப்பிறப்புச் சிறந்தது. அதிலும் அரசர் மக்களாயப் பிறத்தல் அரிது. அதிலும் அவயவக் குறைபாடின்றிப் பிறத்தல் மிகவும் அரிது. அதினும் அறிவொடிருந்து போகங்களை யநுபவித்தல் அரிது, என்றிவ்வாறு பெரியோர் கூறுதலால் நீ அநேக தவங் களைச் செய்துபெற்ற செல்வப் புதல்வியாகிய மாயை யைச் கோபித்து வெறுத்துக்கொள்வது உனக்குத்தகுதி யன்"றென்று சொன்னாள். அதுகேட்ட மோகினியான வள் முகமலர்ந்து, "என் தவப்பயனாகிய மாயை குற்ற முடையவளல்லள்; காந்தர்வ மணம் அரசர்க்குரியதென் று சொலலுவார்கள். ஆதலால் இவளுக்கு அல்லமன் றனே மணவாளனாதற் குரியவன்; அவனிடத்தில் இவ ளிஷ்டப்படி போகத்தை யநுபவிக்கட்டு" மென்று சொல் லிய பின்னும் ஒன்றைச் சொல்லுகிறாள்: "தோழிகளே! உலகமுழுதும அறியும்படி விவாகஞ் செய்யுமளவும் உல கத்தாரும அரசனும் அறியாமல் மாயையின் செய்கை யை நீங்கள மறையுங்கள்; இவளது நன்மை தீமைகள் யாவும் உங்களுடையனவே ஆதலால் உங்களுக்கு நான் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுமில்லை" என்று சொல்லி மகளுக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சியை யுண்டாக்கிச் சென் றாள். பிறகு மாயையானவள் தோழிகளை நோக்கி, "நீங் கள் என் குற்றத்தை என் அன்புள்ள தாயோடு சொன் னால் அவள் என்னைக் கோபிப்பாளோ" என்ன, அதைக் கேட்ட சகளையானவள் "சாந்தாங்காரன் உனக்குப் பரம சிவனே நாயகனென்று சொல்லியிருக்கவும் நீ யிந்தக் காரியத்தைச் செய்தால் உன்னைக் குறித்துக் குற்றஞ் சொல்வார்மேற் குற்றமுண்டோ? நம்முடைய தாயறிந்

ததனால் அற்புதமாய் மறைந்தது, அரசன் அறிவானாயின் எளிதாகுமோ? போனது போகட்டும், இனிமேலாயி னும் அந்த அல்லமனை அப்புறப்படுத்துவதே விவேகம்" என்று சொன்னார். அதைக் கேட்ட மாயையானவள் மனஞ் சோர்ந்து, தாங்குதற்கரிய துன்பத்துடனிருந் தாள். இந்தச் செய்தியை யறியாத அல்லமன் சகிகளை நோக்கி, "உங்களுடைய ராஜபுத்திரியாகிய மாயைக்கு நேரிட்டது யாது?" என்று கேட்க, அவள் அல்லமனை நோக்கி, "ஐயனே! எமது தலைவியாகிய மாயை உன் னைக் கண்டநாள்முதலாக உன் மாயைவலையி லகப்பட்டு வருந்துகிறாள். இந்தச் செய்தியை அரசனொருவன் மாத் திரம் அறிந்திலன், மற்றெல்லாரும் அறிந்தார்கள். ஆத லால் நாம் பிழைக்கவேண்டி நீ வெளியில் ஒரு இடம் பார்த்துக்கொண்டு அங்கிருப்பது நன்மை" என்றாள். அதுகேட்ட அல்லமன் அவளை நோக்கி, "பெண்ணே! நான் மாயையைவிட்டு நீங்கினால் எனக்கு நடக்கக் கா லெழுமோ, வாயில் பேச்சுண்டாகுமோ, உண்ண மனம் வருமோ, இராப்பகல்கள் அறியப்படுமோ, உடலுயிர்கள் சேர்ந்திருந்து இன்பமநுபவிக்குமோ, என்னை ஒருவர் கண்டதாக வந்து உனக்குச் சொல்லுவாருண்டோ" என்றிவ்வாறு சொல்ல, முன்னே அல்லமனது நயையை விரும்பியுழன்ற சகியானவள் அவன் மனக்கருத்தை யறியாமல் அவனை நோக்கி, "ஐயனே! எமது தலைவி யாகிய மாயையைப் புணர்தற்குரிய நல்லூழ் உனக் கிருக்குமாயின் நீ யெங்கிருந்தாலும் அரசன் உன்னைத்தேடி அவளை உனக்கே மணமுடித்துக் கொடுப்பான், இதில் சந்தேகமில்லை" என்றாள். அதுகேட்ட அல்லமன் மிக வும் மனமகிழ்ந்து, "நன்று நன்று" என்று சொல்லி, மதுகேசன் சந்நிதியிற் சென்று மாயை நடிக்கும்போது தனது மத்தளத் தொழிலை நடத்திக்கொண்டிருந்தான்.

பிரபுதேவர் வந்தகதி முற்றிற்று.

ஆருவது

விமலைசக்தி.

நிர்மலையாகிய பார்வதிதேவி யனுப்ப அகன்ற பூமியில் வந்து ரஜோகுண வடிவமாகிய விமலையானவள் மலத்தோடு கூடினவளாகிய மாயைக்கு அருநெருவாகிய அலலமாது ஒழுக்கத்தை அன்போடு சொல்லிய வண்ணம் சொல்லுவோம்.

மாயையானவள் மதுகேசனை நாள்தோறும் பூசித்து நமது அல்லமதேவர் கொடுத்த மயக்கம் தன் மனத்தில் அதிகரிக்க இருந்தாள். இப்படி யிருந்தகாலத்தில் உமாதேவி "நம்மால் அனுப்பப்பட்ட மாயையானவள் பூலோகத்துக்குப் போய் நெடுநாளாயின. அவள் இன்னமும் வரவில்லை. நீ போய் அவளை யழைத்துக்கொண்டு விரைவாக வரக்கடவை" யென்று விமலையை அனுப்பினாள்.

களங்கமில்லாத பிரகாசத்தையுடைய கைலாசத்திலிருந்து எம்பிராட்டியாகிய பார்வதிதேவியனுப்ப அப்பார்வதியை வணங்கி, தன் தனங்களின் பாரத்தினால் விழுந்தாளென்றுசொல்லும்படிவிமலையானவள்பூமியின் மீது வந்தாள். அப்படி வந்தவள் வனவசைமாநகரத்தில் பொன்னினாலும் மணிகளாலுஞ் செய்யப்பட்ட உபரிகையை யடைந்து, ஒருகற்பகக்கொடிபோல மாயைக்கெதிரே நின்றனள். நின்றவளை மாயையானவள் கண்டு, "இவள் வாழ்வது இந்த நிலவுலகமன்றுபோலும்" என்றாலோசித்து எழுந்து வணங்கி ஓராசனம் கொடுத்தாள். அந்த ஆசனத்தில் விமலையிருக்க, இவ்விருவரையும் எதிரெதிரா யிருக்கக்கண்ட அந்நகரத்து மாதர்கள் "இரண்டு கைகளையுடைய இரண்டு மாணிக்கங்களை நிகர்த்திருக்கிறார்கள்" என்று அதிசயித்தார்கள். இப்படி யிருக்கும்

பொழுது மாயையானவள் விமலையை நோக்கி, "நீ யிரு ப்ப தெவ்விடம்? உன் பெயர் யாது? நீ யிங்கு வந்ததற் குக் காரணம் யாது?" என்று வினவ, விமலை சொல்லுவா ளாயினள்: "கற்பகக் கொடிபோன்ற மாயையே! நான் வசிக்குமிடம் கயிலை, என் பெயரைச் சொல்லின் விமலை யாகும், மலையரையன் புதல்வியாகிய பார்வதி உன்னிடத் திற் கனுப்பினாள். ஆதலால் இங்குவந்து உன்னைக் கண் டேன்" என்று சொல்ல, ராஜகுமாரியாகிய மாயையான வள், எம்மிறைவியாகிய பார்வதி மிகுந்த துக்கத்தை யுடையமாநுடப்பிறப்பினளாகியஎன்னைநினைத்துஎன்னை யென்னிடத்திற்கனுப்பினதற்குக்காரணம்யாது?" என்று கேட்க, விமலை சொல்லலாயினள்: "என் தங்கையாகிய மாயையே! அல்லமாது மனவலியை யறிந்துவாவென்று உமாதேவி உன்னையேவ, நீ அப்படியே யாகட்டுமென்று சபதஞ் செய்துவந்து இவ்விட மடைந்தபிறகு அதை மறந்துவிட்டாய். நீ உன்னையே யறிந்திலையாயின் அல்ல மாது நிலையை நீ யறிவதெவ்வாறு? நீ உமாதேவியின் அம்சமல்லவோ? ஓடமருந்துண்டு உறங்கி விழுவார் போல நீ செய்துவந்த சபதத்தை மறந்திருத்தலால் உன்னைத் தேடி யழைத்து வரும்பொருட்டு என்னை யனு ப்பினாள்" என்று சொல்லக்கேட்ட மாயையானவள், விமலையின் சொல்லினால் சூரியனுதயமாகிய பகலிற் கண்டபொருள்போலஅறியாது சந்திரனுதயமாகியஇரவி னிற் கண்ட பொருள்போல மனந் தெளிந்து தனது பூர்வஸ்திதியையும் தான் செய்துவந்த சபதத்தையும் அற்பமாயறிந்தாள்; அறிந்து,பிரபஞ்சத்திற்குமூலகாரண னென்று சிலசமயத்தாராற் சொல்லப்படுகிற திருமாலும் ராமாவதாரஞ் செய்தபோது தனது பூர்வஸ்திதியை அறிந்திலனென்றால் மிகவும் அறியாமையுடைய நான் இவ்வுலகத்தில் வந்து மயங்குதலைக்குறித்துச சொல்ல வேண்டுமோ? அந்த அல்லமனது சுபாவ குணங்களை யெல்லாம் அறியும்படி நீயெனக்குச் சொல்லக்கடவை"

யென்று திருவடியை வணங்கிநின்ற மாயையை நோக்கி, விமலையானவள் சொல்லத்தொடங்கினாள்: "கைலாயத்தில் உமாதேவியுடன் நெற்றிக் கண்ணையுடைய பரமசிவன் அலலமனது சரித்திரங்களைச் சொல்லும்போது நான் பக்கத்திலிருந்து அறிந்திருக்கிறேன்; அந்தச் சரித்திரத்தை மயிற்சாயலையுடைய மாயையே! நீ கேட்பாயாக" என்று சொல்லத் தொடங்கினாள்: "இவ்வுலகத்தில், வள்ளிகாவையென்னும் ஊரில், தனக்கு ஒப்பில்லாதவனும், இடையறாத கிருபையை யுடையவனுமாகிய **நிரங்கார** னென்னும் பெயரையுடையவன் ஒருவனிருந்தான். அவனுக்குக் குற்றமற்ற **சுஞ்ஞானி** யென்னும் பெயரையுடைய மனையாள் ஒருத்தியிருந்தாள். இவ்விருவரும் வேதாகம விதிகளில் தவறாது தம்மைப் பார்த்து உலகத்தார் நடக்கும்படி நடப்பவர்களா யிருந்தார்கள். அன்றியும் இவர்கள், "சிவமே யுண்மை, அதை யன்றி விரிந்த உலகம் பொய்" என்றும், "இம்மை மறுமை யின்பங்கள் அழிவன" என்றும் கருதியிருப்பவர்கள். மேலும், மன முதலிய அந்தக்கரணங்களும், காமம், குரோதம் முதலிய அரிஷட்வர்க்கமும் தீநெறியில் செல்லாமல் நன்னெறியிற் செல்லும்படி முயற்சி செய்து அவற்றைத் தடுப்பவர்கள். பொய்த் தொழில்கள் ஒன்றும் இல்லாதவர்கள். ஞானாசாரியனால் உபதேசிக்கப்பட்ட சாஸ்திரப் பொருளையே உறுதியாக நம்பி மோட்சத்தை யிச்சித்திருப்பவர்கள். இத்தன்மையராய் இருக்கும் காலத்தில், தாம் இருப்பது இல்லறமாதலால் அதற்குரிய நன்மக்கட்பேறு இல்லாதிருத்தல் தகுதியல்லவென்று மனந்தளர்ந்து, பிள்ளைகள் இல்லாத வாழ்வு ஈசுவரத் தியானமில்லாத மனத்தையும், ஞானமில்லாத சத்கருமத்தையும் நிகர்க்கும். இந்த உலகுக்கு உதவியாகத் தகுந்த பல தொழில்களைச் செய்கின்ற புதல்வன் வேண்டுமென்றிருப்பவன் மனிதருக்குள்ளே பதராவான். மேலுலகிற்கு உதவியாகப் புதல்வன் வேண்டுமென் றிருப

பவன் கருமநெறி மிகுந்த ஆண்மகனாவன். அத்துவிதா
னந்தத்தைக் கொடுக்கின்ற புதல்வன் வேண்டுமென்
றிருப்பவன் ஞானியாவன் என்று ஆலோசித்துத் துன்
பத்தைச் செய்கிற பிறவிப்பிணியை அழிக்க முயலு
கின்ற மனத்தையுடைய நிராங்காரன்: உடம்பையும், ஐம்
பொறிகளையும், அந்தக்கரணங்களையும், பிராணவாயுவை
யும் தான் என்று நினைத்துத் திரியாமல், அவை முழு
தும் ஒழித்துத் தன்னை யறிந்து, பேதாபேத மென்னும்
மயக்கம் நீங்கியிருக்கின்ற மேலானமோட்சத்தைக்காட்டு
கிற புதல்வன் வேண்டுமென்று விரும்பினான். நான்
கும், ஆறும், பத்தும், பன்னிரண்டும், பதினாறும், இர
ண்டும் ஆகிய இந்த இலக்கத்தை முறையே கொண்டிரு
க்கிற இதழ்களையுடைய மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம்,
மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்நேயம் என்கிற
ஆறுதார கமலங்களைக் கடந்துபோய், நெற்றியின் மேற்
பட்டிருக்கிற ஒப்பற்ற ஆயிரம் இதழ்களையுடைய கமலத்
தின்மேல் வீற்றிருக்கின்ற சோதிவடிவமாகிய சிவத்
தைத் தரிசித்து, எம்முடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்
றுவோமென்று முயன்றெழுந்து, தவத்திற்கு வேறொருவ
ருடன் சேர்ந்திருத்தலும் கூடாது என்று பெரியோர்
சொல்லுதற்கு முரணாய் மனைவியும், கணவனுமாகிய இவ்
விருவரும் காட்டிற் சென்று, பத்மாசனத்திலிருந்து,
தேற்றாங்கொட்டையால் தெளிந்த நீர்போலப் பிரபஞ்ச
வாழ்க்கையினின்றும் தெளிந்த மனத்தைத் திறந்தும்
திறவாத கண்களோடு தமது தவப்பயனாகிய இஷ்டலிங்
கத்தில் பிறழாது அமையும்படி வைத்து, உடம்பு தறி
போலசைவற இருக்க நேராய் இருந்து, சஞ்சரிக்கிற
இடைபிங்கலை யென்னும் இரண்டு நாடிகளின் வழியே
போய்த் திரும்புகிற வாயுவைக் கும்பித்து நடுநாடியா
கிய சுழுமுனையிற் செலுத்தி, அறிவு சிறிதும் சலிக்கா
மல் அம்ஸ மந்திரத்தை மாறிக்கொண்டு, குறியைக் கடந்
திருந்த ஒப்பற்றபொருளைத் தியானித்துக்கொண்டு அவ்

வனத்தில் இருந்தார்கள். இவர்களது பிராணவாயு நிற்க, அதன்வழியே மனது நின்று, மனதுநிற்க ஐம்பொறிகள் நின்று, பொறிகள் நிற்க அவற்றின் விஷயங்கள் நின்றன. அந்தப் புலன்கள் நின்றமையால், பிரபஞ்சந் தோன்றாமல் மனத்தில் பரிசுத்தமாகிய பரமானந்த பரஞ்சோதியாகிய பரமசிவம் தரிசனந் தந்துநிற்கத் தரிசித்து வந்தார்கள். குவிந்த மனத்தோடு இத்தன்மையாகிய சிவயோக சமாதியில் ஒன்பது மாதகாலம் பரிபூர்ணமாக விருந்தபொழுது, இவர்கள் நெற்றியின்மேல் பரஞ்சோதியாகிய பரசிவம் திரண்டு குழந்தை வடிவாகி வெளிப்பட்டு நிற்க, அந்தப் பரஞ்சோதி யுருவை விருமபியிருந்த இவ்விருவரும் கண்களை விழித்து நோக்கினார்கள். அந்தத் தாய்தந்தைய ரிருவருக்கும் ஒருபோதும் அறியாத சந்தோஷமானது மனத்தில் அதிகரிக்க, பரஞ்சோதியாகிய குழந்தை வெப்பம் நீங்கிப் பூமியிலிறங்கிப் பிரகாசியாநின்ற சூரியனோ? பனி நீங்கி எங்களை ஆள விரும்பிவந்த சந்திரனோ? இடிகின்ற விறகை யெரிக்காத பெருநெருப்போ? அரிய வொண்ணுமென்று சொல்லும்படியாகப் பிரகாசித்து, மாயை நீங்கின நிராங்காரனையும், சுஞ்ஞானியையுமபோல மலவிருளைக்கெடுத்து வளராநின்ற சச்சிதாநந்த சொரூபமாகிக் கெடாத தீபமாகிய குழந்தையை, பிறவிக ளெடுத்தலைந்து ஆங்காரமும், அஞ்ஞானமும் நிறைந்த மானிடரும், தேவர்களும், முனிவர்களும் மற்றையோரும் பெறுவார்களோ? கச்சணிந்த இளமைபொருந்திய மெல்லிய முலையையுடைய மாயையே! பேராநந்தத்தையே புதல்வனாகப பெற்ற அந்த நிராங்கார சுஞ்ஞானிகளுக்கு ஒப்பாவார் தமக்குத் தாமேயன்றி வேறொருவரில்ர். ஏனென்றால், விஷயங்களுக்குள் ஒரு ஆநந்தத்தை யடைந்து அப்பொழுதே நீங்குகின்ற உலகத்தாரை நாம் ஒப்பாகச் சொல்லக்கூடாதாகையாலேதான். முற்காலத்தில் பாசம் நீங்கிய சில பெரியோர்களும் பரமசிவத்தைத் தமக்குள்

ளை தரிசித்து வாழ்வடைந்தார்களல்லாமல் கண்ணுக்குக் காட்டினவர்களில்லை. அடிமைப்படுகிற இந்த நிராங்கார சுஞ்ஞானிகள் தம்முள்ளே கண்டுகொண்ட சோதியை உலகமுய்யும்படி குழந்தையாக்கிக் காட்டினார்கள். பரமசிவன் குழந்தையாய்த் தோன்றின நாளில் சங்கும் தெய்வதுந்துமியும் ஒலிக்க, புஷ்ப வருஷம் பொழிந்தது; திசைகளெல்லாம் பிரகாசித்தன; மலட்டுப் பசுக்கள் கன்றையீன்றன; உலர்ந்த தருவும் தளிர்த்தது; சேறு கலந்த நீர் தெளிந்தது; பாவிகள் மனமுந் தெளிந்தன; அருள் மிகுந்த துறவிகள் மனமுஞ் சந்தோஷித்தன. வருந்தாத மனத்தையுடைய நிராங்காரன் ஞானப்பிழம்பாகிய பிள்ளையை மெய்யாகிய அகக்கண்ணினாலல்லாமலும், இந்தப் புறக்கண்ணினாலும் காணப்பெற்றேமேயென்று தன்னை யறியாத சந்தோஷசாகரத்தில் மூழ்கி தனையேயருந்தனையும் மார்போடு பொருந்தத் தழுவிக்கொண்டு கையாலெடுக்க, எங்கும் நிறைந்தவனாகிய அல்லமன் கனத்திராமல் இலேசாயிருந்தான். அப்பொழுது சிவந்த அதரத்தையுடைய சுஞ்ஞானியானவள் தன் கணவனாகிய நிராங்காரனை வணங்கி, "என் பிராணநாதா! இந்தப் பிள்ளையின் தன்மைகளையெல்லாம் எனக்கு விஸ்தரித்துச் சொல்லவேண்டு"மென்று கேட்க, அந்த நிராங்காரன் அவளை நோக்கி, "பெண்ணே! சைவாகமங்களும் வேதங்களுஞ் சொல்லுதற்கரிய நமது குழந்தையின் பெருமையை நானெப்படி சொல்லுவேன்" என்று அதிசயித்துச் சொல்லுவான்: "மூங்கிலாற் செய்தாற்போன்ற தோள்களையும், கொவ்வைக்கனிபோன்ற அதரத்தையும், விசாலமாகிய கண்களையுமுடைய மாதே! நாம பூமியிற் குழந்தையாகப் பிறவாமல் நம்மிடத்தில் குழந்தையாகப் பிறந்தவன், மதுரமாகிய பாற்கடலில் நித்திரை செய்வோனாகிய திருமாலும், செந்தாமரை மலர்மேல் வாசஞ்செய்யும் பிரமனும் காணவொண்ணாத அடிமுடிகளையுடைய பரமசிவ

னேயாவன், இதற்குச்சந்தேகமில்லை" யென்றான். "பசும் பொன்மலைபோல வளர்ந்தும் இடையின் வறுமையை நீக்க அறியாத இளமுலையையுடைய மாயையே! சுஞ் ஞானித் தாயானவள், புணர்ச்சியினாலல்லாமல் தவயோக த்தால் பெற்றபொழுதில், தன்மகனைச் சான்றோனென்று சொல்லக் கேட்டதனால் உண்டாகிய உவகைக் கடலில் மூழ்கினாள். மயக்கம் பொருந்திய மனத்தோடு தமது புத்தியினால் ஒன்றைச் சொல்லி, இதுவே உண்மைப் பொருளென்றும், இதனையே வேதாகமங்கள் சொல்லு மென்றும் யுக்திகளைக்கொண்டு சாதித்து, பிரத்தியக்ஷ மான பொருளை நிந்திக்கிற சமயவாதிகளின் மயக்கத் தை அல்லவென்று சொல்லுவோனாதலால் இந்தப் பிள் ளைக்கு அல்லமாப்பிரபு வென்னும் பெயரிட்டார்கள். ஒபபற்றவனாகிய கடவுள் இருவினைகளைக் காரணமாகக் கொண்டு கொடுக்கிற சரீரமுடையவனல்லாமல் அந்தக் கடவுளை யொரு மானுட வடிவாகி நடிக்கும் திருவுரு வை யுடையவனாதலால், அல்லமன் தான் நினைத்தபடி தவழ்ந்து, பின்பு நின்று, மெல்ல நடந்துபோய், அலங் கரிக்கப்பட்ட மணிமாளிகைகளையுடைய வீதியில் திரு விளையாடல் செய்தான். தாயாகிய சுஞ்ஞானியான வள், "எம்முயிரே வருக, கண்ணினாலுண்ணுதற்குரிய அமிர்தமே வருக, எமது குலவிளக்கே வருக, அழியாச் செல்வமே வருக, பாசநாசனே வருக, ஞான விநோத னே வருக" என்றுசொல்லி மனமகிழாநிற்க வந்துமேல் விழுவான். மனிதனைப்போலவே விளையாடுகிற அல்ல மன் மாயையாலுண்டாகிய நாமரூபங்களைக் கெடுத்து என்றும் அழியாத பரப்பிரமப்பொருளை அறியும் வித மாய் அறிவித்தல்போல, பேதைப் பருவப்பெண்கள் மணலினாற் செய்த சிறுவீடுகளைத் தன் பாதங்களால் அழித்துவிட்டுப் போயுலாவுவன். உலகமானது நான் அசைந்தால் அசையும் என்றறிவித்தல்போல, அழகிய வீதியில் பொன்னினாற்செய்யப்பட்ட சிறுதேரை யுருட்டி

வன். அடக்குதற் கரிதாகிய மனமானது இதனை நிகர்க்குமென்று சொல்லுவோன்போல, நம்முயிர்போன்ற அல்லமன் பம்பரமாடுவன். பெருமைபொருந்திய பழைய வேதங்களும் சொல்லுதற்கரிய புகழையுடைய அல்லமன், எதிரேயிருக்கிற கண்ணாடியைக்கொண்டு தம் முகத்தைப் பார்த்துக்கொள்வோர்போல, ஞானத்தையுடைய குருவைச்சேர்ந்து, அவனை யெதிரே வைத்துக்கொண்டு, தனது பெரிய வித்தைகளை யாராய்ந்து நல்ல நூல்களைக் கற்றல்போலப் பல கூத்துக்களைச் செய்தான். தாய்தந்தையருடைய மனங்களிக்கத் தனதருளினால் பாலலீலை செய்துகொண்டிருப்பவனாகிய அல்லமன் உலகமுழுதும் போய் மனிதருடைய வலிய பாவங்களைக் கெடுக்க நினைந்து, தாய் தந்தையரோடு இதனைச் சொல்லத்தொடங்கினான்: "உங்களுடைய பாவனையின் ஒருமைப்பாட்டினால் நான் ஒரு குழநதை வடிவாகி இவ்விடத்திற் பொருந்தியிருந்தேன்; இனி உலகமுழுதும் போய் அங்கங்கு வசிக்கின்ற முனிவர் முதலியோரது எண்ணத்தை முடிப்பே"னென்று எம்மிறைவனாகிய அல்லமன் சொல்லக் கேட்ட தாய் தந்தையர் சொல்லுகிறார்கள்: "பிறவியாகிய கடலிற்றோன்றி குற்றத்தையுடைய எங்களுக்குக் கிடைதத ஒரு தெப்பத்தை நிகர்த்தவனே! எங்களை விட்டு நீங்குவையாயின் முத்திக்கரையில் ஏறுமல் மூழ்கிவிடுவோம்" என்று மனம் வருந்திச்சொல்ல, ஞானசிகாமணியாகிய அல்லமன் அவர் தெளியும்படி சொல்லலுற்றான்: "சிறிதுபொழுதும் உங்களைவிட்டு நீங்கமாட்டேன், நீங்கள் மனந் தளரவேண்டாம். நான் சொன்னதைக் குறித்து உங்களுக்குச் சந்தேகமா யிருந்தால் வேதாகம சாஸ்திரங்களைக் கற்றோர்களைக் கேட்டு நிராங்கார சுஞ்ஞானிகளை இவ்விடத்திற் பொருந்திய அல்லமன் நீங்குவானாயின் சொல்லுங்களென்று அறியுங்கள்." இப்படியாகச் சொல்லி அழிதற்குரிய இந்தச் சரீர முதலிய யாவும் அந்நியமென்று தள்ளி சேஷித்துநின்ற தம்முள்

வேறல்லனென்கிற நிலையிலே யிருந்து சாதாத்மியம் பொருந்துந் தன்மையைச் சொல்லி அவரறியும்படி அறிவித்தான். "தாய்தந்தையர் இல்லாதவனும் எல்லாப் பொருள்களுக்கு முதல்வனுகிய பரமசிவன் பிள்ளையாகி, குழந்தை யில்லையென்கிற மனோதுக்கத்தைப் போக்கவும் தேசிகோத்தமனாய் மேலான முத்தியைக் கொடுக்கவும் கிடைக்கப்பெற்றவர்கள் இந்தப் பெருந்தவத்தினராகிய நிராங்காரசுஞ்ஞானிக ளல்லது வேறொருவருமில்லை" என்று உலகத்தார் துதித்தார்கள். ஆதலால் அழகையுடைய அல்லமனது அருளினால் உண்டாகிறது நன்மையாகிய மோக்ஷமே" என்றிப்படி பரமசிவன் பார்வதிதேவிக்குச் சொல்லியபோது, அவ்விடத்தில் உடனிருந்தேன்" என்று பேரறிவையுடையவளாகிய விமலை சொன்னாள். எள்ளில் நெய்போலவும், விறகில் நெருப்புபோலவும், பூவில் மணம்போலவும் கலந்து அவ்விடத்திலுமிருந்தாலும் அருள்வள்ளலாகிய அல்லமன் இனிய சுவையுள்ள பாலானது முலையினின்றும் ஒழுகுதல்போல அடியாருடைய மனத்திலிருந்து விளங்குவான்.

விமலைகதி முற்றுப்பெற்றது.

ஏழாவது

மாயை கோலாகலகதி.

சிறந்த அழகையுடைய விமலை இவ்வாறு சொல்ல, முல்லையரும்பை யொத்த வெள்ளிய பற்களையுடைய மாயையானவள், தான் வந்த காரியத்தை யாலோசித்து அந்த அல்லமனைத் தழுவுவேனென்று எழுந்தகாலத்தில், அல்லமன் நீங்கிச்சென்ற தன்மையை யாவருமறியச் சொல்லுவோம். பாலசந்திரனை யணிந்த பரமசிவன் பார்வதி தேவிக்குச் சொல்லிய சரித்திரத்தை விமலை சொல்லக்கேட்ட மாயையானவள் மனந்தளர்ந்து, விமலை

யை நோக்கி, "அல்லாள் என்னும் பெரியோனை நாம் அடைய வேண்டியபடி சொல்" என்றார். அதுகேட்ட விமலை யானவள், "மாயையே! நீ பரமசிவனைப் பூசைசெய்வை யாயின் அவனைக் கண்டு நினைந்து வந்து நீ விரும்பி னதைத் தருவான் அருள்செய்வனை" என்று சொன்னதை அப்பொழுது மாயையானவள், "விமலையே! நீ சொல்லு முன்னமே அநேகமாகிய வருஷங்களைப் பூசைசெய்து கழித்தேன். அந்தப் பூசை தருமபயன் ஒன்றுமில்லை யென்பதை யறிந்திருக்கிறேன்" என்று மனம்வாடிச் சொன்னாள். சொல்லுதலும், விமலையானவள், "இவள் பரமசிவனைப் பூசைசெய்வதில் பயனில்லையென்று சொன்னாளே, இது என்ன புதுமை" என்று காதை மூடிக்கொண்டு "ஆ ஆ" என்று உச்சரித்து மனங் கலங்கிச் சொல்லுகிறாள்: "ஓ மாயையே! சிவபூசைசெய் வதால் பிரயோசனமில்லையென்று சொன்னாய். பிரமவிஷ்ணு க்கள் முதலாகிய தேவர்களுக்குக் காணும் விருப்பத் தோடு பரமசிவன் பூசைசெய்தாலன்றி ஒரு எண்ணமா வது நிறைவேறுமோ? மேகலையை யணிந்த அல்குலை யுடைய மாயையே! தேவேந்திரனும் பிரமனும் விஷ்ணு வும் மற்றுமுள்ள தேவர்களும் பக்தர்களும் முனிவர் களும் பூமியினிடத்தில் சிவபூசையை விதிப்படி செய்த சிவாலயங்களைக் கண்டதில்லையா? உமாதேவியும், தெய் வப்பெண்களும், திருப்பாற்கடலிற் றோன்றிய திருமக ளும், மாதவர் மனைவியரும், சரசுவதியும் நெற்றிக்கண்ணை யுடைய பரமசிவன் பூசையால் தத்தமக்குரிய பதவி களை யடைந்த தன்மையை நீ சிந்தித்தாயில்லை. தளர் கின்ற இடையையுடைய மாயையே! எமது தலைவ னாகிய பரமசிவன் பூசையால் அஷ்டமாசித்திகளையும், ஆயுளையும், மேன்மையையும் காமியங்களில் விருப்ப முடையவர் அடைவார்கள். அந்தக்காமியபுத்தி யில்லாத வர்கள் மோக்ஷத்தை யடைவார்கள். பெருமை பொருந் திய மானுடப்பிறவி வாய்த்ததும் நல்ல மலர்களால் சிவ

பிரானைப் பூசைசெய்யாதிருப்பாரே தமது ஆயுளை யெல்லாம் பயனில்லாமற் கழிப்பவர்கள் அறிவீனரை யெண்ணும்பொழுது முதலிலே நிற்பார்கள். மூங்கிலை வென்ற தோள்களையுடைய மாயையே! முக்கண்ணனாகிய பரமசிவனது பாத தாமரைகளை மனம்பொருந்திய மலர்களைக்கொண்டு அருச்சிப்பவர்களை, சாபபாபரணமில்லாத சிவபிரானைப் பாவித்து அவர்களுடைய பாதத்தை மனமகிழ்ச்சியோடு உலகத்தார் துதிப்பார்கள். நோயும் பிறப்புமில்லாத பரமனைப் பூசைசெய்து தலைக்குப் பொருந்து முத்தியினைப் பெற்றுக்கொள்ளாத மனிதனுடைய பிறந்ததின்மை, பெரியோர்களால் இகழப்படாத ஒருமரமாயிருப்பதினும் சிறந்தது. ஐயமில்லாத சிவாகமங்களில் சொல்லப்பட்ட மந்திரங்களையும் கிரியைகளையும் குற்றமற வுபதேசிக்கிற சதாசாரியனது அநுக்கிரகத்தால் பெற்றுக்கொண்டு சிவபூசை செய்பவர்கள் மேன்மையாகிய சிவபூசையின் பயனை யடைவார்கள். பரமசிவனது ஐந்து முகங்களும் அருள்செய்த ஆகமத்தில் சொல்லப்பட்ட விதிப்படி நன்றாகச் செய்தாலும் அளவற்ற அன்பானது மனத்தில இல்லையாயின், செய்த பூசை பயன் தாராது. அருச்சிக்கிற தன்னையும், அருச்சிக்கப்படுகிற சிவனுடைய நிலைமையும், அவனது பூசைக்கு வேண்டிய திரவியங்களையும் அறியத்தக்கவற்றை யறிந்து உயர்ந்த ஆசாரியனது அருளினால் அறிந்து தெளியவேண்டும். மந்திர தந்திரங்களில் குற்றங்கள் நேரிட்டனவோ, மனது வெளிப்புலன்களிற் சென்றதோ, சிவபூசையினால் பயனில்லை யென்று சொன்னாய். அப்படி சொன்னதற்குக் காரணம் யாது? சொல்லக்கடவா" யென்றாள். இப்படி விமலை சொல்லுதலும், தான் செய்த பூசையால் மாயையை வென்ற அல்லமன் கண்ணிற் காணப்பட்ட நன்றியை யறியாதவளாய், அந்த அல்லமன் தன்கையி லகப்படாமையால் மிகுந்த துன்பம் மனத்திற் பொருந்த, மாயையானவள் சொல்லுகிறாள்:

"வேறொன்றையும் நான் நினைத்ததில்லை. எமது குருநாதன் சொன்ன நெறியால் இதுவரைக்கும் சிவபூசை செய்தும் பயன் சிறிதுமில்லை" என்று சொன்னாள். அதுகேட்ட விமலையானவள், "பக்குவர்களுக்குப் பெரிய மந்திரங்களை உபதேசிப்பதன்றி அபக்குவர்களுக்கு உபதேசித்தால் அது பயன்படுமோ? யான் நன்னெறியை பலமுறை சொல்லியும், அதனை ஆலோசிக்கின்றிலள். ஐயோ! மாயையானவள் கலங்கிய மனதையுடையவளாகி மயக்கங்கொண்டிருந்தாள்; அறிவில்லாதவர்களுக்கு அறிவிக்கப் புகுவோரும் அறிவில்லாதவராவ" ரென்று விமலையானவள் தன் மனஞ் சோர்ந்து, "இந்த மாயையினது மனம் கவலைகொண்டிருந்தது, இதற்குக் காரணம் இன்னதென்று நான் அறிந்துகொள்வேன்" என்று தன் மனத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டு, மாயையை நோக்கி, "உன்மேல் மன்மதனது புஷ்பபாணம் பட்டதாக எனக்குத் தோன்றுகின்றது. ஆதலால் அந்தச் செய்தியை எனக்கு ஒளிக்காமல் சொல்லக்கடவை பார்வதி தேவிமேல் ஆணைப்படி" என்று சொன்னாள். அதுகேட்ட மாயையானவள் ஆணைக்கு அஞ்சி, "சிதம்பரத்தில் நடனஞ்செய்கின்ற சபாபதியும் விரும்புகின்ற மத்தளத்தொழிலை யுடையவனும், கண்களுக்கு உணவு என்று சொல்லத்தக்க பேரழகனும் ஆகிய ஒருவன் வந்தான். அவனைக்கண்டளவில் நான் என்னைக் காணேன்" என்று ஞானிகள்போலச் சொன்னாள். "அவனது பெயர் அல்லமன். அவனுக்கல்லது என் மனக்கல்லானது உருகாது. முக்கண்ணனாகிய சிவபெருமானுக்கன்றி மேருமலை வில்லுருவாவதுண்டோ? ஓ விமலையே! உன்னைப் பார்க்கவேண்டிய புண்ணியம் ஒன்றிருத்தலால் இதுவரையில் நான் உயிர் தரித்திருந்தேன்" என்று சொன்னாள்.

அதற்கு விமலை சொல்வாள்: "மாயையே! நீசொல்லிய அல்லமன் நான் சொல்லிய அல்லமனே; அவன்

விரும்புகிற உனக்குத் தகுதியான மாநட வடிவங்கொண்டு வந்தனன்போலும். அவன் நல்ல ஞானக்கண்களுக்கன்றித் தன்னுண்மை வடிவைக் காட்டமாட்டான்" என்று சொன்னாள். அதைக்கேட்ட மாயையானவள் விமலையை நோக்கி, "தனக்குத்தானே நிகராகிய அல்லமன் சச்சிதானந்த வடிவாகிய சிவனென்று சொன்னாய், அத்தன்மை யுடையனல்லன். இவன் மத்தளத் தொழிலையுடைய அல்லமன். நீ முன்னுக்கும் பின்னுக்கும விரோதமாய்ச் சொன்னாய்" என்றாள். அதற்கு விமலையானவள் "ஓ மாயையே! அவ்வல்லமன் தான் விரும்பிய உருவத்தைக்கொண்டு வேண்டியபடி செய்வன். அவனுக்கு இந்தக்காரிய மாகுமென்றும், இந்தக் காரிய மாகாதென்றும் உன் மனத்தினால் நிச்சயிக்கக் கூடுமோ" என்றாள். அப்பொழுது மாயையானவள் விமலையை நோக்கி, "இனி உன்னோடு தர்க்கித்துப் பேசுதல் எனக்குத்தகாது; நடனசாலையில் என்மனத்திற்பொருந்திய அல்லமனைக்காட்டுவேன், நீ அவனைப்பார்த்துப்பின்பு இத்தன்மைய னென்று சொல்வாயாக. பல நூல்களாலும் ஆராய்ந்தறிதற் கரியவனென்று நீ முன் அறிவித்தவனேயாயின் அப்படிப்பட்டவனது வல்லமையை நான் பார்ப்பே" னென்று சொல்லி, ரத்நம் வாங்க விரும்புவோர் அந்த ரத்நபரீக்ஷையில் வல்லவரை உடன்கொண்டு செல்வதுபோல வந்த விமலையை உடன்கொண்டு சென்று, தான் பூசைக்குப் போவதுபோல மதுகேசரது ஆலயத்தில் பிரவேசித்து, மதுகேசனைப் பூசித்து வணங்கித் துதித்து, விமலையோடும் நடனசாலையினுள்ளே சென்று, அல்லமன் இவன்தான் இவன்தான் என்று அறியும்படி சும்மாவிராமல் சொல்லென்று அடிக்குங் காட்சிபோல வல்லவனாகிய அல்லமன் மத்தளத்தைத் தாம் தாம் என்று அடித்தளவில், மாயையானவள் தன் மனம் ஊசலாடவும், பாதத்திலணிந்த மணிச்சிலம்புகள் ஒலிக்கவும் முன்னே நின்ற ஞானவடிவினனாகிய மது

கேசனிடத்துத் தன் பார்வையையும், தன்பின்னே மத்தள மடித்துநின்ற அல்லமனிடத்துத் தன் மனத்தையும் நிலைபெறவைத்து நின்று, தன்னைப் பார்போருடைய கண்களும் மயக்கமடைந்த மனங்களும் தன்மேல்வந்துவிழும்படி நடனஞ்செய்தாள். இந்த மாயையின் மனத்தில் பொருந்திய விரகம் செந்நிறஞ்சேர்ந்த பளிங்குக்கொப்பாகித் தன்னிடத்தில் காணும்படி அல்லமன் விளங்கி நின்றான். மாயையினிடத்தில் பொருந்திய சத்துவமுதலிய குணங்கள் சேர்ந்து பிரமத்தினிடத்தில் காணப்படுமென்று சொல்லுவதும் உண்மையன்றோ? ஆட்டுவித்தற்பொருட்டு வந்த அல்லமனது மத்தளவோசையின் வரிசைக்குச் சதிதப்பிய நடனஞ்செய்து வெட்கமுறாமல் சொல்லுக் கெட்டாத ஞானக்கடலாகிய அல்லமனை மாயையானவள் வாயாற்சொல்ல மகளிர் கூட்டத்தில் வெட்கமுற்று மனம் வேறாகிநின்றாள். நின்று, பிறகு கையொடு செல்லாநின்ற கடைக்கண்ணால் மாயையானவள் காட்ட, அல்லமனை விமலையானவள் கண்டு, அதிசயமுடையவளாய் "உலகத்திலுள்ள மனிதர்களுக்குள்ளே இவனைப்போல வடிவழகுள்ளவனை எங்குங் கண்டதில்லை"யென்று ஆலோசித்து, விருப்பத்தைத் தருகின்ற அல்லமனே இவ்வுருவங்கொண்டு இந்த மாயை செய்கின்ற பூசையின் பயனைக் கொடுத்தற்கு வந்தானோ? பெரிய தவத்தினால் பிறந்த மற்றொரு புருஷனோ?" என்று விமலை சந்தேகித்துத் தெளியாதவளாய் நிற்கும்படி அல்லமன் அவளை மயக்கி நின்றான். இருளில்லாத போது தூரவழியில் ஒருவனைப் பார்த்து அவன் பொருந்த வருதலையும் போதலையும சந்தேகித்து அறியமாட்டாதவள்போல அல்லமனை விகாரத்தையுடைய மனிதனென்றும் விகாரமில்லாத கடவுளென்றும் விமலையே மயங்குவளாயின் மாயையை வெறுத்துக்கொள்வதென்னை? நீரின் ஆழத்தைக் கோலால் அறியும் தன்மைபோல இவ்விடத்தில் நின்றவனது குணத்தின் தன்

மையை மாயையினால் சந்தேகமில்லாமல் அறிவேனெ ன்று அழகுக்கிருப்பிடமாகிய வடிவத்தையுடைய மாயை க்கு அவனே அல்லமனென்று கண்ணால் காட்டினள். சர்ப்ப கங்கணத்தை யணிந்த மதுகேசனது சந்நிதியில் தன் கண்களால் இளைஞரது மனவலியை நீக்கி ஆடு கின்ற மாயைக்குக் கைலாசத்திலிருந்து வந்த விமலை யானவள் கண்ணினாலே காட்ட, அந்த மாயையா னவள், ஞானக்கண்ணிற்குக் காணப்படுகின்ற அல்லம னைக் கண்டறிந்தாள். அற்பமாகிய காமத்தைக் கருதி நின்றவளாகிய மாயை தன் மனத்திலுள்ள ஆசைகெட்டு வளம்பொருந்திய கைலாசகிரியில் சொல்லி வந்த சப தம் மனத்தில் தோன்றியவளவில் சூழ்ந்றுடிக்கொண் டேபோய் அல்லமன்மீது விழுகின்றவள்போல மேல் விழுந்து பிடித்துக் கட்டிக்கொள்ள நினைத்துச் சென் றாள். அல்லமன் அந்த மாயையின் கருத்தை யறிந்து, இந்த மாயையின் மனத்திலிருக்கிற காமத்தை இவ்வுலக மறியச்செய்து போவேனென்று மனத்திற்கொண்டு கைதவறி விழுந்த குடம்போல மத்தள முடையுப்படி எறிந்துவிட்டு விரைவாக ஓடினன். "இந்த மாயைக்கு இத்தனை யாட்டமெல்லாம் இதனாலேயா" மென்று நினை த்து மத்தளத்தை எறிந்துவிட்டுப் போவதுபோல அல் லமதேவன் போதலும், அங்கிருந்த மாதரெல்லாம் "இவன் பரித்தியங்கொண்டானே" என்று மயக்கங் கொண்டு தளிர்போன்ற தமது கைவிரல்களை முடக்கி கர்ணமூலத்தில் வைத்து நின்றார்கள். இதுவரைக்கும் மறைத்து வைத்த இந்த மாயையின் செய்கையை உலக மெல்லாம் அறியும்படி மத்தளமடித்து அதையுடைத்து வெளிப்படுத்தினன். இனி நமது அரசன் மகளாகிய மாயைக்கு உயிர் நில்லாதென்று மனம் வருந்தினார்கள் அப்போது மாயையானவள், கலவிசெய்கிற தலைவன் விட்டு நீங்க அவனிடத்திருந்து தன் கைக்குவருந் திரவி யத்தின்பொருட்டு அழுதிரங்குகிற வேசையர்போல,

இப்போது மன்மதன் செய்கிற சண்டைக்கே யல்லாமல் தான் கைலாசத்தில் சொன்ன பிரதிக்ஞை வார்த்தை தவறிப்போயிற்றே யென்று அதற்காக மனங் கலங்கினாள். இவ்வாறு கலங்கிநின்ற மாயையின் மாலைக்காலத்துத் தாமரைமலர்போன்ற முகத்தைக் கண்டு, அது வாயிலாக அவள் மனோதுக்கத்தை யறிந்து, "மாயையே! நீ மனம் வருந்தா தொழிவாயாக, உன் பிராணநாயகன் போன இடங்களிலெல்லாம் போய் அவனைத் தேடிக் காண்போம்" என்று விமலை சொன்னாள். இதைக்கேட்ட மாயை மனந்தெளிந்து ஆண்மானைத் தொடர்ந்து செல்லுகின்ற பெண்மான்போல அல்லமனைத் தேடிக்கொண்டு காட்டு வழியே சென்றாள். அவளது தோழிமாரும் அவளைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். அப்பொழுது கண்டோர் யாவரும், இந்த மமகாரராஜன் தவஞ்செய்து பெற்று, அரசர்க்கும் விவாகஞ் செய்து கொடாமல் முக்கண்ணனாகிய சிவபிரானுக்கென்று வைத்திருந்த அருமைப் புதல்வியாகிய மாயை, ஒரு மத்தளிகன் பின்னே போனாள், அந்தோ! பெண் பெற்றவர்கள் அந்தப் பெண்ணைப் பத்து வயதுக்குமேல் விவாகஞ் செய்து கொடாமல் வைத்திருப்பது பாவம்" என்று சொல்லி யிகழ்ந்தார்கள். அற்பமாகிய காமமானது பழிபாவங்களையுண்டாக்கும்; கீர்த்தியையும் தருமத்தையும் அழிக்கும்; தன்னால் வருஞ் சிற்றின்பத்தையும் அதனால் வருந் துன்பத்தையும் நல்ல பரம்பரையையும் சிறந்த விரதங்களையும் நல்லொழுக்கத்தையும் மேன்மையையும் இறப்பையும் எண்ணுதிருக்கச் செய்யும் என்று பெரியோர் சொல்லுவார்கள்.

பஞ்சின்மேல் மிதித்தாலும் பதைபதைக்கின்ற மெல்லிய பாதங்கள் பருக்கைக் கற்களின்மேல் மிதிப்பதைக் குறித்து அஞ்சாமலும், நீர் பருகவும் விரும்பாமலும், சூரியகிரணமாகிய வெயிலின் வெப்பத்தைக் குறித்துப் பயப்படாமலும் தன் மனத்தை அல்லமன்

மேல் வைத்து அந்த மாயையானவள் சென்றாள். கொடிய காமாக்கினியினால் சரீரம் வெந்து மனங்கருகிய ராஜகுமாரியாகிய மாயையல்லாமல் பாற்கடலிற் பிறந்த ஸ்ரீதேவியானவள் அந்தப் பாலை நிலத்தில் போவாளாகில், நீரில் தாவாநின்ற இளங்கெண்டையானது சுடுமணலில் வீழ்ந்ததுபோலத் தளர்வாள். மாயை சென்ற கொடிய பாலைநிலம், யானைத் துதிக்கையை நிகர்த்த நீர்த்தாரைகளை மேகமானது இடையறாமல் நெடுங்காலம் பெய்தாலும் நெருப்பினாற் காய்ச்சப்பட்ட இரும்பின்மேல் நகத்தால் தெறித்த நீர்த்துளிபோல விரைவாகச் சுவறிப்போம். திருமால் இவ்வுலகத்தை யுண்டபொழுது தன் வயிற்றிலிராமல் இந்தப் பாலை நிலத்தை அப்பொழுதே உமிழாவிட்டால், சரீரம் பதைத்து, சமுத்திரத்தில் விழுந்ததனாலும், வெண்ணெயுண்டதனாலும் வெவ்விய தாபம் நீங்கிப் பிழைத்திருக்க மாட்டான். நாயினது நாவிலுள்ள நீரைச் சிறிய முயற்குட்டிகள் நக்குகிற கொடிய பாலைநிலத்தில் தன்னை மறந்து பரவசப்பட்டு நடந்த மாயையின் பின்னை தொடர்ந்து போகின்ற மாதர்களுடைய வாயில் நீர்வற்றிக் கண்களில்வந்து சுரந்தன. அந்த மாதர்கள் கானலை நீரென்று நினைத்துச் சிறிதுதூரம் விரைந்து சென்று, அது நீரல்லாமையால் மனந் தளர்வார்கள். கடைவாயை நாவினால் தடவி, ஒரு கையால் முன்றானையைத் தங்கள் முகத்துக்கெதிரே வீசிச் சரீரம் தளர்வார்கள். ஆ! இந்த வேனிற்காலம் மிகவும் கொடியதென்று தம் விதியை வெறுத்துக்கொள்வார்கள். மாதர்கள் இவ்வாறாகத் தொடர்ந்து பின்னேவர, அழகையுடைய மாயையினது தாமரைமலர்போலும் பாதங்கள் பாலைநிலத்தில் நடந்து வருந்தின வாதலால், அந்த அல்லமதேவனைத் தடுத்து உதவிசெய்து மாயையோடு உறவுசெய்து கொள்வோமென்று மான்கள் முன்னே யோடும். கூந்தலானது மேலேபரந்த மேகத்தின் தோற்றத்தைத் தருக

லாலும், அதரமானது இந்திரகோபத்தைக் காட்டலா லும், தனங்களின் மேலிருக்கும் முத்துமாலைகள் மலை யருவியை நிகர்த்தலாலும், அழகிய கைகள் காந்தள் மலரின் தோற்றத்தைத் தருதலாலும், கார்காலமென் றெண்ணி மயில்கள் களிக்கும்படி மாயையானவள் காட் டிற்கு வந்தாள். சிங்கமும் யானையும் தங்களுக்கு வேலை செய்யும்படி தவஞ் செய்துகொண்டு அந்த வனத்தில் வாசஞ்செய்கிற முனிவர்கள், மாயையினது தனமும் இடையுமாகிய யானையையும் சிங்கத்தையும் கண்டு மனந் தளர்ந்து, மிகுந்த துக்கத்துடனெழுந்தோடினார்கள். கொடியதாகிய வாள்போன்ற வரிகளையுடைய புலியைக் கண்ட மான் கூட்டங்கள்போல, நீண்ட சடையை யுடைய முனிவர் மனங் கலங்குகின்ற நிலையும், மாதர் கள் வருந்துகிற துக்கமும் நீங்கும்படி அல்லமதேவன் அவர்களுக்கு அருள்செய்ய நினைத்தான். "மாயை நீங் கும்படி ஒரு க்ஷணத்தில் ஓட்டுவேன், நீங்கள் துன்பப் படவேண்டாம்" என்று ஒரு முனிபோல அல்லமன் நின் று சொல்லி, அந்த முனிவருக்கு அநுக்கிரகஞ்செய்து பழைய அல்லமனாய் மாயைக் கெதிரே தோன்றினன். பெருமபுருவ மிருக்கிற பாலைநிலத்தில் சென்ற மாத ருக்கு கங்காநதி யெதிர்ப்பட்டதுபோலக் கண்ணுக் கெதிரே தோன்றிய அல்லமதேவனது திருவடிகளைத் தாங்கள் மனத்துன்பம் நீங்கி சரீரமுங் குளிர்ச்சி யடை யும்படி அடைந்தார்கள். அடைந்தவர்கள் அல்லமனை நோக்கி, "மிகுந்த சேற்றில் அழுந்தி யெழுந்திருப்ப வன் பிடித்தகையை நெகிழ்த்துவிட்டு நீங்குவோன் போல, வாசனையுள்ள புஷ்பபாணம்பட்டு மனம்வருந்து கின்ற மாயையைச் சிறிதும் அருளின்றி நீங்கினாய்; அப் படி நீங்குதற்குக் காரணம் யாதோ" என்றார்கள். "பற்றி விட்டது நீங்களே, நீங்கள் விட்டாலும் நான் உங் களை இதுவரையில் விட்டிலேன். இந்தச் செய்தியை இவ்வுலக முழுதும் சொல்லும். அயலாரிடத்தில் குற்ற

த்தை நாடுவோ ரல்லது தம்மிடத்தில் குற்றத்தை நாடு வோர் இவ்வுலகத்தில் உளரோ" என்று அல்லமன் சொல்லுதலும், அந்த மாதர்கள் பிரபுதேவரை நோக்கி, "எங்கள் ராஜகுமாரியாகிய மாயைக்குக் காமவியாதி யுண்டாவதற்கு முன்பு கோபிக்காம லிருந்து அது வுண்டான பிறகு இன்றைக்குக் கோபித்தாய்; என்ன காரியஞ் செய்தாய்! நீ செய்தது ஏறவிட்டு ஏணியை வாங்குதலை நிகர்த்திருந்தது" என்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது மாயையும் அவனை நோக்கி, "உன் திரு மேனிபோல மனமும் நன்றாயிருக்கு மென்று நம்பி னேன். நீ யிப்படிப்பட்ட வஞ்சகனென்று அறிந்தி லேன்" என்று வன்சொற் சொல்லி நின்றாள். அதுகே ட்ட அல்லமன், "தடங்கண்களையும் மெல்லடியையு முடைய மாயையே! வஞ்சகமாகிய நாடகம் நடிப்பது மாயையின் செய்கையோ அல்லமன் செய்கையோ என்று தேவரையும் முனிவரையும் நீ கேட்டறிவாயாக" என்று சொல்ல, அதற்கு மாயையானவள், "அல்லமன் எனது நடிப்பைத் தேவராலும் முனிவராலும் சொல்விக்குந தன்மை, ஒரு திருடனானவன் தன் மனைவியைத் திரு டப்பட்ட பொருளைக் கண்டறியும்படியாகிய நல்ல குறி களைச சொல்விப்பதற் கொப்பாகும்" என்று புன்சிரிப் புக்கொண்டு சொல்லுவாள்: "மாயை எளியவளென்று இகழத்தகுந்த சொற்களைக் கற்ற அல்லமதேவனே! திருமாலானவன் எந்த நெஞ்சினால் என்னை நீங்க நினைப் பான்? பிரமதேவனானவன் தான் மாயை யில்லாதவனெ ன்று எந்த வாயினாற் சொல்வான்? இந்திரன் எந்தச் சரீரத்தினால் என்னை விடுவான்? எனக்குப் பயந்து மிரு கங்கள் சஞ்சரிக்கிற காட்டில் வாழ்கிற முனிவர்கள் என்னை வெல்லவல்லரோ? அவர்களே என்னை வெல்ல மாட்டார்களாயின், வேறு யார் என்னை வெல்லுவார் கள், சொல்" என்று கூற, அல்லமர் சொல்லுவார்: வேல்போலுங் கண்களையுடைய மாயையே! எனது

ஆணையைக் கடப்பவரில்லையென்று வெற்றி கூறுவை யாயின், அவர்களிருக்கட்டும். நிலைபெற்று நிறைந்த உயிரின் முயற்சியினால் சொல்லிய சொல்லிலல்லாமல், நிலைபெற்ற வேதாகமங்களினிடத்து ஆராய்ந்தறிவாயாக" என்று சொன்னான். அதுகேட்ட மாயையானவள், பரை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என்கிற வாக்கு நான்கினையும் நீ பார்த்தாலும் நான் அவற்றுக்கும் மூலகாரணமாவேன். நான் சொன்ன இந்தச் சொல்லை எல்லா நூல்களுஞ் சொல்லும்" என்று செருக்கோடு சொன்னாள். அதற்கு அல்லமர், "அறிவில்லாதவளே! இவ்வுலகங்களையெல்லாம் ஆட்டுவேனென்று சொன்னாய், உன்னையாட்டுவோர் யாரென்று அறிந்திலை. மூடர்மாத்திரம் உன் தன்மையைக் கேட்டு மகிழ்வார்கள்; ஞானிகள் என்னை யறிந்து புகழ்வார்கள்" என்றார். பசியாதிருக்க மருந்து கொடுப்பேன், என் பசிக்கு அன்னமிடுங்கள் என்பவர்போல, மாயையானவள், "யாரை யாரிருந்தாட்டுவரோ அதை யறியேம்; மன்மதன் செய்யுந் துன்பத்தை நீக்கினபிறகு என் தர்க்கவாதத்தைப் பார்" என்று சொன்னாள்.

அதுகேட்ட அல்லமர் "ஓ மாயையே! நீ காமிய பூசை செய்தாயாதலால் நானும் காமிபோல் நடித்தேன். நீ தீய நெஞ்சினால் சபதத்தை நினைத்தாய், ஆதலால் உன்னைத் தீண்டமாட்டேன், நீ உன் தோழியருடனே போகலாம்" என்றார். அதுகேட்ட மாயையானவள் "பூலோகத்தில் ராஜகுமாரியானவள் ஒரு மத்தளிகனை விரும்பிப் பயனடையாமல் திரும்பினாள்" என்னும் பழியை நிலைநிறுத்திக் கைலாசத்துக்குப் போய் தேவர்கள் கைகொட்டிச் சிரிக்கச் சபதத்தை நிறைவேற்றாமல் உமாதேவியின் முகத்தில் எவ்வாறு விழிப்பேனென்று மிகவுந் துன்பப்பட, அதைக்கண்ட அல்லமர் மாயையை நோக்கி, "முன்னே கசப்பான பொருளை விதைத்துப் பிறகு அது கரும்பாக வேண்டுமென்று முயன்று பய

னடையாதவர்போல, அன்பர் பக்தியினுல் பெறுதற் கெளியனுகிய என்னை ஒரு சபதஞ் செய்துவந்து வலாத் காரமாய்ப் பெறவிரும்பி நின்று மநோதுக்க மடைந்தாய், இது உனக்குத் தகுமோ" என்றார். அப்போது விமலை யானவள் மாயையின் துன்பத்தை நோக்கி, அல்லமரை வணங்கி, "ஐயரே! மாயையானவள் கரையைச் சேர வந்த மரக்கலம் கவிழப்பெற்ற வாணிகன்போல மனங் கலங்கி நிற்கிறாள் ஆதலால், இரத குளிகையானது தன் னைச்சேர்ந்த செம்பினது குணத்தை நோக்காத தன்மை போல இவளது குணத்தை நோக்காமல் இவளைக் கிரு பைசெய்து ஆதரிக்கவேண்டும்" என்று பயந்து சொன் னாள். அப்போது அல்லமர், "ஓ விமலையே! பயனற்ற வோடானது ரசகுளிகையால் பொன்னுகுமானுல் மாயை என்னுல் சுகமடைவாள்" என்றார். அதைக்கேட்ட மாயையானவள் அளிந்த பச்சைப்புண்ணில் காய்ந்து சிவந்த வேல்பட்டதுபோல வருந்திச் சொல்லுகிறாள்: "சாக்கிரமே ஒரு கனவாக மயங்க நீ யென்னைப் புணர்ந் ததனுல் வெற்றி யென்னதே" என்று சொல்ல, அல்லமர் "ஓ பேதாய்! கனவிலுண்ணப்பட்ட வுணவினுற் பசி தீருமோ? நீ கண்ட கனவைச் சாக்கிரமென்று மயங்கி னாய், அதை யறியாது நீ செருக்கிப் பேசுதல் தகாது" என்றார். அதைக் கேட்ட மாயையானவள் "மன்மதனை நிகர்த்த கட்டழகனே! நீ எவ்வளவு வன்சொற்களால் என் வாயை யடக்கி என்னைத் தள்ளினுலும் நான் போ கேன். உன்னைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு கைலாசத்துக் குப் போய் என் சபதத்தை நிறைவேற்றுவேன்" என் றாள். இவள் இப்படி சொன்னது ஆகாயத்தைத் திரட்டி விழுங்குவேனென்று ஒருவன் சொல்லுவதுபோ லிருந் தது. இப்படி யிவள் சொல்லுதலும், அல்லமர், "ஓ மா யையே! நீ யென்னைப் பற்றவல்லையாயின் பற்று" என்று மறைந்தார். கண்ணுக்குப் புலப்படாமையால் மாயை மதிகலங்கி நிற்க, அவளுடைய தோழியரும் "நமது

தலைவியாகிய மாயையை இழந்தோம்" என்றும் துக்கித்தார்கள். சந்திரகிரணம் வாயில் வந்து நுழைந்தாலும் சகோரபக்ஷியன்றி வேறொன்றால் அது உண்ணப்படுமோ? அதுபோல, அல்லமர் வந்து மாயையின் கையிலகப்பட்டாலும் அன்பாாலன்றி அவளால் பற்றப்படுவனோ? பற்றப்படவில்லை. இப்படி மாயையை அல்லமர் வாதித்து வென்று தன்னியல்பில் நின்றதைக் கண்ட முனிவரெல்லாரும் அல்லமரை வணங்கித் தமது தவத்தைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

மாயைகோலாகதி முற்றிற்று.

எட்டாவது

வசவண்ணர் வந்தகதி.

நிலைதிரியாத அல்லமரைக் காணும்பொருட்டு, உமாதேவியின் சத்துவகலையும் வசவேசனும் சிவகணங்களும் கைலாசத்திலிருந்து தென்றிசையில் வந்த விதத்தைச் சொல்லுவோம்.

உயிர்கள் பசியால் வருந்துதற்குரிய சிறுவிலைக் காலத்தில் கடன்வாங்கின பொருளை யிழந்த தரித்திரர் போல, ஞானவடிவினராகிய அல்லமன் மறைந்துபோதலும் மாயையானவள் மூச்சடங்கிநின்று விசனப்படுகிறாள். இவளது நிலையைச் சிலர் போய் இவளுடைய தாய்தந்தையர்க்குச்சொல்ல, அவர்கள் வெட்கமும் துக்கமும் அதிகரித்த பித்தர்போல மாயையின் பின்னே தொடர்ந்து போனார்கள். "இந்தவுலகத்தில் தாய்தந்தையர் தலைசாய்த்தற்குரிய பழியை விளைக்கிற மக்களைப் பெறுதலினும் மக்களைப் பெறாத மலடாயிருத்தலும் வலிய நோயை யடைந்திருத்தலும் நன்" றென்று மனந்தளர்ந்து அரசனுரைடினன். "மிகுந்த பசிக்குத் தசை

யைக் தின்ன வாய் பகைக்கின்ற வேடருடைய வலையில் மான் ரன்று அகப்பட்டுக்கொள்ளப் பார்த்த தாய்மான் அங்கே போய்ப் பதைப்பதை என் மகள் காண்பளோ ? வேடர்கள் குஞ்சுகளைத் தேடிக்கண்டுபிடித்துக்கொண்டு போயவிட அவற்றின் தாய்தந்தையராகிய பறவைகள் கூண்டில் வந்து பார்த்துக் குஞ்சுகளில்லாமையால் ஏங்கி தமது மூக்கினலிற பொருந்திய இரை சோர்ந்துவிழ மிகுந்த துக்கத்தால் வருந்திச் சுழல்வதை என் மகள் காண்பளோ ? மதயானைகள் தூறுகளை வழியாக மிதித்திட்டு பாம்புகளை முறித்து நடக்கக்கண்டு என் மகள் அஞ்சியோடுவளோ? என்மகள் கூர்மையாகிய பருக்கைக் கற்களின்மேல் தன் மென்மையாகிய பாதங்களை வைத்துத் துன்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் துடிப்பளோ? பாலை நிலத்தில் மேனி துவண்டு தாகத்துக்குத் தண்ணீர் கேட்பளோ?" என்று எண்ணித் தாயானவள் துன்பமடைந்து சென்றாள். திருமகளை யொத்த மாயையென்கிற மகாபொருட்டு அரசாக்கரசனாகிய மமகாரன்படுகிற துன்பத்தைக் காணுதற்கேதுவாகிய ஊழ்தோன்றிருந்த தென்றெண்ணி மயங்கி அந்த வனவாசமாநகர ஜனங்கள் அவ்வரசன் பின் தொடர்ந்து சென்றார்கள். பிறகு மமகாரன் தன் மகளாகிய மாயையை நோக்கி, "நான் அருந்தவஞ்செய்து உன்னைப் பெற்றதற்கு நீ நல்ல உதவிசெய்தாய்" என்றான். தாயாகிய மோகினி, என் மகளாகிய "மாயையே! நீ என்னை நீங்கி இழிந்தவனுகிய ஒரு மத்தளிகனை விரும்பி ராஜபுத்திரியென்னும் மேன்மையை யிழந்து யாதுகாரணத்தாலோ கொடிய காட்டுக்கு வந்தாய்" என்று புலம்பியழுதாள்.

அப்பொழுது விமலையானவள் அரசனை நோக்கி, "அல்லமன மனிதனல்லன், மாயை உங்கள் மகளுமல்லள் ஆதலால் உன் மனைவியும் நீயும் இவ்விடம்விட்டு நீங்கிப்போங்கள்" என்றாள். அன்றியும் "தாம் முற்பிறப்பிற்செய்த வினைகளின் பயனை யநுபவிக்க விரும்புவோர்

தமக்கு விதிக்கப்பட்ட ஓரிடத்தையடைய அந்தச் சம்பந்த மாத்திரத்தாலே இவர் எனக்கு இன்ன முறையினரென்று ஓர் அபிமானத்தை யடைந்து அறிவில்லாதவர் வருந்துவார். உனக்குப் புத்திரராகியும் தந்தைதாய ராகியும் உன்னைச் சேராத வுயிர்கள் இவ்வுலகத்திலில்லை ஆதலால் இன்னார் எனக்கு உறவினர், இன்னார் எனக்கு அயலார் என்று நீ நினையாதே" என்றிவ்வாறு விமலை சொல்லும்போது, மாயையானவள் தன் பிதாவாகிய மமகாரனுக்கு முன்னேதான் கைலாயத்திலிருந்து வந்த செய்தியைச் சொல்லி, "உமாதேவியா லனுப்பப்பட்ட நான் என் சபதத்தை முடித்திலேன் ஆதலால் இந்த விமலையோடு கைலாயத்துக்குப் போவேன் நீங்கள் என்னை நினைந்து வருந்தா திருங்கள்" என்று சொல்லி, விரைந்தெழுந்து விமலையோடு புறப்பட்டு அந்தக் காட்டில் தன்பொருட்டு வந்திருந்த பரிஜனங்கள் அழுமோசை தன் பின்னே தொடர்ந்து செல்ல, சிவபுண்ணியமில்லாதவர்கள் அடைதற்கரிய கைலாயமலையையடைந்தாள். மமகாரராஜன் தன் மகளைக் காணாமையால் வாய்திறந்து அழாமலும் சரீரத்திற் புழுதிபடப் புரளாமலும் எழுதின சித்திரம்போல அசைவற்று நின்றான்.

தாயாகிய மோகினியானவள் நிலத்தில் விழுவாள், மீளவும் எழுவாள், மெலிந்துளைந்து அழுவாள், சரீரம் நடுங்கி நிலத்தைக் கையால் உழுவாள், வாயால் மூச்சு விடுவாள், இறந்துபோவேனென்று எழுந்திருப்பாள், கைநெரித்து ஏங்குவாள்; "பாடுகின்ற மாதரும், பந்தும் அம்மனையுங்கொண்டு விளையாடுகின்ற மாதரும் ஆகிய அரிவைப்பருவப் பெண்களோடு என்மகள் வாசஞ்செய்திருந்த கன்னியா மாடத்தை நான் பார்த்து உயிர்வாழ்வேனோ? சோலைகளும் தடாகங்களும் பளிங்கு மாடங்களும் பாழாகும்படி, என்மகள் பெரிய காட்டில் எங்களை விட்டு வந்து ஒளிக்கும் வகையை ஒரு சிறிதும் அறிந்திலேன், மகளே! நீயென்னைப் பிரிந்திருக்கவில்லையாயினும்

நான் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து உயிர்வாழேன்" என்று வருந்துவாள். அப்போது மமகாரனுடைய வமிசத்திற்குப் பரமபரையாய் வருகிற ஆசாரியன் வந்து, உங்கள் புதல்வியின் பெருமையை உங்களுக்கு ஆதியில் நான் சொல்லவில்லையா, சொல்லியிருந்தும் நீங்கள் துக்கசாகரத்தில் மூழ்குதல் தகாது" என்று சொல்லுவான். "அருந்தவஞ்செய்யு முனிவரும் அடைதற்கரிய கைலாயத்துக்கு மாயைபோன செய்தியைப் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டும், மனசசந்தேகமற வுணர்ந்தும் நீங்கள் வருந்துதல் அறியாமையின் காரியமேயாம். உமாதேவியினது தமோகுணமிசம் உங்களுக்குப் புதல்வியாகும்படி நீங்கள் தலைமையடைந்ததுபோலும். இனி இவ்வுலகத்தில் உங்களுக்கு நிகரானவர் ஒருவருமில்லை" யென்று குருவானவர் சொல்ல, மமகாரராஜன் தன்மனைவியாகியமோகினியோடு துன்பம நீங்கிச்சென்று தனது நகரத்தில் புகுந்து பெரிய மதில் சூழ்ந்த அரண்மனையை யடைந்தான். மாயையும் விமலையோடு சென்று கைலாயத்தை யடைந்து, சிவபிரானையும் உமாதேவியையும் வணங்கி வாழ்த்தி அருகே நின்றாள். அப்போது உமாதேவி மாயையின் முகவாட்டத்தினால் அவளது மனமெலிவை யறிந்தும், "நீபோன காரியம் என்னாயிற்று" என்று வாயினாற் கேட்டலும், மாயையானவள் தான் போனநாள் முதலாக நடந்த செய்தியையெல்லாம் குறிப்பாகத் தெரிவித்தாள். அதை உமாதேவியானவள் கேட்டறிந்து நாணி முகங்கவிழ, அப்பொழுது சிவபெருமான் உமாதேவியின் செருக்கழியும்படி புன்னகை செய்து, திருமால் முதலிய தேவர்கள் நெருங்கின சபையில் வீற்றிருந்தான். பிறகு உமாதேவியை நோக்கி, "அன்று நான் உனக்குச் சொன்ன அல்லமன் அரியனோ, எளியனோ, நீ சொல்" என்று கேட்க, உமாதேவியானவள் சந்திரனைக் கண்ட தாமரைமலர்போல முகம் வாடினாள். பிறகு சிவபிரானை நோக்கி, "தன் வல்லமையைச் சொல்லிச்

சபதஞ்செய்து போய் அவமானமடைந்து வந்த மாயை
யின் சொல்லால் வருந்துகின்ற என்னை நீ நகைத்துப்
பரிகசித்தல், மூக்கில்லாதவளுடைய முகத்துக்கெதிரே
கண்ணாடியைக் காட்டுதல்போலிருந்தது" என்று மன
வருத்தத்தோடுசொன்னாள். அப்போது பரமசிவன்,உமா
தேவி நாணினால் வருந்தினளென்று அறிந்து திருவுள
மிரங்கி, "அந்த மாயையானவள் சபதத்தால் அல்லமனுக்
கெதிரேபோன நிலையே விசேஷமாகும். அது எப்படி
யென்றால், ஆடுகளைக் கொலைசெய்வோனொருவன், சிங்
கத்துக்கெதிரே அதனை வெல்வேனென்று சொல்லுதலை
போற்றலன்றோ? உமையவளே! அல்லமன் பெருமை
யெல்லாம் யாவரும் அறியும்படி நீ நன்றாகத் தெரிவித்
தனையென்று சொல்பவரல்லாமல் உன்னை நிந்திப்பவர்
ஒருவருமில்லை"என்று சொல்லக்கேட்ட உமாதேவியான
வள் சொல்லுகின்றாள்: "அறிவிலியாகிய நான் செய்த
தீமையைப் பொறுத்து, அருள்புரிந்து, உண்மையாகிய
ஞானத்தை யருளிச்செய்கின்ற ஆசிரியனாகிய அல்லம
னைக் கண்டறியத்தகுந்த நெறியை அடியேனுக்கு அருள்
செய்யவேண்டும்" என்று வணங்கிச்சொல்ல, பரமசிவன்
சொல்வானாயினன்: "பெண்ணே! மயக்கமிகுந்த குணத்
தையுடைய மாயையை அனுப்பினதனால் அல்லமனை நீ
யறிந்திலை; இனிச் சத்துவகுணமிசமாகிய மாதினை நீயனு
ப்புவையாயின், உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல அந்த
அல்லமனைக் காண்பாய்" என்றான். தரித்திரம் தன்னை
வருத்துகையால் இறக்கக்கடவேனென்று செல்லு
கின்ற ஓரிடத்தில் செம்பொன்னைக் குடத்தோடிருக்கக்
கண்ட தரித்திரன்போல, உமையவள் நாணத்தைவிட்டு
மகிழ்ந்து பரமசிவனை வணங்கி, "சத்துவகுண மடந்
தையை அல்லமனைக் கண்டறியும்பொருட்டுப் பூமியி
னிடத்தில் போ" என்று சொல்லினள். அப்பொழுது
அருகேநின்றநந்திதேவனானவன், "தாயே! பக்தியெனப்
படுகிற அஞ்சனத்தைக்கொண்டு அல்லமதேவன் என்

னும் நிக்ஷேபத்தை எளிதிற் காணலா" மென்று சொன்னான். அதுகேட்ட பரமசிவன் நந்திதேவனை நோக்கி, "அழிவற்ற நிக்ஷேபத்தை அஞ்சநத்தைக்கொண்டறி கின்ற நேத்திரத்தை யுடையவன்போல, ஞானசாரியனை முன்கண்டு மயக்கம் நீங்கிய சரணர்களுப்படி தெரிவிப்போன் இவன்" என்று நந்திதேவனைப் புகழ்ந்து, "நான் எனது மாயாசத்தியாற்கட்டிய பந்தத்தைத் தனது பக்தியால் அவிழ்க்கவல்லவன் இந்த நந்திதேவனேயாவன். இந்தக் காரணத்தால் ஒருவனுக்கு விலங்கு பூட்டுகிற அரசனோ, அதை விடுவிக்கிறவனோ, இவ்விருவருள்ளே அருளுடையோன் யார்? சொல்லுக" என்று மேலுஞ் சொல்லுவான்: "அல்லமன் என்னும்ஞானயானையைஅகப்படுத்தவல்லஅறிவுடையபார்வை மிருகம் நீயேயாதலால் பூமியிற்சென்று எண்ணிறந்த அடியார்களுடைய மனத்தில் இன்பத்தை யருள்செய்க" என்று பரமசிவன் சொன்னான். இறைவன் இப்படி சொல்லக் கேட்டிருந்த சிவகணங்களுள்ளே சிலர் நகைத்து, "அந்த அல்லமனைக் காண இந்த நந்தி வல்லவனோ" என்றுகேட்க, சிவபிரான் சொல்லுகிறார்: "நந்தியின் பெருமையை நானறிவேன், என் பெருமையை அவனறிவான். எமது தன்மையை நீங்கள் அறியீர்" என்றுசொல்ல, இகழ்ந்தோரெல்லாரும் துன்பமடைந்துநிற்க, மீளவும் பரமசிவன்சொல்லுகிறார்: "குற்றமற்ற நந்திதேவனது பக்தியை நாம் சொல்லும வார்த்தையாலே நீங்களறியமாட்டீர்கள். நீங்கள் பூமியிற் சென்று பிறந்து உங்கள் கண்களாரக்கண்டு, பின்பு வந்து சொல்லுங்கள்" என்று சொல்லி, நந்திதேவனோடு சிவகணங்களையும் அனுப்பினார். அப்படி அனுப்பப்பட்ட சிவகணங்கள் எழுநூற்றெழுபது பேரும் பூலோகத்தில தத்தமக்கு விருப்பமான தலங்களில் நரவடிவாய்வந்து அவதரித்தார்கள். அப்பொழுது இந்திரன் முதலான தேவர்க ளெல்லாரும் நந்தியென்கிற ஞானசூரியன் பூலோகத்தில் உதித்தால், சமணரென்கிற வல்லிருள்

நீங்கியோடும்; பரமசிவனது புகழென்கிற வெண்டாமரை மலர்மலரும் என்று மனமகிழ்ந்தார்கள்.

வசவண்ணர் வந்தகதி முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது

அக்கமாதேவி உற்பத்திகதி.

ஸ்ரீ கைலாசபதியாகிய சிவபெருமானது இடப்பாகத்தி லமர்ந்திருக்கிற உமாதேவியின் சத்துவகலையும், நந்திதேவனும், கணநாதரும் பூமியில் வந்து அவதரித்த விதத்தைச் சொல்லுவோம். நீர்வளம் நிலவளம் முதலிய பல வளங்களும் நிறைந்த உடுதடை யென்று சொல்லப்படுகிற ஒரு நகரத்தில், நற்குணங்க ளெல்லாவற்றையுமுடையவனும், தீக்குணங்க ளெல்லாவற்றையும் ஒழித்தனும், தன் பெயராலேயே தனது தன்மையை யாவருமறியத் தகுந்தவனும் ஆகிய **நின்மல**னென்னும் பெயருள்ளவன் ஒருவனிருந்தான். அவன் தன்மனையாளாகிய **சுமதி** யென்பவளோடு கூடி இல்லற நெறியில் வழுவா தொழுகிவரும் நாளில், அந்தத் தம்பதிகளுக்கு உமையவளது சத்துவகுணமிசமாகிய பெண்ணொருத்தி அவதரித்தாள். அந்தப் பெண்ணினது அழகு முதலானவற்றைக் கண்ட தாய்தந்தையர், உமையவளைப் பெற்று மகிழ்ந்த மலையரையன்போல மிகு களிப்படைந்திருந்தார்கள். பிறகு நின்மலனானவன் அந்தக் குழந்தைக்கு வேதநெறிக்கிணங்கவும், தன் மதத்துக் கிணங்கவும் விபூதி தரித்து, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை யுபதேசித்து, இஷ்டலிங்கக் குறியையும் மார்பிலணிந்து, அவளுக்கு **மாதேவி** யென்று பெயரிட்டான். அந்தப் புதல்வி நாளுக்குநாள் வளர்ந்துவருவதுபோலவே அவளோடு நற்குண நற்செய்கைகள் யாவும் கூடி வளர்ந்து வந்தன. இந்தப் புதல்வியின் குணாதிசயங்களை யெல்லாம், மாயை பிறந்தநாளில்

தவத்தினை யெல்லாம் தவங்கலைத்த மன்மதன் கண்டு, தன் கையிலுள்ள கருப்புவில்லைக் கைசோரவிட்டு மயங்கினான். கொடிய தீவினைகள் யாவும் நசித்தன. நல்ல தருமமார்க்கங்க ளெல்லாம் தலையெடுத்தன. சிவாகமங்க ளெல்லாம் எவ்விடத்தும் முழங்கின. மாதேவி யிப்படி யிருக்க, வந்த சிவகணங்கள் தாங்கள் விரும்பின இடங்களில் நற்றவ முயன்று செய்த புண்ணியவான்களுக்குப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்து சித்தராமையர் முதலிய பெயர்களைக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தார்கள். இவர்கள் செய்தி இப்படியிருக்க, நந்திதேவர் சமணமுதலிய சமயங்கள் தலைகாட்டா தொழியுப்படி யவதரித்த செய்தியைச் சொல்லுவோம்.

வேறு சமயங்களிற் சிறிதும் புத்தியைச் செலுத்தாது சைவசமய மொன்றையே மதித்துச் சிவாகம நெறியி லொழுகுகின்ற மறையோர்களுக்கு உறைவிடமாயிருக்கிற விங்குளாபுரியென்றொரு பட்டணமுண்டு. இந்தப் பட்டணத்தில், மறையோர்களுக்கெல்லாம் தலைமை பூண்டுள்ள **மாதரசன்** என்னும் பெயரையுடையோன் ஒருவனிருந்தான். இவன் தனது நினைவு முழுதும் சிவபெருமானது திருவடியிலும், சொற்கள் யாவும அவனது தோத்திரத்திலும், தொழில் முழுதும் அவனதுபூசையிலும் வைத்திருப்பவன். இவனது மனையாள் **மாதாமபிகை** யென்னும் பெயருடையவள். அருந்ததி முதலானோர் தமது கற்புநிலைக் கிடையூறு நேரிடாதிருக்கும்பொருட்டு, நாள்தோறும் இவளை நினைத்துக் கை குவித்து வணங்கிப் பிறகு பாயிற் படுப்பார்கள். ஏனைய மனைமாட்சி முதலிய நற்குண நற்செய்கைகளிலும் இவளுக்கு நிகராவார் மூன்றுலகத்திலு மில்லை. இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த இவள் வயிற்றில் நந்திதேவன் வந்து அவதரித்தான். அபரசிவன் எனப்படுகிற நந்திதேவன் இவள் வயிற்றில் வந்து அவதரித்தது, "தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவர், எச்சத்தாற் காணப் படும்"

என்றபெரியோர் வாக்கியத்தைநிலைக்கச்செய்தது. இப்படி ஸ்ரீ நந்திதேவர் அவதரித்தநாளில தேவர்கள் பூமழை பொழிந்தார்கள்; தேவதுந்துபி முழங்கின; நண்டுமுட்டு என்று சொல்லுகிற சமணருள்ளத்தில் சிவபக்தி யுண்டாயிற்று; கொலை, களவு, அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, கடுஞ்சொல், பொய், பயனில்சொல் முதலிய தீமைகள் யாவும் இவ்வுலகி லெவ்விடத்து மில்லா தொழிந்துபோயின. இந்த நந்திதேவன் தாய் வயிற்றிலிருந்து பிறப்பதற்கு முன்பே, கூடலசங்கமம் என்னுந் தலத்திலுள்ள பரமசிவன் குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளி நெற்றியில் விபூதி தரித்து மார்பில் இஷ்டலிங்கத்தையும் தரித்தான். தரித்த பிறகு தன் வடிவங்காணப்படாமல் மாயினைதிரை நின்று இடபத்தின் பேரைத் தரித்து **வசவதேவன்** என்று பேரிட்டுப் போயினன். சிவனைப் பாவனைரெப் பென்று ஒருவரிடத்தில் குருவாய் வந்து உபதேசிப்பவரது உபதேசங்கேட்டதனை அந்நாளோடு கூடிய குருமூர்த்தமாகவந்து அநுக்கிரகித்த விஷந்தங்கிய சூலபாணியாகிய பரமசிவன் இவ்வாறு தரித்துப் போனபிறகு அவதரித்த மெய்ஞ்ஞான வடிவமாகிய குழந்தையின் நெற்றியில் விபூதியையும், கழுத்தில் இஷ்டலிங்கத்தையுங் கண்டு அங்கே கூடிநின்றவ ரெல்லாரும் அதிசயித்து, பரமசிவன் குருமூர்த்தமாய் நமது கண்ணுக்குத் தோன்றாமல் மறைவாய் வந்து இவற்றைச்செய்து குழந்தைக்குப் பேரிட்டுப் போனானென் றறிந்தார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு அறிதற்குக் காரணமாயிருந்ததும் அவனது திருவருளேயாம். நந்திதேவர் தமது பழமையாகிய இடபவடிவந் திரிந்து வந்திருந்தவரெனினும், கண்டோர் யாவரும் இவர் கைலாசத்திலுள்ள நந்திதேவரேயென்றறிந்து மனமகிழ்ந்தார்கள். பெற்ற தாய்தந்தையருக்குண்டான சந்தோஷத்துக் கோரெல்லையில்லை. மாதரசன் தான் செய்யவேண்டிய கடன்களெல்லாவற்றையுஞ் செய்தான். அதற்குமேல் குருவானவர் வருதலும்

குழந்தையானது அவர் முன்னிலையில் தான் முன்னமே யறிந்திருந்த கலைகளையெல்லாம் பூர்ணமாயறிந்துகொண்டது. சிவபெருமானை யிகழ்ந்து நெறியல்லா நெறியிற் செல்லுகிற பரமதயானைகளை யடக்குதற்பொருட்டு அவைகட்கு அங்குசமபோலவும், சிவனடியா ரென்கிற பசுக்களுக்குக் கன்றுபோலவும் இந்த வசவதேவர் ஒழுகும் நாளில், கலியாணபுரம் என்னும் பட்டணத்தில் விசசலன் என்னும் அரசன் சமணர் கூட்டம் தன்னைச் சூழ வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான். அப்படி யிருக்கும்நாளில், வசவதேவர் கைலாசததிலிருந்து தன்னுடன்வந்த நாகாம்பையோடு விச்சலராஜனது கலியாணபுரத்திற் செல்ல, அநத விச்சலராஜன் இவர் வசவேசரென்றும், கைலாசத்திலிருந்து வநது இங்கே அவதரித்தவரென்றும் பலர் சொல்லக்கேட்டு, இவரைத் தனக்கு மநதிரியாக அமைத்துக்கொண்டான். இப்படி யிவரை மந்திரியாக அமைத்துக்கொண்டது நீறுபூத்த நெருப்பை ஒருவனெடுத்துத் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டதுபோன் றிருந்தது. இவ்வாறு விச்சலராஜன் வசவதேவன் என்னும் மநதிரியோடு கொலுவீற்றிருக்குஞ் சமயத்தில், தேவராஜனுகிய இந்திரன் சபையில் நடிக்கின்ற அரம்பையின் காதினின்று அழகியவோர் பொன்னோலை கழன்று விழுந்ததுபோல ஓலைச் சுருளொன்று ஆகாயத்தினின்றும் அரசனது சபையில் விழுந்தது. அங்கிருந்தவர்கள் அதிசயித்து அச்சுருளை யெடுத்துவந்து அரசன் கையிற் கொடுக்க, அவன் அதை விரித்துப் பார்த்து, அதிலுள்ள எழுத்தானது தன் தலையெழுத்துப் போல்வதென்று தான் ஒன்றுந் தோன்றுதவனுப் மனங்கலங்கி, சமணர்களுக்கு யமன்போன்ற வசவதேவர்கையிற்கொடுத்தான். அவர் அதைப் பார்த்து, "ராஜாதிராஜனே! உன் சிங்காதனத்தின்கீழே ஒரு சுவர்ணநிக்ஷேபமிருப்பதாக இதில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அதனை யிப்பொழுதே காட்டுகிறேன்" என்று சொல்லிச் சிங்காசநத்தின் கீழே தோ

ண்டுவித்துப் பொற்புதையலைக் காட்ட, அரசன் அந்தப் புதையலை யெடுத்துக்கொண்டு, "இந்த மந்திரி வந்தவுடனே இப்படிப்பட்ட பெரும் பயனடைந்தோமே" என்று மிகவும் அதிசயித்தான். மேலும் இந்த வசவேசர் நமக்குக் கிடைத்தது நாம் செய்த புண்ணியத்தின் பயனேயாகும்; ஸ்ரீ கைலாசத்திற்கு இரண்டாவது கடவுள் இவரேயென்று மனமகிழ்ந்தான். இதைக் கண்டோர் யாவரும் அதிசயித்தார்கள். அரசன், வசவேசருக்கு மந்திரி தனத்தைக்கொடுத்து, "தாயானவள் குழந்தையைக் காப்பாற்றுதல்போல நீ யென்னைக் காப்பாற்ற வேண்டு"மென்று இன்சொற் சொல்லி அவரை மனமகிழ்வித்தான். அன்றியும் அவரை மிகுதியாக நட்புக்கொண்டிருந்தான். சிலநாள் சென்ற பிறகு வசவேசருக்குச் சகல ஆடம்பரங்களோடு கலியாண முடித்துவைத்தான். அன்று தொடங்கியே அந்தப் பட்டணத்துக்குக் கலியாணபுரமென்னும் பெயருண்டாயிற்று. இந்தப்பிரகாரமாக கல்யாணபுரத்திலிருக்க, நாகாம்பை யென்னும் பெயருள்ள இவரது தமக்கை இவரது பிரசாதத்தினால் ஜீவன் முத்தியைத் தருகின்ற வீரசைவ நன்னெறியை வளர்க்கின்ற ஒரு புதல்வனைப் பெற்றாள். அந்த மைந்தனுக்கு **வசவன்** என்னும் பெயரிட்டாள். அந்த மைந்தன், விளங்குகின்ற திருமுகங்களாறும் அழிவற்ற தமது தலங்களாறென்று அறிவிக்கும்பொருட்டு இந்தவுலகில் அவதரித்த முருகக்கடவுளென்று யாவரும் நினைக்கும்படி வளர்ந்தான். **வீரமாகேசர்** என்னும் மெல்லிய பயிரை வளர்க்கும்பொருட்டு வந்த மழைபோலச் **சென்னவசவ தேசிகன்** இருக்குங்காலத்தில் அவனுக்கு ஓர் புதல்வன் அவதரிக்க, அவனுக்குச் **சங்கமேசதேசிகன்** என்னும் பெயரைத் தரித்தனன். வாக்குமுதலிய திரிகரணங்களாலும் சிவனடியார் வேண்டிய பொருள்களை ஓயாது தவிக்த் தாய்போலக்காப்பாற்றி அன்னிய மதத்தாருடைய வழிகளெல்லாம் மாறும்படியாகவும் சிறந்த புகழையுடைய

சைவமென்கின்ற நிந்தையில்லாத வழியில் நடக்கவும் பண்ணினன். அன்றியும் சிவனடியாராகிய கன்றுகளுக்குத் தாய்ப்பசுபோன்ற வசவனது கீர்த்தியானது விஸ்தாரமான நிலவுலக முழுதும் மூடிக்கொள்ளும்படி கைலாயத்தை நீங்கி நிலவுலகத்தில் வந்திருந்த தவத்தினராகிய சிவகணங்களெல்லாம் அறிந்து கலியாணத்துக்குப் போதல்போலக் கலியாணபுரத்துக்குச் சென்றார்கள். பலரோடு வந்தாலும், தனியே வந்தாலும், மிகுந்த சிறப்போடு வந்தாலும், அருவருக்கத் தகுந்த சரீரத்தோடு வந்தாலும், சிவனடியார் வரக்கண்டால் எதிரே சென்று வணங்கி நந்திதேவர் அவர்களை உபசரிப்பார். அன்றியும் அவர்களுடைய சாதிபேத முதலியவற்றைக் கருதாமல் சிவனடியார் என்றளவில் அவர்களைச் சிவபெருமானாகவே பாவித்து அவர்களுக்கு எல்லாப் பணிவிடைகளுஞ் செய்வார். பெண்ணாசையை விட்ட துறவினர் அநேகர்; இல்லறத்திலிருந்தும் மாதர் பற்றற்றவர் அநேகர்; சிவபூசையிலே காலம்போக்குவோர் அநேகர்; பலவகையான விரதங்களை யநுஷ்டிப்பவர் அநேகர்; இவ்வாறு பலவகையானவர்களும் நந்திதேவனது அன்புசெய்துவாழாநின்ற மாகேசுரர்களாம். வசவேசர், வாது செய்கிற சமணர்களுக்கெதிரே அநேக அதிசயங்களைக் காட்டி அவர்களுடைய கர்வத்தை யடக்கிச் சிவனடியார்க்கெல்லாம் பலவகையாகிய பணிவிடைகளைச் செய்துகொண்டிருப்பார். இப்படியிருக்குங்காலத்தில், அல்லமதேவனது மகிமைகளைக் கேள்வியுற்று, மழையை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற பயிர்போல அவனது வரவை யெதிர்பார்த்திருந்தார்.

அக்கமாதேவி உற்பத்திகதி முற்றிற்று.

பத்தாவது

அக்கமாதேவி துறவுகதி.

தனது யதார்த்த நிலையைக் காணவிரும்பி, தன் கணவனாகிய அரசனைக் கக்கின சோறுபோல அருவருத்துவிட்டு, அல்லமதேவர் காட்டில் விளையாடும் பெருமைகளைக் கண்டெய்தற்பொருட்டுக் காட்டுக்குச் சென்ற மாதேவி சரிதத்தைச் சொல்லுவோம். மாதேவி யென்பவள் பேதை பெதும்பை யென்னும் இரண்டு பருவங்களையுங் கடந்து பன்னிரண்டாண்டாகிய மங்கைப் பருவத்தை யடைந்து, அந்தப் பருவத்திற்குரிய முலைமுதிர்வு முதலிய இலக்கணங்கள் நிரம்பப்பெற்றும் தன்மனத்தில் சிறிதும் காம மயக்கத்தை யடையாதவளாகி, அர்த்தநாரீசுவரனென்னுங் கடவுளைப் பத்திசெய்து அவனோடு ஐக்கிய மெய்தும்படியான முயற்சி செய்யத் தலைப்பட்டாள். தன்னைத் தானறிந்து பரசிவனோடு பொருந்துதற்கு முயலும்படியான பெரும்பருவமடைந்த இவளை, மனத்தெளிவில்லாதவர்கள் இளமையாகிய மங்கைப்பருவப்பெண் என்பார்கள். நின்மலனது மகளாகிய மாதேவி, வண்டுகள் மொய்க்கப் பெறாமல் மலர்கிற சண்பகப்பூவைப்போல, மன்மதபாணம் படாத தன் சரீரத்தில் சூரியப் பிரகாசம்போல அழகு மிகுந்துவரும் நாளில், ஒருநாள் **கௌசிகராஜன்** சகல ஆடம்பரங்களுடனே யானைமீதேறி உலாவந்தான். இவன்வந்த உலாவானது இந்திரன் உலாவந்தாற்போ லிருந்தது. இந்த வுலாவைக் கண்ட மாதர்கள் காமத்தால் நாணிழந்தும், ஆடையிழந்தும், ஆபரணங்களை யிழந்தும் உயிரைமாத்திரம் இழக்காமல் உடன் சென்றார்கள். அப்படி சென்ற மாதர்கள், அந்த அரசனேறிச் செல்லுகின்ற யானையின் மதத்தை யுண்ணும் பொருட்டுச் செல்லுகிற வண்டுகளை நோக்கி, "ஓ வண்டுகளே! நீங்கள் அந்தயானையின் கர்ண

கபோல மதத்தை யுண்ணச் செல்லுகின்றீர்களல்லவா? மெல்ல நடக்கும்படி அதின் காதிலே சொல்லுங்கள்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள். மாதர்கள் காமமயக்கத்தால் இவ்வாறு வருந்தும்படி உலாவந்த கௌசிகராஜன் இந்த மாதேவியைக் கண்டு மிகுந்த மோகங்கொண்டு மனமயங்கிப் பரவசப்பட்டுச் சிறிது நேரத்தில் தெளிவடைந்து, தனக்கருகே நின்ற ஒருவனை நோக்கி, "நீ போய் மின்கொடிபோல அந்த வாய்தலினின்று புறப்பட்டு மறைந்துபோன மடமங்கை யார் என்று அறிந்துவா" என்று கட்டளையிட, அவன் அப்படியேபோ யறிந்துவந்து சொன்னான். அவன் சொல்லால் அவள் இன்னான் மகளென்று அரசனறிந்து, "இவளை எவ்விதத்தாலாயினும் நான் கூடுவேன்" என்று தன் மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டுபோய்த் தன் அரண்மனையை யடைந்து, உயர்ந்த ஞான லக்ஷ்யார்த்தத்தை யுபதேசிக்கிற ஆசாரியரும், மாதரும் வலாத்கரித்தால் இன்பஞ் செய்யாரென்றும், தூதுவிடுத்து அதுவாயிலாக அவளைப் புணர்வேனென்றும் ஆலோசித்துத் துணிந்து, தூதுசொல்வதில் மிகுந்த வல்லமையுள்ள சிலமாதரை நோக்கி, "நீங்கள்போய் நின்மலன் மகளாகிய மாதேவியை எனக்கு மனைவியாகும்படி பேசித் தீர்மானித்துக்கொண்டு வரக்கடவீர்" என்றனுப்ப, அவர்கள் அவ்வாறே சென்று நின்மலனைக் கண்டு, இந்தச் செய்தியைச் சொல்லுதலும், அவன் சம்மதிக்காமல் "மாதர்களே! நீங்கள் இந்தக் காரியத்தைக் குறித்துவந்து சொல்லவுந்தகாது, நான் அதற் குடன்படவுந் தகாது, போங்க"ளென்று மறுத்துச்சொல்ல, அந்தமாதர்கள் நின்மலனை நோக்கி, "உன் மகள் அரசன் மனைக்கிழத்தியானால் அந்த அரசன் செல்வமுழுதும் உங்களுடையதே யென்றறிந்திலீர்கள். தானேவந்த சீதேவியை புறம்போக்குவோர் யார்" என்று மாதர்சொல்ல, அவன் சொல்லுகின்றான்: "இம்மைப்பய னொன்றையே விரும்பித்தகாதவர்க்குத் தம்மகளைக் கொடுத்தவர் மறுமையில்

ஆழ்ந்த நரககூபத்தி லழுந்தித் தம்மை நோக்குவோ
ரொருவரு மில்லாமல் தளர்வார்கள். தகாத காரியஞ்
செய்து உயிர் வாழ்தலைப் பார்க்கிலும் உயிர் விடுதலே
நன்மையென்று பெரியோர் சொல்லுவர். ஆதலால் எமக்
குத் தகாத காரியத்தைச் சொல்லுதல் உமக்கு அடாது"
என்றுசொல்ல, மீட்டும் அந்த மாதர்கள் சொல்வார்கள்:
"உறையினின்றுருவிய வாளாயுதத்தோடு மறவனென்
னுஞ் சாதியான் மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கிற காட்டில் விரை
ந்துசென்று வழி நடப்போரை ஓர்பொருள் தருகவெ
ன்று இரத்தலை நிகர்க்கும், அரசன் தன் கீழ்வாழுங்
குடிகளிடத்தில் ஒரு பொருளை யிரந்து கேட்டலென்
பது. நீதிமானாகிய நீ யிதனை யறிந்திலைபோலும்" என்று
மாதர் சொல்லுதலும், நிருமலன் என்போன் "எங்களு
டைய வாசனைபொருந்திய நீண்ட கூந்தலையுடைய பெண்
ணே யோசனையிற் சிறந்தவள். உங்கள் கருத்தை அவ
ளுக்கு அறிவியுங்கள், அவள் மன மிசைவாளாயின் எம
க்குச் சம்மதமே போங்கள்" என்று சொன்னான். அந்த
மாதர்களும் அவ்வாறே மாதேவியினிடத்திற் போய்,
"மன்மதனதுவிகுன் றம்படி தனங்களென்னும் பெரிய
அரும்பையுடைய பூங்கொடிபோல்பவளே! நீ தயைவை
த்து, எங்கள் அரசனது உயிரை நிறுத்தினையாயின் இந்
தப்பூமியிலுள்ள எல்லாவுயிர்களுக்கும்தாயாவாய்" என்று
சொல்ல, மாதேவியானவள், "மாதர்களே! உங்கள் அரச
னால் குடும்பத்தைத் துறக்கவேண்டுமென்கிற வோரா
லோசனையைத் தீர்மானித்து அரசன் எனக்கு ஒரு பிர
திக்கினையைச் செய்துகொடுத்துச் சம்மதித்து ஒரு வார்
த்தை சொல்லுவனாயின், நீங்கள் சொன்ன காரியத்து
க்கு நான் உடன்படுவேன்" என்றாள். அதுகேட்ட மாதர்
கள், "தாயே! நீ மாத்திரம் சம்மதிப்பையாயின், எங்கள்
அரசன் நீ யிட்ட கட்டளையை மறுக்கமாட்டான்" என்று
சொல்லி, அரசனிடத்திற் சென்று மாதேவி சொன்ன
தைச் சொல்ல, அரசன் மனமகிழ்ந்து மாதேவி யிருக்கு

மிடத்திற்குப் போனான். காமநோய் கொண்டவன் என்னதான் செய்யச் சம்மதிக்கமாட்டான்! எல்லாஞ் செய்யச் சம்மதிப்பான். சென்று, மாதேவியின் தனங்களை மேருமலையென்று மதியாதவனாய் வீட்டிலுள்ள குடமென்றே நினைத்தான். அவளது நெற்றியைப் பிறையென்று நினையாதவனாய் வில்லென்றே நினைத்தான். தனக்கெளிதிற் கிடைக்கும் பெண்ணாகத் தீர்மானித்துக்கொண்டு வாயினாலும் பிதற்றுகிறான். "பூங்கொடி போல்வாளே! நீயென்னை யங்கீகரிப்பதற்காக நான் செய்யவேண்டியது இன்னதென்று கட்டளையிட்டால் அப்படியே செய்கிறேன்" என்று சொல்ல, மாதேவியானவள் அரசனை நோக்கி, "மலைபோன்ற தோள்களையுடையவனே! என்னை நீ வலாத்காரமாகத் தழுவாமையைக் குறித்துப் பிரதிக்ஞை செய்து கொடுத்தால் நான் உன் விருப்பத்தின்படி நடந்துகொள்வேன்" என்றாள். அதுகேட்ட அரசன் "அப்படியேயாகட்டும்" என்று, "உன்சம்மதமில்லாமல் உன்னை நான் வலிந்து தழுவமாட்டேனென்பதற் குறுதியாகச் சூளுறவு செய்கிறேன் கேள்" என்று சொல்லுகிறான்: "தன்னை நோக்கி வந்த நல்விருந்திருக்கத் தன்னுள்வீட்டிற் புகுந்து காணாமற் புசிப்பவனும், பந்தி போஜனத்தில் பேதஞ்செய்யும் பாவியும், தாய்தந்தையர் பசித்திருக்கத் தானுண்ணும் பாவியும், உச்சிக்காலத்தில் பசியால் வருந்தி வந்த அதிதியரை உண்பித்து உண்ணாதகொடியோனும், பிறர் நிந்தித்தற்குரிய உணவை யுண்டவனும், சிவபூசை செய்யாமல் உண்பவனும், பெரியோர்களாலும் நூல்களாலும் மறுக்கப்பட்ட மாமிசபோஜனஞ் செய்விப்பவனும், தாம் செய்த புண்ணியத்தாற் செல்வராயிருப்பவர்களைப் பார்த்துப் பொறாமைப்படுதலும் அவர்கள் வறுமையடையப் பார்த்து மகிழ்தலும் ஆகிய தீக்குண முடையவனும், கன்றுக்குப் பாலிடாமல் கறந்துகொள்வோனும், ஒருவர் செய்த நன்றியை மறந்தவனும், ஒருபக்கத்திற் சாய்ந்து நடுநிலை தவறுவோனும்,

உயிர்களைக் கொன்று அவை பதைக்கக் காண்கிற கொடியோனும், போர்க்களத்தில் தன் தலைவனைவிட்டு ஓடிப் போகிறவனும், அடைக்கலமென்று வந்தவனை ஆதரிக்காமல் நீக்கிவிடுவோனும், கொடுப்போமென்று சொல்லிக்கொடாதவனும், ஒருவனுக்கொருவன் கொடுப்பதை விலக்குவோனும், பாவத்தொழில்செய்யுமிடத்தில் அதற்குதவியாயிருப்பவனும், தெளிந்து சிநேகித்தபின் வஞ்சிப்பவனும், ஆசாரியர்களுடைய வசனத்தை மீறி நடக்கிற கொடியோனும், குரவினர்கள் வரவைக்கண்டு எழுந்திராத பாவியும், பிறர்க்குத் தான் கல்வி நிரம்பினவன் போலக் காணப்பட்டு இரகசியத்தில் நூல் கற்போனும், இராக்காலத்தில் புதியராய்வந்த நல்லோர்க்கு இடங்கொடாதவனும், கண்டபோது புகழ்ந்து காணாதபோது இகழ்வோனும், தன் சுற்றத்தார் வறுமையால் வருந்தத் தான் செல்வத்தாற் செருக்கி வாழ்வோனும், நம்பிக்கையால் ஒருவன் வைத்தபொருளைக் கவர்ந்துகொள்வோனும், துன்பமடைதற்குரிய கஷ்டமான வேலையைச் செய்வித்துக்கொண்டு பின் அவனுக்குப் பேசின கூலி கொடாதவனும், கற்பழிந்த தன் மனைவியோடு கூடி வாழ்பவனும், அன்னியருடைய மனைவியரை விரும்புவோனும், கல்வி கற்பித்த ஆசிரியனைத் தொழ நாணுவோனும், விற்கத்தகாதவைகளை விற்றுத் தன் சரீரத்தை வளர்த்து இறப்பவனும், நன்மை மிகுந்த வயலிலும் நதியிலும் நந்தவனத்திலும் தேவாலயத்திலும் ஜலமலங்களைக் கழிப்பவனும், யாவரும் நடக்கும் வழியை முள்ளிட்டுத் தடுப்பவனும், பொய்சொல்லி அதிகவிலைக்கு விற்கும் வர்த்தகர்களும், தாழ்ந்த ஜாதியானிடத்திற் கூலி பெற்றுக்கொண்டு அவனுக்கு வேலைசெய்பவனும், ஒருவனிடத்து உறவுசெய்து அறிந்த ரகசியத்தை அவரிடத்து வெறுப்புப் பிறந்தகாலத்தில் எடுத்துச்சொல்லுவோனும், கோபம் வந்த காலத்தில் முறைவழுவாகிய டுஞ்சொல்லை உபயோகிப்பவனும், புத்தியில்லாதமனைவி

யின் சொல்வழியில் நிற்கின்ற அறிவில்லாதவனும், இரண்டு அன்னியோன்னியமான சிநேகிதர்களைப் பிரித்துக் கலகம் உண்டாக்குவோனும், நாவில் இல்லாத பொருளை எடுத்துச் சொல்லுவோனும், நன்மையைப் பொருமையால் தீமையென்று சொல்லுவோனும், எளியவரிடத்துத் தனது மிகுந்த கோபத்தைக் காட்டுவோனும், பிறர் பொருளைக்கொண்டு புண்ணியஞ் செய்வோனும், இம்மை யின்பத்தின்பொருட்டு மறுமை யின்பத்துக் கேதுவாகிய நற்செயல்களை விடுத்தவனும், தபோதனரை யிகழ்வோனும் அடைகிற நரகத்தை நானடையக்கடவேன். அன்றியும், நீ கட்டளையிடுவதை நான் தவறாது செய்வேன்" என்று அரசன் சொல்லக்கேட்ட மாதேவியானவள் மனமிசைந்து அப்படியானால் வா போவோம்" என்றாள். அதைக்கேட்ட அரசன் மனமகிழ்ந்தவனாய் அவளைச் சிவிகையிலேற்றித் தாதியர் பலருஞ் சூழும்படி அரண்மனைக்கு அனுப்பித் தானுந் தன்வாகனம் ஊர்ந்து உடன் போயினன். அப்படிப் போனவன் மாதேவியைத் தனியே கண்டு தெருடைக்கண்ட அரக்குப்போல மனமுருகி அவளை நோக்கி, "பூங்கொடிபோல்வாளே! கடப்பதற்கரிதாகிய காமக்கடலைக் கடந்தேறும்படி உன்னுடைய கொங்கைக் குடங்களைத் தருதற்குத் திருவுளம் பற்றவேண்டும்" என்று வணங்க, மாதேவியானவள் அரசனது காமமிகுதியாற் சொல்லுகின்ற சொற்களைக் கேட்டு புன்னகைசெய்து, "ஓ அரசனே! யான் உனக்கு இடுகின்ற கட்டளையைச் செய்து முடித்த பின்பு என்னோடு பேசக்கடவை" என்றாள். அதுகேட்ட அரசன் "நான் செய்யத்தக்கது இன்னதென்று கட்டளையிடக்கடவை" என்றான். அப்பொழுது மாதேவி இவ்விடத்திலிருக்கின்ற ஜோதிமயமாகிய சிவலிங்கத்தை உன் கரபீடத்தில் வைத்துப் புஷ்பங்களைக்கொண்டு அர்ச்சித்துப் பூசித்து வந்தபிறகு என்னைக் கூடுவாயாக" என்றாள். அளவற்ற காமமிகுதியினால் இளமுலைகள் அழுந்தும்படி தன்தோள்

களால் தழுவவேண்டுமென் றெழுந்த அரசனை மாதேவியானவள் தடுத்துச் சொன்னது பாலை நிலத்துள் நீரை மொண்டுகொண்டு வாயின்சமீபத்துச் செல்லுகிற கையை ஓடிப்போய்ப் பிடித்துக்கொள்வதை நிகர்த்திருந்தது. பூவரும்பில் வாசனையும், முளையில் விளைவும், குழந்தையினிடத்தில் காம இன்பமும் உண்டாகுமானால் சைவசமயத்துக்கு விரோதியாயிருக்கிற இவ்வரசனுக்குச் சிவபூசையில் விருப்பமுண்டாகும். இவன் சைவவிரோதியாதலால் வலிந்து புணரேன் என்று தான் முன்னே செய்த சபதத்தை நினைந்து அவளைத் தீண்டாதவனாய் நின்று, "உங்கள் சிவனை யாம் எக்காலத்தும் பூசை செய்யோம்" என்றான். அதைக் கேட்ட மாதேவியும் "அப்படியாயின் யாம் உன் தோள்களைத் தொடமாட்டோம்" என்றாள். மாதேவியின் சொல்லானது அரசனது வாயையும், கையையும் கட்டிவிட்டது என்று சொல்லும்படி காமமடங்கி விறகில்லாத நெருப்புப்போலத் தணிந்தபோதலால் சும்மா இருந்துவிட்டான். பிறகு மாதேவியானவள் அல்லமதேவனைத் தேடிச்செல்ல நினைத்து, இல்லறத்தை நீக்கிவிட்டு ஆடை ஆபரணங்களை ஒழிந்து நெடிய கூந்தலையவிழ்த்துத் தன் உடம்பு முழுதும் மறையும்படி விரித்துவிட்டுக்கொண்டு மனத்தெளிவோடுதன் உள்ளங்கையில் வைத்த இஷ்டலிங்கத்தோடு தானினைத்த பொருள் கிடைத்தாற்போல மகிழ்ச்சி யதிகரிக்க, இவள் மனமநட்சி யடைந்தாளோ என்று அரசன் திகைத்து நிற்க வீதியிற்சென்றாள். இந்தச் செய்தியைக் கேட்ட அன்னையும் பிதாவும், "அந்தோ! எங்களுடைய அருமைப் புதல்விக்கு நேரிட்டது என்னே" என்று நினைத்துவந்து இவளைக் கிட்டிநின்று வருந்தும்போது, அவர்களை நோக்கி, "என்னை உங்கள் புதல்வியென்று மனமயங்கி இரங்குதல் உங்களுக்குத் தகாது. நான், என்னை அறிதற்பொருட்டுச் சற்குருநாதனைத் தேடிச் செல்லாநின்றேன்" என்று சொல்லி, அவர்களைக் கண்ணெடுத்தும்

பாராமல் அயலார்போல நீங்கிச் சென்றனள். செல்லு தலும் தாய்தந்தையாகிய சுமதியும் நிர்மலனும் "இவள் நினைந்தது மிகவும் உத்தமமான காரியம், இவளால் நமது மரபுமுழுதுக்கும் பெரும்புகழ் வாய்த்தது" என்று மனமகிழ்ந் திருந்தார்கள். அதன்பிறகு இவள் செல்லும் நெறியில் கண்டவர் யாவரும் மனங்கரைந்து கண்ணீர் ததும்ப நின்று "கவுசிகராஜன்பின்னே சிவிகையேறித் திருமகள்போலச் சென்ற மாதேவியானவள் இப்பொ ழுது இந்தப் பேய்க்கோலங்கொண்டு செல்லுதற்குக் காரணம் யாதோ அறியோம்" என்றார்கள். மற்றுஞ் சிலர் "இந்த மாதேவியை இவ்வண்ணமாகக்கண்ட யாம் விசன மேலீட்டால் வயிறெரிய நின்றோமே, இவளைப் பெற் றோர் என்னபாடு படுவரோ" என்றார்கள். மற்றுஞ் சிலர் "இவளது மங்கள வடிவத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த நமது கண்கள் இந்தக் கோலத்தையுங் கண்டு துன்புறுதற்கு எப்படிப்பட்ட பாவத்தைச் செய்திருந்தோமோ" என் றார்கள். இவ்வாறாக நகரத்தா ரெல்லாரும் இரங்கும்படி மாதேவியானவள் வெயில் வெப்பம் பொறாமல் நிழலை விரும்பிச் செல்வோர்போலக் கருப்பஞ் சர்க்கரையும், அமுர்தமும், தேனும் கைக்கும்படி பேரின்பத்தைக் கொடுக்கின்ற தனக்குத்தானே நிகராகிய அல்லமதே வனை நாடிச் சென்றாள். அப்படிச் சென்றவள் காடுகளி லும், மலைகளிலும், நகரங்களிலும் போய் அன்பு மிகுதி யால் அல்லமனாகிய சற்குருநாதனைத் தேடாநின்றாள்.

அக்கமாதேவி துறவுகதி முற்றிற்று.

பதினேன்றாவது
கொக்கிதேவர் கதி.

அல்லமதேவர் அநிமிடன் என்னும் பெயரை யுடைய ஞானசிரியனைத் தனது உண்மை வடிவோடு கலந்துகொண்டு தன்னைப் பூசிக்கின்ற அடியார்களுடைய பிறவியை நீக்கிச் சஞ்சரிக்கிற நிலைமையைச் சொல்லுவோம். சிறப்புப் பொருந்திய அல்லமதேவன் கார்கால மேகத்தை எதிர்பார்க்கின்ற மயில்போலத் தன்னையே எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கிற அடியார்களை ஆட்கொள்ள வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தோடு உலாவிக்கொண்டிருக்கும் நாள்களில் ஒருநாள், ஓர் திசையில் அவ்வல்லமதேவன் ஓர் வேடங்கொண்டு சென்றான். அவனெதிரே வாசனைபொருந்திய மிருதுவாகிய புதிய மலர்கள் நிறைந்த ஓர் நந்தவனம் அலங்காரமாகக் காணப்பட்டது. சிறுபொழுதாகிய ஐந்திலும் மாறுபடாத பெரிய அறுபொழுதிலும் இதழ்விரிந்து தேனைப் பொழிகின்ற மணமலர்கள் நிறைந்த அந்த நந்தவனத்தை ஒருவரடைந்தால் அவர் தேவேந்திரனது பெருஞ் செல்வத்தையும் பெற விரும்பார். இந்த வுலகத்தில் பல தவங்களைச் செய்து வருந்தினவர்கள் வடதிசையிலுள்ள கைலாயத்தில் போய்ச்சேர விரும்புதல் யாதுக்கெனின், இந்தப் பூஞ்சோலையின் மணத்தோடு கூடிய தென்றற்காற்றானது வந்து தமது உடம்பின்மீது தவழ்தலை மாத்திரம் நினைத்தேயாம். தேன் நிறைந்த பல மலர்களையும் கண்டுபோய் நல்லதேனை யுண்ணும் பொருட்டு அங்கு மிகுதியாக வுழலுகின்ற அளவற்ற வண்டின் கூட்டங்கள் இரைதலால் அந்த நந்தவனம் வண்டின் சந்தையை யொத்திருந்தது. அந்த நந்தவனத்தைக் **சோக்கிதேவன்** என்னும பெயருள்ளவன் காவல் செய்துகொண் டிருப்பவன். அவன் அவ்விடத்தில் அந்த நந்தவனத்தை விருத்தியடைவிக்கும்படியான முயற்சி

யைச் செய்துகொண்டிருந்தான். அவனை அருள் நிறைந்த மனத்தையுடைய அல்லமதேவன் கண்டு இவன் தனது அற்பமாகிய தொழில் விடும்படி அறிதற்கரிய பொருளை இவனுக்கு அறிவிப்பேனென்று அவன்அருகே சென்று, "ஐயனே! சரணம்" என்று சொன்னான். அபபொழுது அந்த நந்தவனத்தை யுடையவனாகிய கொக்கிதேவன் நிர்மலனாகிய அல்லமதேவனைச "சரண"மென்று சொல்லி வணங்கி, "உன் செய்கை யாது, உன் பெயர் யாது சொல்லுக" என்று கேட்க, ஞான விளக்காகிய அல்லமதேவன் சொல்லலுற்றான்: "அன்பர்களுடைய வீடுகடோறும் வரிசையாகச்சென்று பிக்ஷைபெற்று மற்றத தொழிலுமில்லாமல் இருப்பேன். என் பேர் அல்லமனென்று சொல்லுவார்கள்" என்று சொல்லிப் பிறகு "உத்தமனே உன்பெயர் யாது" என்று வினவ, அவன் தன்பெயர் "கொக்கிதேவன்" என்றுசொல்லி, "அருமையாகிய குருலிங்கசங்கமங்களுக்காகச் சரீரம்வருந்துகின்ற தொழில் சற்றுமின்றிச் சும்மாவிருப்பவன் உணவையுண்ணுகின்ற பிணமென்று சொல்லுகின்ற சொல்லை நீயறிந்திலையோ"என்றுசொல்லத்தொடங்கினான்: "பெறுதற்கரிய மானுடசரீரத்தை ஒருவன் பெற்றால், அந்தச் சரீரத்தைக்கொண்டு செய்தற்கரிய பல தர்மங்களையுஞ் செய்து, துன்பமிகுந்த பிறவியினின்று நீங்கி உய்யும் பொருட்டு ஐக்ய நிலையை யடையாமல் உழல்வோனது சரீரம் பொற்பாத்திரத்தில் பெய்து வைத்தற்குரிய பாலை நிலவெடிப்பில் கவிழ்த்தாற்போலாகும். மின்னலைப்போல நிலையில்லாதழியு முடம்பைக்கொண்டு சற்கருமங்களைச் செய்து அழியாத வுடம்பைப் பெற்றுப் பேரின்பத்தை யடைந்திருத்தற்கு முயற்சி செய்யாமல் சரீரம் வருந்துமென்று எண்ணி அந்தச் சரீரத்துக் குறுதியாகிய உணவையுண்டு சும்மா விருப்பவன்போல மூடர் இவ்வுலகத்தி லில்லை" என்று பூஞ்சோலையையுடைய கொக்கிதேவன் சொன்னான். அவன் சொன்ன சொல்லை அல்லம

தேவன் கேட்டுக் கைகொட்டிச் சிரித்து, "புண்ணிய கருமங்களைச்செய்து அழியாத இன்பத்தை ஒருவன் பெறுவானானால் துன்பத்தைச் செய்தற்குரிய மும்மலங்களுக்குள் ஒரு மலமாகிய ஆணவத்தாலும் நாம் பேரின்பத்தையடையலாம்" என்று சொல்லி, "தான் செய்யுஞ் சற்கருமத்தால் ஒரு பிறப்பிற்றானே பேரின்ப முண்டாகுமென்றால், அந்த மாமிச சரீரம் நீங்க அந்த இன்பமுமுடனே நசிக்கும்; அந்தச் சரீரம் நசிக்காமல் மேலான மோக்ஷ பதத்தி லிருக்குமென்றால் அது மாயாகாரியமாகாது; வாசனை வீசுகின்ற மலர்களைத் தருகிற நந்தவநத்தை வைத்து அதனால்பிறவியை யொழிக்கக் கருதுகிற கொக்கிதேவனே! பேரின்பத்தைத் தருகிற சற்கருமத்தின் முடிவில சரீரத்தில் அதிகமான துன்பத்தையுண்டாக்குகிற தீவினையுண்டாகும்; அந்தத் தீவினையின் முடிவில் முன்செயத நல்வினை தோன்றும்; இம்முறையாக நல்வினை தீவினைகளாகிய இரண்டும் இவ்வுலகில் பகலும் இரவும்போல மாறிமாறி வருமென்று அறிஞர் சொல்லுவர்; புறத்தே யாகாதி சற்கருமங்கள் பலவற்றைச் செய்து மலையைக் கல்லி எலியைப் பிடித்தாற்போல மிகவும் அற்பமாகிய தேவபோகத்தை யடைபவனோ, வருந்தாமல் சகல சங்கற்பங்களையும் விட்டுச் சும்மாவிருந்தே பேரின்பத்தை யடைபவனோ, இவ்விருவருள்ளே மூடனென்று எவனைச் சொல்லலாம? மனமானது பொறிவழியாகப் புறத்து விடயங்களிற் செல்லுமானால் விடயமயமாகிய உலகமே தோன்றும; அகத்தே ஒடுங்குமாயின் பேரானந்த ரூபமாகிய சிவமே தோன்றும். சிவம் தோன்ற அறிவினிடத்து வியாபித்த விடயமயமாகிய உலகம காணப்படாமல் துன்பவடிவாகிய பிறவிக்கடலைக் கடந்து பேரின்பத்தை யடைவார்கள்" என்று சொல்லி, பிறகு நமது மகிமையை இவனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகக் காட்டி இவன் கருத்தைத் திருத்தவேண்டுமென்று திருவுளங்கொண்டு கொக்கிதேவனை நோக்கி, "இவ்விடத்தில்

தோண்டக்கடவை" என்று கட்டளையிட, அப்படியே அவன் தோண்டுதலும் அவ்விடத்தில் செய்யுட்பொருள் போல ஒரு பொற்சிகரங் காணப்பட்டது. அதன்மேலும் தோண்ட வறியனுக்குக் காணப்பட்ட பொற்குவைபோல அந்நிலத்தினுள்ளே மனம் புறத்து விடயங்களிற் செல்லாமலும் சரீரமசையாமலும் பரவசப்பட்டிருக்கிற ஒரு சிவயோகியைக் கண்டார்கள். உள்ளங்கையி லமர்ந்த இஷ்டலிங்கத்தின்மேல் திருஷ்டி வைத்து தேகத்தில் எலும்பை யன்றித் தசை சிறிதுமின்றி யோகநித்திரையி லிருக்கிற அநிமிஷன் என்னும் மஹாயோகியை நோக்கி, "கொக்கிதேவனே! சற்கருமஞ் சிறிதுமின்றி யிருக்கிற சிவயோகியைத் தரிசித்தாயா" என்று அவன் மனத்திலுள்ள சந்தேகம் நீங்கக்காட்டி அறிவிக்க, "தவறிக் கடலில் விழுந்து கரைகாணுமல் துன்பப்படுவோர்க்கு மரக்கலமொன்று சமீபத்து வந்ததுபோலப் பரமாசாரியர் எனக்குக் கிடைத்தார்" என்று ஆச்சரிய மடைந்து சரீரம் நடுங்கவும் கண்களில் ஆநந்தபாஷ்ப மொழுகவும் நெஞ்சுருகி, குருசிஷ்ய க்ரமத்தை விளக்கும்பொருட்டு வணங்கினன். வணங்குதலும், சிவயோகியின் கையி லிருந்த இஷ்டலிங்கமானது காந்தத்தைக்கண்ட இரும்பைப்போல அல்லமதேவனது கையில்வந்து அமர்ந்திருந்தது. அப்போது அந்தச் சிவயோகியின் சீவகளையும் அந்தச் சிவலிங்கத்தோடு அல்லமதேவனிடத்திற் சேர்ந்துவிட்டது. இவ்வாறு இஷ்டலிங்கமானது அல்லமதேவனிடத்தில் வந்து சேர்ந்ததையும் அந்த இஷ்டலிங்கத்தோடு எழுந்தருளியிருந்த சிவயோகியையும் கொக்கிதேவன் கண்டு மனமகிழ்ந்து, "இவ்விருவரது பெருமையைச்சொல்லுதற்குவேதாதிகாரியாகியபிரமதேவனாலும் முடியாது" என்று சொல்லி, அல்லமதேவனை நோக்கி, "சிவலிங்கநிஷ்டையையுடைய ஞானயோகியைத் தேவரீரது கிருபையினல் தரிசித்தேன்; இனிச் செய்யவேண்டிய கருமங்களெல்லாவற்றையும் இப்பொழுதே முடித்து

விட்டேன்; ஞானயோகத்தில் நிலைத்துவிட்டேன்; தேவரீர்செய்த வுதவிக்கு அடியேன் செய்யத்தகுந்த கைம்மாறுண்டாமோ? மேகத்துக்குக் கைம்மாறு இவ்வுலகத்தில் யார் செய்வார்கள்? தேவரீரையும் உமது கையிலே யூந்தருளியிருக்கிற இஷ்டலிங்கத்தையும் அநிமிஷனென்னும் சிவயோகியையும் இப்பொழுது ஒப்பற்ற பரம்பொருளாக அறிந்தேன்" என்று அல்லமதேவனது செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடியை வணங்கிச் சொல்லுவான்: "ஐயனே! என்னை யெனக்கு அறிவித்ததுபோல இந்த இஷ்டலிங்கமானது அகத்திலும் புறத்திலும் நிலைபெற்றிருக்குந் தன்மையை உமது திருவடியை வணங்குகின்ற அடியார்களுக்கெல்லாம் நன்குறயறிவித்துச் சராவுயிர்களைப்போல உலகத்திற் சஞ்சரிக்கக்கடவை" என்று வணங்கினன். கொக்கிதேவன் இப்படிச் சொல்லி வணங்கக்கண்ட அல்லமதேவர் "தாம் பெற்ற பேற்றை உலகத்தாரெல்லாரும் பெற விரும்புதல் பெரியோர்களுக்கு இயற்கைக் குணமேயாம"என்று புகழ்ந்து கொக்கிதேவனைத் தமது தாமரை மலர்போலுந் திருக்கரத்தால் தீண்டித் தழுவிக்கொண்டு அநுக்கிரகஞ் செய்தார். இவ்வாறு அல்லமதேவரால் அநுக்கிரகிக்கப்பெற்ற கொக்கிதேவன் உள்ளங்கையிலமர்ந்த இஷ்டலிங்கத்திலழுந்திய பார்வையும மனமும் பிறழாமல் நிலைத்திருக்கச் சிவயோகத்தை யடைந்து சித்திரப்பாவைபோல அசைவற்றிருந்தான். அடியார்கள் விரும்பினதையே அநுக்கிரகிக்கிற அல்லமதேவர் பரிசுத்தமாகிய இஷ்டலிங்கத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு பூமியில் நிஷ்காமிய தவத்தைச் செய்கின்ற அன்பர்களுடைய மனத்தில் பேரின்பமதிகரிக்க இளமையாகிய மாமரங்கள் தழைக்கும்படி வந்துலாவுகின்ற தென்றற்காற்றுப்போலச் சஞ்சரிக்கலாயினர்.

கொக்கிதேவர்கதி முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது

முத்தாயியம்மைகதி.

அசகண்ண னென்பவனைக் கண்டிலேனென்று துன்பமடைந்து வாடுகின்ற முத்தாயியம்மையின் துன்ப மொழியும்பொருட்டு அல்லமதேவர் விரைவாக வந்து பூர்வத்தில் சொன்ன விதத்தைச் சொல்லுவோம்.

விபூதியணிந்து அதனால் அழகு மிகுகின்ற அல்லம தேவன் அடியார்களுடைய மனோதுக்கத்தை ஆடை யிழந்த ஒருவனது கையைப்போல விரைந்துபோய் நீக்கி யருள்செய்துகொண் டிருக்குங்காலத்தில், தனது பாசபந்தங்களைச் சேதித்த **அசகண்ண**னென்பவன் மறைத்துக்கொண்டிருந்த மிக்க சிவபக்தியைப் புறத்துக் கண்டபொழுதே உடம்பை வெறுத்து நீங்கிச் சிதாகாச ரூபமானான் என்று அறிஞர் சொல்லுவர், அப்படிச் சிதாகாச ரூபமான அசகண்ணன் தேஹபாவம் நீங்கிப் பரிபூர்ண ரூபமான தன்மையை அவனுடன் பிறந்தவளாகிய முத்தாயியம்மை யறியாதவளாய்ச் சென்று, அசகண்ணன் உயிர் நீங்கினனென்றெண்ணி மனந்தளர்ந்து மயங்கிப் புலம்பி வருந்திக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் இஷ்டலிங்கமும் உள்ளங்கையும் பிரகாசிக்க அல்லமதேவர் அவ்விடத்திற்கு வந்தனர். வருதலும் மனங் கலங்கிநின்ற முத்தாயியம்மை அவரைக் கண்டு, அவரது திருவடியில் விழுந்து வணங்கி, அசகண்ணனைக் குறித்துத் தான்கொண்ட துன்பந் தணியும்பொருட்டுக் கதறி யழுதாள். “பாவியாகிய நான் எனது சகோதரனை யிழந்து வருந்துகிற வருத்தமெல்லாம் ஒழியும்படி தேவரீர் பெருங்கருணையால் இவ்விடத்திற் கெழுந்தருளினீர்” என்று சொல்லி மறுபடியும் வணங்கினாள். வணங்கின முத்தாயி யம்மையின் முகத்தை அல்லமதேவர் பார்த்து, “தெய்வப்பெண்ணைநிகர்த்தவளே! நன்மையை

யுடைய அசகண்ணனது தன்மையை யறியாமல் வருந் துதல் அறிவுடையார்க்கு அழகல்ல" என்று சொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறார்: "என்றும் இறவாத அசகண் ணனை இறந்தவனாக நீ யெண்ணிக் கண்ணீர்விட்டுக் கலங் கினாய்; எங்கும் ஒழிவில்லாதிருக்கிற ஆகாயம் ஒழிந்து போயிற்றென்று கலங்குவாருமுண்டோ? தன்னைச் சச் சிதாநந்த ரூபமாகிய பரமசிவனாகவே யறிந்தவன், அற்ப மாகிய தோலாற் செய்யப்பட்ட சரீரத்தை நானென்று விரும்பமாட்டான். இவ்வுலகத்தில் சற்குருவருளால் தன்னை யறிந்தவன் இந்தச் சரீரத்தைச் சோறுண்ட இலைக்கு நிகராயெண்ணி யொழிப்பான். பூமியில் மானிட னாய் எழுந்தருளின பரமகுருவின் அநுக்கிரகத்தால் தனது யதார்த்த ரூபத்தை உள்ளபடி யறிந்தவன் சரீரத் தை விடுங்காலத்தில் மட்குடமுடைந்த காலத்தில் அந்த குடத்திலிருந்த ஆகாசத்தை நிகர்ப்பான். பந்த பாசங்க ளெல்லாம் முறிந்தோடுதற் கேதுவாகிய சிவஞானத்தை யுடையவன் உலகிலுள்ள மாநுடர் உய்யும்வண்ணம்அவர் கள்கண்ணுக்கெதிரே வெந்தஆடையைப்போலக் காணப் படுவன். எல்லாப் பொருள்களும் தானேயாயிருக்கிற சிவத்தோடு பொருந்துதற்குரிய ஞானக்கண்ணுள்ளவ னுக்கு உறவு பகையென்னும் எண்ணமில்லை. சரீரமே நா மென்றெண்ணியிருந்து அழிகின்றவர்கள் அழியாத அறி வேவடிவாகி உடம்போடு கூடியிருந்தும் தாக்கற் றிருப் பவர்களையும் தம்மைப்போலவே பார்ப்பார்கள். அவர்களு டைய யதார்த்தநிலையை யறியார்கள். கூத்தனது நாடகக் கோலத்தோடு கூடிய நடிப்பை உலகத்தார் பார்த்து உண்மையென் றெண்ணார். மிக்க தவத்தினை யுடையவர் யாவராலுந் துதிக்கப்பெற்ற ஞானவானுடைய சரீரநடி ப்பை அநுபவத்தா லறிந்து சத்தியமென்று நினையார். அசகண்ணனது தன்மையை அறியாமல் அவன் இறந்தா னென்றெண்ணி யிரங்கினாய், இந்த எண்ணத்தை மறந்து விடுவாயாக" என்று சொல்ல, பூர்ணஞானத்தையுடைய

முத்தாயியம்மை சொல்லுவாள்: "பாம்பின் காலைப் பாம்பு அறிவதன்றி அறிவோர் வேறிலர்; அதுபோல அசகண்ணனது யதார்த்த நிலையை யான் அறியவல்லேனோ? என்பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும், எமது சந்ததியார் செய்த தவப்பயனும் தேவரீர் இங்கே யெழுந்தருளினதை நோக்கு மிடத்தில் கங்காநதியானது முடவனிருக்கு மிடத்தைத் தேடிவந்தாற்போ லிருக்கின்றது" என்று பூசனை முதலிய வழிபாடுகள் செய்து, "பந்தநாசத்திற்கேதுவாகிய மோக்ஷபதத்தைப் பெறும்படி எனக்கு அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, அவளது பிரார்த்தனைக்கு அல்லமதேவர் மகிழ்ந்துஅவளைநோக்கி, "நீ பந்தபாசங்களை யொழித்து முத்தியையடைய விரும்பினையாதலால் இவ்வுலகத்தில் உன்னை நிகர்ப்பவர் யாருளர்? ஒருவருமில்லை. ஒரு கோடி பிறப்புப் பிறந்து பிறந்து புறக்கருமங்களைச் செய்தாலும், செய்தவர்கள் ஆணவவிருள் நீங்கினலன்றி மேலான முத்தியையடைவார்களோ? அடையார். பிறப் பிறப்புக்களை யாம் ஒழிப்போமென்று தமது கருத்தைப் புறக்கருமங்களிற் செலுத்தித் திரிவதெல்லாம் எரியா நின்ற நெருப்பை நெய்வார்த்து அவிக்க நினைப்பதை நிகர்க்கும்; எல்லை கடந்தோடுகின்ற மனத்தை நிறுத்திக் கட்டுதலே வீடு, மனத்தை நிறுத்தாமல் விடயங்களிற் செல்லவிடுதலே கட்டு" என்று முத்தாயி யம்மைக்குச் சொல்லி அநுக்கிரகஞ்செய்தார். பொய்யாகிய குப்பையைக் கிளறியொழித்து அதனுள்ளிருந்த முத்தினையெடுத்துக் கொடுத்தாற்போல மயக்கத்துக் கேதுவாகிய தத்துவங்களையெல்லாம் தள்ளி மெய்யாகிய தன்னைப்பெறும்படி முத்தாயியம்மைக்கு அருள் செய்தலும், அவள் அல்லமதேவரைநோக்கி, "சுவாமீ! மோக்ஷத்தை விரும்பிச் சரீரத்தை வெறுத்தேனில்லை; எவ்விடத்திலும் சற்குருவைத் தேடித் திரிந்தேனில்லை; அப்படி யிருக்கவும் நான் உய்யும்படி என்னைத்தேடி எழுந்தருளி எனக்கு அநுக்

கிரகஞ் செய்தீர்" என்று அல்லமதேவரது திருவடியை வணங்கிப் பிறவித் துன்பம் நீங்கப்பெற்றுச் சிதம்பரத்தை யடைந்து எல்லையற்ற பேரின்பத்தோடு வாழ்ந்திருந்தாள்.

முத்தாயியம்மைகதி முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாவது

சித்தராமையர்கதி.

அழகிய சித்தராமையரிடத்திற்கு அல்லமதேவர் சென்று அவர்க்குச் சொல்லியருளின சிறந்தநிலையைச் சொல்லுவோம். தம்மையடுத்த அன்பரெல்லாருக்கும் கொடிதாகிய பிறவித் துன்பத்தை யொழித்து மெய்ஞ்ஞானத்தையும் அதனாலுண்டாதற்குரிய பேரின்பத்தையும் அருள்செய்வோராகிய அல்லமதேவர், கருமயோகத்தையும் மற்றைக் கிரியைகள் எல்லாவற்றையும் அநுஷ்டித்து வாழ்கின்ற சித்தராமையரது பட்டணத்தை யடைந்து, அவரது ஏவலாட்கள் செய்கிற கோயில் திருப்பணி தடாகம் சோலை நந்தவனம் முதலியவற்றையுண்டாக்கல் முதலிய கிரியைகளைக் கண்டு, இந்தச் சித்தராமையர் பயனில்லாத செயல்களைச் செய்துகொண்டிருப்பவர், அறிவென்பது இவர் இருக்கும் ஊரிலுமிருக்காதென்று இகழ்ந்து, "இவர் இல்லறத்தை வெறுத்துத் துறவறம் பூண்டிருந்தும் இந்த வீண்காரியங்களில் பிரவேசித்திருப்பதை நோக்குமிடத்து இரும்புவிலங்கை நீக்கிப் பொன்விலங்கு பூண்டுகொண்டாற்போ லிருக்கின்றது" என்று நினைந்து, அங்கே ஒரு தடாகத்தைத் தோண்டிக்கொண்டிருப்பவர்களிடத்திற்போய், அவர்களை நோக்கி, "இந்தச் சித்தராமையர் உமியைக் குத்துவோர்போலப் பயனற்ற வீண்காரியங்களிற் பிரவேசித்திருக்கிறாரே; விழலுக்கு முத்துலைபோட் டிறைப்பதுபோல உங்களை யிந்

தக் கஷ்டமானதொழில் செய்யும்படி யேவினீரே; இந்த
ஒட்டராமரது கருத்து யாது?" என்றுவினவ, இவர் வின
வின சொற்கள் அந்த வொட்டரது காதுகளில் கொல்ல
னுலைக்களத்திற் காய்ந்த வேல்போல நுழைதலும் அவர்
கள் பிரபுதேவரைநோக்கி, "நீபித்தனாயிருக்கிறாய்; எமது
குருநாதனை யிகழ்ந்து தகாதவார்த்தைகள் சொல்லினை;
தேவர்களும் சிஷ்டனென்று புகழ்தற்குரிய எங்கள் சித்த
ராமையரை ஒட்டனென்று இகழ்ந்துரைத்தாய்; நீ துஷ்
டனா யிருக்கிறாய்" என்று சொல்லிக் கோவித்து முகஞ்
சுளித்துக்கொண்டார்கள். அப்போது அல்லமதேவர்
அந்த வொட்டரை நோக்கி, "நீங்கள் ஏன் வீணாகக் கோ
வித்துக்கொள்ளுகிறீர்கள்? உமது குருவாகிய ராமரிடத்
தில் சித்தர்செயல் சிறிது மில்லாமையால் அவரை உங்
களைப்பார்க்கிலும் சிறந்த வொட்டரென் றழைக்கிறேன்"
என்றார். இதைக்கேட்ட வொட்டர்கள் அல்லமதேவரை
யழைத்து, பெரியோர்களால் நியமிக்கப்பட்டு உலகத்
தில் நிலைபெற்றிருக்கிற நல்ல தருமங்களைச் செய்வோன்
தேவனென்றும், அவற்றையிகழ்ந்தவன் நரகத்தை யடை
வானென்றும் நல்லோர் சொல்லுவர். தீக்கருமங்களை
யொழித்து நற்கருமங்களைச் செய்வோரை யறிந்து அவ
ரோ டுறவுசெய்தாயில்லை; ஆதலால் நீ தர்ம மார்க்கத்தை
விட்டவனா யிருக்கிறாய்" என்று சொன்னார்கள். அது கே
ட்ட அல்லமதேவர் ஒட்டரைநோக்கி, "இருவினையொப்பு
மலபரிபாகங்களை யுடையவர்கள் என்னைக் கொண்டாடு
வார்கள்; நீங்கள் வினைவசப்பட் டுழல்வோர்களாதலால்
என்னையறியீர்கள்" என்றார். அதுகேட்டஒட்டர்கள் "சற்
கருமமும் எனக்குடன்பாடில்லையென்று சொல்லினையாத
லால், உனக்கொரு நற்கதியுமில்லை" என்று அல்லமதேவ
ரைச் சினந்துரைத்தார்கள். அதற்கு அல்லமதேவர் அந்த
வொட்டரைவிளித்து, "கல்வியில்லாதமூடர்களே! நீங்கள்
வீணாப் என்னோடு ஏன் தர்க்கம் பேசுகிறீர்கள்? நீங்கள்
போய் உங்கள் குருவாகிய கற்றறி மூடனுக்குச் சொல்

னுங்கள்; அவன் இங்கே வருவானாயின் அவன் சொல்லுஞ் சொற்களைக் கொண்டு அவனது அறிவினெல்லையுங் காண்போம்" என்றார். சித்தராமனை மூடனென்று அல்லமதேவர் சொன்ன சொல்லானது, அந்த வொட்டர்களுடைய கோவமாகிய நெருப்பில்வார்த்த நெய்போலிருந்தது. அதனால்அவர்கள் யாவரும் தமது அழுக்குத்துணியை யிறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு, கோவமிகுதியால் பல்லைக்கடித்துப்பெருமூச்செறிந்து மீசையை முறுக்கி நகைத்து, தமது முரட்டுக்கைகளால் கற்களைப்பொறுக்கி மடியில் கட்டிவைத்துக்கொண்டு, "நமது குருவை யிகழ்ந்தவனாகிய இவனைக் கல்லாலெறிந்து கொல்லுவோ"மென்று அல்லமதேவரைச் சூழ்ந்துகொண்டு, "கட்டுங்கள், பிடியுங்கள், உங்கள் கையிலிருக்கிற மண்வெட்டியினால் வெட்டுங்கள், நிந்தித்த வாயிலுள்ள வெண்பற்களைத் தட்டுங்கள், தலை வீங்கும்படி குட்டுங்கள்" என்று மனங் கொதித்துக் கூடி, அல்லமதேவரது திருமேனியின்மீது தம் கை சலிக்கும்படி கல்மழை பெய்தார்கள். பெய்தும் ஒரு கல்லாயினும் இவர் திருமேனியின்மீது படவேயில்லை. முற்காலத்தில் சாக்கியநாயனாரெறிந்த கல்லேயன்றிப் பிறரெறியுங் கற்கள் பரமசிவரூபமாகிய அவர் திருமேனியிற் படுமோ? ஒருவன் தனது சரீர நிழலைப் பூமியிற் புதைக்குந்தோறும் அந்த நிழலானது புதைபடாமல் மேலெழுந்து நிற்பதுபோல அந்த ஒட்டரெறிந்த கற்குவியலின்மேல் அல்லமர் நின்றார். "ஒருவன் தீங்கு செய்தால் அவனைத் தண்டிப்பவன் அதமனென்றும், அந்தத் தீங்கைப் பொறுத்துக்கொள்வோன் மத்திமனென்றும், அதனை மறந்துவிடுவோன் உத்தமனென்றும் பெரியோர் சொல்லுவார்கள். எதிரே நின்று பல தீமைகள் செய்தாலும் அவற்றை யெல்லாம உடனே மறந்துவிட்டு, தாமரை மலர்போல முகமலர்ச்சி யுள்ளவனாய் நிற்கிற இவன் யாவனோ? எங்கிருப்பவனோ? தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற பிரமனோ? தாமரைக் கண்ணனோ

கிய திருமாலோ? இடபவாகனனாகிய சிவபெருமானோ என்று சொல்லவு மொண்ணாது. ஏனென்றால், அவர்கள் தீமை செய்வோரைத் தண்டிப்பவரா யிருக்கிறார்கள். இவன் தீமைசெய்வோ ரிடத்திலும் நன்மை செய்பவனா யிருக்கிறான்" என்றிவ்வாறு கண்டோர் சொல்லி நின்றார்கள். கல்லெறிந்து கைசலித்து நின்ற ஒட்டர்களோ வென்றால், அல்லமர்மீது கல்லெறிபடாமையைக் கண்டு, இவன் மந்திர வித்தையில் வல்லவனென்று நினைந்து, "இவனை வலிந்து பற்றிக்கொள்ளுவோம்" என்று கிட்டிவந்தார்கள். வருதலும்,பல குடங்கள்தோறுமுள்ள நீரில் சந்திரன் பிரதிபிம்பித்துத் தோன்றுதல்போல, அநேக சரீரங்களுண்டாக்கி, அவையாவினும் அல்லமர் பிரதிபிம்பித்துத் தோன்றி நின்றார். அப்போது அந்த ஒட்டர்கள் திகைத்து நின்று, "இத்தனை அல்லமர்களுக்குள்ளே நாம் எந்த அல்லமனைப் பற்றுவோம்! உண்மையான அல்லமன் இன்னானென்று தெரியவில்லையே" என்று மனமயங்கித் தங்கள் தலைவனாகிய சித்தராமனிருக்குமிடத்தை யடைந்து, "ஐயனே! நாங்கள் வேலைசெய்யுமிடத்தில் யாரோ புதியன்வந்து உன் பெருமையை அறியாமல் உன்னைப் பலவாறு இகழ்ந்து பேசினான்; அப்படி அவன் இகழ்ந்துபேசக் கேட்டும், இன்னமும் நாங்கள் உயிர்விடாம லிருக்கிறோம்" என்றார்கள். அதுகேட்ட சித்தராமனுக்கு அல்லமதேவரது திருவடியை யடைந்து உண்மை ஞானம் பெறுதற்குக் கருவியாகிய ஒரு பெருங்கோப முண்டாயிற்று. உண்டாதலும், "என்னை யிகழ்ந்தவன் யாவனோ அவனது நாவை யறுத்து விடுகிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே யெழுந்து, "என்னை வைதவன் யார்?" என்று நெருப்புப்போல அல்லமருக்கெதிரே வந்தான். அல்லமதேவரும் அவனது கோபத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, தலையையும் கையையும் அசைத்துப் புன்னகை செய்து, "தோண்டுகின்றவர்களைத் தாங்கும் நிலம்போலப் பொறுமையுடையை யாதலால் நீ பெரிய

தவத்தையுமுடைய யோகியாவாய்; பிறவி நோயை அணுகி விட்ட பஞ்சுபோல உருவழித்தற் குரியது பொறுமை யேயாமென்று துணிந்திருக்கின்றனைபோலும்; காலன் உனக்கெதிரே பொறுமையுள்ளவனாவன்; ஆலாகலவிஷம் நல்ல அமிர்தமாகும்" என்றிவ்வாறு அவனது பொறு மையையும் தவத்தையும் புகழ்பவன்போல இகழ்ந் தார். அதைக்கேட்ட சித்தராமன் அடிக்குந்தோறும் பந்து விசைகொண்டெழுவதுபோல முன்னிலும் கோப மதிகரித்து அல்லமரை நோக்கி, "உனக்கு நான் ஒரு அபராதமும் செய்யாதிருக்க, என்னைக் குறிப்பாயும் வெளிப்படையாயும் நீ யிகழ்ந்தமையால் நான் பொறுக்க மாட்டேன்; எனது நெற்றிக் கண்ணுடைய நெருப்பினால் உன்னை வறுத்துப் பொடியாக்கி விடுகிறேன்; ஒருவன் வீணாயிகழ்ந்து பேசினால் யார்தான் பொறுப்பார்கள்" என்றான். அதுகேட்ட அல்லமர் சித்தராமனை நோக்கி, "தன்னைக் கொல்லினும் பிறிதோருயிரைக் கொல்லுதல் பாவமென்று அறிஞர் சொல்லுவார்கள். உனக்குத் தரு மத்தைப் போதித்த என்னைக் கொல்லுவேனென்று நீ சொன்னதால் நீ தருமவானே. சாதநங்களுள் நிறும், பெரிய தவங்களுள் உயிர்க்கொலை செய்யாமையும், பாவங்களுள் உயிர்க்கொலை செய்தலும் சிறந்தனவென்று பெரியோர் சொல்லுவர், இதனை நீ யறிந்திலைபோலும்" என்றார். என்று சொல்லுதலும் சித்தராமன் மறுபடி யும் அல்லமரை நோக்கி, "நீ உன் செருக்கொழிந்தா யில்லை, என்னெதிரே செவிசுடு சொற்களைச் சொல்லி நின்றாய், உன்னை விடமாட்டேன்" என்று மிகவுங் கோ பித்துத் தனது நெற்றியிலுள்ள நெருப்புக் கண்ணைத் திறந்தான். நெற்றியிலுள்ள நெருப்புக்கண் காமனை யெரிப்பதன்றிக் காமமில்லாத யோகியைச் சுடாதாத லால், அந்த நெற்றிக்கண் ணெருப்பானது அல்லமதேவ ரது திருவடிக்கீழ்ச் சென்று வணங்கியது. அப்படி வணங்கி மீண்ட நெற்றிக்கண் ணெருப்பானது ஒரு

வீரன்மேற் பாயத் துணிந்துபோய், அவனது வீரத் தன்மையைக் கண்டு வலிகுன்றி, வேறொரு பேடியின் மீது பாயச் செல்லுதல்போல சித்தராமனது பட்டணத் திற் பற்றிக்கொண்டது. சிவபெருமானது நெற்றிக்கண் ணெருப்பானது முப்புரத்தை யெரித்தாற்போலச் சித்த ராமனது நெற்றிக்கண் ணெருப்பானது அவனது நகரை யே யெரிக்கத் தலைப்பட்டது. அப்போது அந் நகரத்தி லுள்ள ஆபரணங்க ளெரிந்தன, சிறந்த ஆடைக ளெரிந் தன, சந்தனமரத்துண்டுக ளெரிந்தன, பரிமள திரவி யங்க ளெரிந்தன, ரத்னங்க ளெரிந்தன, இதைப் பார்த் தவர்களுடைய வயிறுகளும் எரிந்தன. அந்நகரத் துள் ளவர்கள், குழந்தைகளை யெடுப்பவரும், முதியோரை யிழுப்பவரும், புதையலை யெடுப்பவரும், புகவொண்ணா மல் மண்ணிற்புரண்டு வாயடித்துக் கொள்பவரும், நெரு ப்பை யவிப்பவருமாகிப் பதைத்துக் கடல்போல இரைந் தழுதார்கள். இந்த நெருப்பின் வெப்பத்தால் ஆகாய கங்கையுங் கொதித்தது. அப்பொழுது, அருட்கடலா கிய அல்லமதேவர், அந் நகரத்தாரது துன்பத்தை யொ ழிக்க நினைத்து, முற்காலத்தில் ஆலாகல விஷத்தை யுண்டு தேவர்களைக் காத்ததுபோல, இந்த நெருப்பை யொரு இமைப்பொழுதில் தணித்து அந் நகரமானது முன்னினும் அதிகமாகப் பிரகாசிக்கும்படி செய்தருளி னார். ஒரு கம்மியன் கண்டபடி செய்த ஒரு பொன்னாப ரணத்தை, மற்றொரு கம்மத் தொழிலிற் சிறந்தவன் வாங்கி அழித்து நன்றாகச் செய்ததுபோல அந் நகரத்தை முன்னினும நன்றாகப் புதுக்கினதைக் கண்ட சித்தரா மன் தன் செருக்கொழிந்து, நாணமடைந்து, முகங்கருகி நின்று, "இவன் என்னை யாட்கொள்ளவந்த பரமசிவனே யாவன்" என்று மனத்திலெண்ணி, அல்லமதேவரை நோக்கி, "நீயேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும்; குழந்தைகள் செய்த பிழையைத் தாயன்றிப் பொறுப்பவர் யார்" என்றுசொல்லி அவரது திருவடியில்

வீழ்ந்து வணங்கினான். அப்பொழுது பரமசிவ வடிவா கிய அல்லமர், "முற்காலத்தில் கைலாயமலையை அசைத் தெடுத்த ராவணன் வலி தொலைந்து பிரார்த்திக்க அவ னது பிழைபொறுத்து அவனைக் காத்தருளினாற்போல இந்தச் சித்தராமன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தரு ளிக் கைபிடித்தெடுத்தணைத்து, "கல்வியையும் தவத்தை யும் அழிக்கின்ற கோவத்தைப் பற்றற விடக்கடவாய்" என்று சொல்லிப் பின்னும் சொல்லுகிறார்: "கோவம் தன்னின் வலியவனிடத்திலும் சமானமானவ னிடத்தி லும் செல்லாததலால் அவரிடத்தில் கோவத்தைக் காப் பது அறமெனப்படாது; செல்லுமிடமாகிய மெலியாரிட த்திற் கோவத்தைக் காப்பதே அறமெனப்படும். வைத வனை வாழ்த்தினவனாகவும், தீமைசெய்தவனை நன்மை செய்தவனாகவும் கொள்வோன் முத்தியைக் கண்டவனா வன்; அவ்வாறு கொள்ளாதவன் பாமரனேயாவன். பெரி யோரைக் கோவிப்பவன் மலையைக் கல்லிய கோலை நிகர் ப்பான்; சமானமானவர்களைக் கோவித்தவன் தன்னால் செய்யப்பட்ட தீங்குகள் யாவும் அவர்களால் செய்யப் பட்டு வருந்துவன். இழிந்தவரைக் கோவித்தால் எரி வாய் நிரயத்தில் வீழ்வான்; ஆதலால் மிக்கார் ஒத்தார் இழிந்தவர் என்னும் மூன்றிடத்தும் கோவங்கொள்ளா திருத்தலே நன்மையாகும். இந்தக் கோவமில்லா திருத் தல் நமக்கு மாத்திரமே யன்று, தேவர் முனிவர் முதலி யோர்க்கும் நன்மையேயாம்" என்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட சித்தராமன் அல்லமரை நோக்கி, "சுவாமீ! முத்தி யடைதற்குரிய சாதனங்க ளொன்றும் என்னிடத்தி லில்லையாயினும் என்னை வலியவந் தாட் கொண்ட நன்மையே நன்மையாகும். மதயானையை வலி ந்து பற்றித் திருத்திக் காலாலிட்ட வேலையைத் தலை யாலே செய்யும்படி செய்துகொள்வதன்றி அது தானே வந்து உறவாவதுண்டோ? அதுபோலவே அடியேனை யும் தேவரீர் திருத்தி யாட்கொள்ளுதல் தகுதியாம்.

வெற்றி மிகுந்த மஹாவீரனது வீரத்தன்மை எதிர்ந் தோரது படைமேற் செல்லும்போது விளங்குதல்போல. தேவரீரது அருள்வலி என் தீமைத் திரட் கோலையால காணப்படும்" என்று சொல்லி வணங்கினான். வணங்கின அந்தச் சித்தராமனை அல்லமதேவர் அருளோடு பார்த்து, "பக்குவியாகிய இவனுக்குப் பேரின்பமுத்தியுண்டாகும் வழியைத் தெரிவிப்போம்" என்று திருவுளம்பற்றிச் சொல்லத் தொடங்கினார்: "பக்குவி யல்லாதவனுக்கு வேதாகம முடிவாகிய பொருளை உபதேசிப்பவன் அநாசாரியனாவன். அவன் ஆசாரியரிற் பதுமென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். பக்குவம் பார்த்து உபதேசிப்பவன் ஆசாரிய சிங்கமென்று சொல்லப்படுவன். பரமஞானமொன்று மாத்திரம் முத்திக் கேதுவாகும். மற்றைச் சரியை கிரியை யோகங்கள் ஞானமுண்டாவதற் கேதுவாகும் என்று வேதங்கள் சொல்லாநின்றன. ஆதலால் இந்தச் சரியை கிரியை யோகங்களை மேலான பொருளாவெண்ணிக் களிப்பவர் கீழ்மக்களேயாவர். கருமமும் யோகமும் மனத்தைப் பரிசுத்தமாக்கி விடயங்களிற் செல்லாது தடுக்கும். அந்த மனததால் ஈச்சுரன் நித்தியன் எனகிற ஞானந் தோன்றும். ஞானந் தோன்றுதலும், அநித்தியமா யழிந்தொழிகின்ற பொய்யுடம்பும் அதற்குரிய பொருள்களுமாகிய இவற்றை வெறுத்துச் சற்குருவைச் சென்றடைந்து, தத்துவங்களை யெல்லாங் கடந்து நின்ற ஒப்பற்ற பிரமப்பொருளையே தரிசித்துக்கொண்டிருப்பான். ஐம்புலன்களையும் களைந்தவுடனே ஐம்பொறிகளும் ஐம்பூதங்களும், காரணங்கள் நான்கும், மற்றைக் கலைமுதலிய ஐந்தும், சுத்தமுதலிய ஐந்தும் அடியில் வைக்கப்பட்ட குடம்விழுந்தால் மேலேவைக்கப்பட்டிருக்கிற குடங்களெல்லாம் ஒருங்கே விழுவதுபோல அழிந்தொழியும். பஞ்சேந்திரியங்களையும் ஒவ்வொன்றாய்விட்டால் ஏனைய விஷயங்களிற் சாரும். முதன்மையாகியமனத்தை யொழித்தால் எல்லாமொழியும். அது எது

போலவென்றால், ஐந்தலை நாகத்தின் தலையொன்றை யறுத்தால் மற்றைத் தலைகள் விஷத்தைச் சிந்திக்கொண்டேயிருக்கும்; கழுத்தை யறுத்துவிட்டால், விஷமுழுதும நீங்கிப்போம் அதுபோல" என்று சொன்னார். "அன்றியும் மனமடங்கினால் உடலுயிர்கள் ஒன்றற்கொன்று பேதமானவையோ அபேத மாயினவோ என்னும் பிரந்து நீங்கிவிடும்" என்று உண்மை ஞானத்தை உபதேசித்தருளினார். அப்போது சித்தராமன் அல்லமதேவரை அடிவணங்கி, "என்போல உன்னருள் பெற்றவர் ஒருவருமில்லை" என்று புகழ்ந்து குற்றேவல் செய்பாநிறக, அல்லமதேவர் சொன்னலாபுரத்தி லெழுந்தருளி யிருந்தார்.

சித்தராமையர்கதி முற்றிற்று.

பதினான்காவது

வசவண்ணர்கதி.

சித்தராமனோடு, ஆசாரிய சிரேஷ்டராகிய அல்லமதேவர், பக்தர்களாகிய பயிர்களை விளைவிக்கின்ற கலயாணபுரி யென்னுங் கழனியில் பாய்ச்சிய நீர் என்று சொல்லுதற்குரிய வசவண்ணரைப் பயிரிடு மாநதரபோலக் கண்டு உண்மையாகிய தமது விருப்பத்தை அந்தக் கல்யாணபுரியின்மீது வைத்த செய்தியை யாம் இனிச சொல்லுவோம்.

எப்படியென்றால், சொன்னலாபுரம் தவஞ்செய்ததென்று விண்ணுலகத்தாரும் துதிக்கும்படி அல்லமதேவர் அவ்விடத்தில் எழுந்தருளி யிருக்குங்காலத்தில், அழகு பொருந்திய கல்யாணபுரியாகிய நந்தனவனத்தில் வசவண்ணரென்னும் தாமரைமலரின் அவரது கீர்த்தியாகிய வாசனை அவரது இனிய மொழியாகிய காற்றினால் வந்து காதென்னும் மூக்கில் நுழைய இந்தப் பெரிய வுலகமானது மிகவும் சந்தோஷ மடைந்தது.

வசவண்ணரது மேலாகிய புகழ்கள் பரமசிவனது கீர்த்தியாகிய சோற்றை யுண்பதற்குத் தகுதியாகிய இனிய சுவையையுடைய வியஞ்சன பதார்த்தமாக வசவண்ணரது சிறந்த புகழ்கள் அமையப்பெற்றன. அவற்றைப் பெருந்தவத்தினர் கூடி யுண்ணுதற்குரிய நாவினால் பிறவிப்பசி தொலையப் புசித்தார்கள். பிறவியை நீக்குகின்ற சித்தராமனுக்கு முன்னே சொல்லிய சச்சிதானந்த முதலிய இலக்கணங்களுக்கு வசவண்ணரென்னும் இலக்கியத்தை யுதாரணங் காட்டுதற்பொருட்டு அல்லமதேவர் திருவுள்ளத்தில் நினைத்தருளினார். அடியவர்க் கெளியவரென்று சொல்லப்படுகின்ற அந்த அல்லமதேவர் சித்தராமனை யழைத்துக்கொண்டு கலியாணபுரிக்குப் பிரயாணப்பட்டுபோய் அங்கே வசவண்ணரைக் கண்டு இருவரும் மனமகிழ்ந்து, அந்த வசவண்ணர் உண்டாக்கி வைத்த தருமசத்திரத்தில் தங்கித் தமது வழிநடந்த இளைப்பை மாற்றிக்கொண்டு, சிவனடியார் கூட்டம் செல்லக் கண்டு அதன்பிறகு அலங்காரகாண்ட மென்னும் கலியாணபுரத்தைக் கண்டு செல்லும்போது, சித்தராமனை நோக்கி, "இந்த நகரத்தின் அலங்காரம்போல வேறெந்த நகரத்திலாயினுங் கண்டதுண்டா என்று அவ்வலங்காரங்களைத் தனித்தனியே காட்டிக்கொண்டே போய் வசவண்ணரது திருமாளிகைக்கெதிரே மலைபோலுயர்ந்து தோன்றுகிற கோபுரவாயிலை யடைந்து, அவ்விடத்தில் பெருந்தவத்தினரது கூட்டத்தைக் கண்டார்கள். அவர்களில் சிலர் அறுசுவை யுணவை யுண்ணவருவாரும், உண்டு தெருவில் வந்து நிற்பாரும், பெரியோரிருக்கு மிடத்திற்கு அன்னக்காவடி சுமந்து செல்வாரும், மணம்பொருந்திய மலர்களை யெடுத்துக்கொண்டு பரமசிவனைப் பூசை செய்யப் போவாரும், தமக்குக் கொடுத்த ஆடையைத் துண்டு துண்டாகக் கிழித்துக் கோவணமாக்கி மீதியானதை அங்குள்ளார்க்குக் கொடுத்துவிட்டுப் போவாரும், பொன்ரத்நங்கள் ஆடை முத

லியவைகளைத் தமது தேவியர்க்குக் கொடுக்கப்பெற்றுக் கொண்டு போவாரும், நிந்தித்து எம்மோடெதிர்த்த சமணருடைய வலியை வசவண்ணருக்குத் தெரிவிப்போமென்று போவாரும், வசவண்ணரைக் கண்டு வணங்கும்பொருட்டு சிவிகை யேறிவந்து இறங்கிப்போவாரும், வசவண்ணரைப் புகழ்ந்து பாடும்பொருட்டு வீணைகொண்டு செல்வாரும் இவ்வாறு அடியவர் கூட்டம் நெருங்கின. வசவண்ணர் தலைவாயிலில் அல்லமதேவரும் சித்தராமனும் நின்று அந்தக் கோலாஹலத்தை நோக்கிக் களிப்படைந்தார்கள். அப்பொழுது அங்கிருந்த **அப்பணன்** என்னும் பெயரையுடைய ஒரு பரிசுத்தன் இவர்களைக்கண்டு வசவண்ணருக்கு இவர்களுடைய வரவைத் தெரிவிக்கப்போய், வசவண்ணர் பூசைசெய்துகொண்டிருக்கையில், "பரமசிவனே யிரண்டுருவங் கொண்டு வந்தாற்போல இரண்டுபெருமான்கள் நமது தலைவாயிலில்வந்து நிற்கிறார்கள்" என்று சொல்ல, வசவண்ணர் அவனை நோக்கி, "கன்றுக்கிரங்கிவந்த தாய்ப்பசுவுக்கு ஒரு தடையுண்டோ? நீ போய் அவர்களை யிங்கே யழைத்துவா" என்று கட்டளையிட, அவனும் அப்படியேபோய், அல்லமதேவரையும் சித்தராமனையும் வணங்கி, "ஐயன்மீர்! உங்கள் வரவை அடியேன்போய்ச் சொன்னமாத்திரத்தில், வசவண்ணர் மிகவுங்களிப்படைந்து "நான்செய்த பரசிவலிங்க பூசையின்பயன் இதுவாம்" என்று உங்களை யழைத்து வரும்படி அடியேனுக்குக் கட்டளையிட்டார். எழுந்தருளக் கடவீர்கள்" என்று பிரார்த்திக்க, அல்லமதேவர் கோபிப்பவர்போல வெளிக்குக்காட்டி புன்னகைசெய்து அப்பணனை நோக்கி, "ராஜரீக முடையோரிடத்தில் ஐயமேற் றுண்பவர்களாகிய எங்களுக்கு ஒரு காரியமுமில்லை, நீ போ" என்றார். இந்தச் செய்தியை அப்பணன் வசவண்ணருக்குச் சொல்ல, அவர் மிகவும் மனம் வருந்தி, "ஐயோ! தாய்ப்பசுவின் வருகையைக்கேட்ட கன்று தும்பறுத்தோடி யணைவதுபோல நானெழுந்து விரைந்

தேடி அவர்களை யடையா திருந்தேனே" என்று துக்கிக்கும்போது, **மாச்சிதேவன்** அருகேவந்து நின்று, "ஏன்துக்கிக்கிறீர்? திருப்பாற்கடலிற் பிறந்த அமிர்தமானது கிடைத்தால் அதனை யுண்ணாது சோம்பி யிருப்பவர்க்குச் சமானமாயிருக்கிறீரே" என்று சொல்லுதலும், அந்தச் சொல்லானது தூண்டுகோல்போல வுதவ, விரைவாயெழுந்து மாச்சிதேவரையடிவணங்கி, "நான் பெரும் பிழைசெய்தேன்" என்று சொல்லி அருந்தவத்தினரோடு கூடி அல்லமதேவர்க்குச்சமீபத்தில்வந்து, "அடியேனது குணம் பாவமேயாகி, யான் அந்தக் குணத்தினின்றும் மாறுபடா திருக்கிறேன். அதுபோலவே தேவரீரும் உமது குணமாகிய அருளில்நின்றும் மாறுபடா திருத்தல்வேண்டும். புதல்வர்செய்த பிழையைப பொறுக்காத தாய் உலகிலுண்டோ? யான் சூத்திரபபாவை; தேவரீர் அந்தப் பாவையை யியங்குவிக்குஞ் சூத்திரியா யிருக்கிறீர்? என் பிழையைப்பொறுத் தென்னையாட்கொள்ள வேண்டும்" என்று அல்லமதேவரது திருவடிமேல் வீழ்ந்து வணங்கினர். "நிலமகள் தாங்காமல் தள்ளிவிட்டால் தாங்குவோர் வேறு யாருளர்? கடல் புரண்டால் அதைத் தடுப்பவர் யார்? அதுபோல தேவரீர் கோவித்தால் அதைத் தடுத்துக் கொள்ளவல்லார் உலகிலுண்டோ" என்று சொல்லி மீட்டும் வணங்கினர். மாச்சிதேவரும் அல்லமதேவரை வணங்கி, "இந்தச சிறுவன் தேவரீரது திருவடிக்கு அன்பு செய்யத் தொடங்கு முன்னே இவனை முனியத்தகாது" என்று சொல்லினா. அதன்பிறகு **கின்னரப்பிரம**னென்பவன் வந்து வசவண்ணரை யநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். மற்றும் அங்கிருந்த சிவனடியார் யாவரும் வந்து எங்களையெல்லாம் அடிமைகொள்ளத் திருவுளமாயின் இநத வசவண்ணர் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அவர்களை அல்லமதேவர் நோக்கி, "நீங்கள் பேசக் கற்றுக்கொண்டீர்

களையன்றி அவ்வாறு ஒழுகக் கற்றீரில்லை. இப்படி மன மொருவகையாயும் வாக்கொருவகையாயும் செய லொருவகையாயு மிருக்கிற நம்மினும் கூத்தாடிகள் சிறந்தோராவர். அன்பில்லாதவர் கொடுத்த பொன் மலை யளவாயினும் ஒருபயனுமில்லை. அன்புள்ளவர் கொடுத்த பொன் அணுவளவாயினும் அது புண்ணியத்தைத்தரும், அன்பில்லையாயின், இல்லறம், துறவறம், தானம், தவம், கல்வி, நல்லோருறவு, யாகம், விரதம், பூசை முதலிய யாவும் புண்ணியப்பயனைத் தரமாட்டா. அன்புடையான் செய்யும் தீமையும் நன்மையாகும்; அன்பில்லாதவன் செய்யும் நன்மையுந் தீமையாகும்; அன்பினால் முத்திப் பேற்றையு மடையலாம். ஆதலால் அன்பேயன்றிச் சொற் கள் மனமகிழ்விக்கமாட்டா" என்றிவ்வாறு சொல்லியரு ளுதலும், வணங்கிநின்ற மாச்சிதேவர் முதலானோர் மீட் டும் அல்லமதேவரை வணங்கி, "தேவரீரது கருணையா லன்றி வேறெதனால் நாங்கள்நல்லவர்களாவோம்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அப்போது சித்தராமர் அல்லமதே வரைவணங்கி, "எட்டிக்கனியைத் தின்றாற்போலக் கடை யேனது பிழையைப் பொறுத்தருளினாய்; அதுபோலவே இந்த அன்பனாகிய வசவண்ணரையும் அநுக்கிரகிக்க வேண்டும்" என்று வணங்கினார். அதன்பிறகு "வசவண் ணரும், அடியேன் உன் அடைக்கலம், என்னை யாண் டருளவேண்டும்" என்று திருவடியில் வீழ்ந்து வணங் கினார். சென்னவசவரும் மற்ற அன்பர்களும் அல்லம தேவரைச் சூழ்ந்து வணங்கினார்கள். அப்போது அல் லமதேவர் தமது திருக்கரத்தால் வசவண்ணரை யெடு த்து அணைத்து அநுக்கிரகஞ் செய்து, அவரது திரு மடத்தில் அளவில்லாத அடியார்களோடு இனி தெழுந் தருளியிருந்தார்.

வசவண்ணர்கதி முற்றிற்று

பதினைந்தாவது

மருளாசங்கரதேவர் கதி.

மலைபோல வுயர்ந்த பிரசாத குண்டத்தில் மருளாசங்கரன் என்பவரை அல்லமதேவர் கண்டு, அவருக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்த சரிதத்தைச் சொல்லுவோம். அளவற்ற பெருந்தவத்தினர் புடைசூழ்ந்துவர, வசவண்ணர் வறிஞர்க்குக் கிடைத்த புதையல்போலத் தமக்குக் கிடைத்த அல்லமதேவரை உடன்கொண்டு தமது திருமாளிகைக்குப் போகத்தொடங்கினர்.

பற்பல அவஸ்தைகளை நீங்கிப் பரசிவத்தை யடைவோரது செய்கைபோலப் பல வாயில்களையும் கடந்து போய்ப் பிரசாத குண்டத்தை யடைந்து அதன் கரைமீது பித்தரைப்போலத் திரிகிற மருளாசங்கரனைக் கண்டு அவனது உண்மை நிலையை அறிந்து நிற்கிறபோது, இவரைக் கண்ட மருளசங்கரன் ஒருவறிஞன் தேவாமிர்தத்தைக் கண்டாற்போல மனமகிழ்ந்து விரைந்தோடிவந்து இவரது திருவடியின்மீது வீழ்ந்து வணங்கினன். வணங்கின மருளாசங்கரனை அன்போடு அல்லமதேவர் தமது திருக்கரத்தால் எடுத்து மார்போடணைத்து அநுக்கிரகித்து, அருள்நிலையையுடைய சித்தராமரை நோக்கி, மருளாசங்கரனது குணங்களை வியந்து சொல்லத்தொடங்கினர்: "பிரசாத குண்டத்திற் பொருந்திய பிரசாதத்தை மிகுதியாய் உண்டு வாழ்கின்ற மருளசங்கரதேவரது உண்மைத்தன்மையை வசவண்ணர முதலாகிய அடியார்கள் எல்லாரும் கண்டிலர். இனி காணவல்லார் யார்? சரியை, கிரியை, யோகம் என்கிற இவற்றை அநுஷ்டிப்பவர்களை அவரது செய்கையால் அறிந்து கொள்ளலாம். ஓர் செயலுமின்றி வாழ்கின்ற ஞானியை அறியலாகுமோ? ஒரு சிவஞானியானவன் இல்லறத்தையாயினும் துறவறத்தையாயினும்

தாங்கி இலைமறைகாய்போல இருப்பனென்று அறிஞர் சொல்லுவர்.

அன்றியும் வல்லவனென்று இருப்பினும் இருப்பன்; வல்லவனல்லாதவனு யிருப்பினும் இருப்பன்; யாவரும் இகழும்படி அற்பனுயிருப்பினும் இருப்பன்; புண்ணியத்தையுடைய நல்லவனுயிருப்பினும் இருப்பன். அறியவேண்டியவற்றை அறிந்த ஞானியாலன்றிக் கருமியால் வலியபிறவி நீங்காது. அது எதுபோலவென்றால், சூரியோதயத்தினுலல்லாமல் இருள் நீங்காததுபோலாம். இந்த மருளசங்கரரது உண்மை நிலையை நீயும் காணக்கடவை" என்று சொல்ல, சித்தராமர் அல்லமரை வணங்கி, "ஐயனே! இந்த மருளசங்கரர் பித்தர்போ லிருப்பதற்குக் காரணம் யாது?" என்று வி ாவுதலும், அல்லமதேவர் சொல்லத்தொடங்கினர்: "யாதாயினும் ஓர் தொழிலைச் செய்து பொருளீட்டி அதனுல் உயிர் வாழ்வோமென்றால், அதில் அநேக துன்பங்கள் விளையுமென்றெண்ணிஅதனையொழித்து, பரிசுத்தராகிய சாமூர்த்திகளாகிய சாதுக்கள் உண்ட மிச்சிலையுண்போமாயின் அதனுல் பழியொன்றுமில்லை, நமது பிறவியும் ஒழிந்துபோம் என்று அறிந்து, இந்த மருளசங்கரர் பிரசாதக் குழியை நீங்காமல் இருக்கிறுர். பிறவித்தளை நீங்கின சிவபக்தருடைய திருவடியை விளக்குகின்ற நீர்க்குழியில் வநது பிறந்து முழுகி அதில் வாழ்கின்ற புழுவின் பெரும்பேற்றைக் கங்கைமுதலாகிய புண்ணிய தீர்த்தங்களில் மூழ்கித் தமது தீவினைகளை யொழித்துக் கொள்ளுகின்ற அந்தணரும் அடையமாட்டார்கள் என்று வேதங்கள் சொல்லாநிற்கும். தாய்க்கும் மாதருக்கும் தந்தைக்கும பசுவிற்கும் குழந்தைகளுக்கும் வேதியருக்கும் துன்பஞ்செய்த கொடிய பாவங்களையும் இமைப்பொழுதில் ஒழிக்கும்; அந்தக்காணத்தைச் சுத்திசெய்து சிவசொரூபமாக்கிவிடும். ஆதலால், சிவப்பிரசாதத்திற்கு நிகரானபொருள் வேறென்றுளதோ? பசிக்கு மருந்து

மாகி முத்தியைத்தரும் பெருமை வாய்ந்து பிறவியை யொழிக்கின்ற சிவப்பிரசாதத்தின் பயனையறிந்து இவ்விடத்தில் வசிக்குந் தன்மை இந்த மருளசங்கரர்க்கே யன்றிப் பசிக்குச் சோறுண்ணும் மனிதர்க்கு உண்டாகுமோ” என்று சொல்லியருளினர். அதுகேட்ட சித்தராமர், “ஐயனே! மருளசங்கரரே தேவரீரை அறிவார், தேவரீரே அவரை யறிவீர்; இவ்வுலகில் வேறு யாவர் அறியவல்லார்? பாம்பின்காலைப் பாம்பேயறியும்” என்று சொல்லி, அல்லமதேவரது திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கினர். அப்போது வசவண்ணர் வந்து அல்லமதேவரை வணங்கி, “ஐயனே! பொற்புதையலின்மீதிருந்தும் துன்பப்படுவான்போல மருளசங்கரரை நான் அறியாதிருந்தழிந்தேன். தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளி அவரது பெருமையை எனக்கு அறிவித்தீர்” என்று புகழ்ந்து நிற்க, அல்லமதேவர் அந்த வசவண்ணரை நோக்கி, “நீ பரசிவபக்தியில் சிறந்தவன்; மருளசங்கரர்போல் அளவற்றவர்கள் உன் வீட்டு வாசலில் இரவும் பகலும் நீங்காமல் காத்துக்கொண்டிருப்பாராயின், அவ்வாயில் 'புண்ணியவான்கள் தாம் செய்த தவப்பயனால் போய்த் தங்குகின்ற கைலாயமலையே யன்றோ'? வெப்பம் எதன்கண் உண்டாயினும் அது வெவ்விய தீயின் குணமென்று சொல்லப்படுவதுபோல மூன்றுலகத்தும் எவ்விடத்தாயினும் சிவபக்தி யுண்டாயின் அது உனதேயென்று இவ்வுலகத்தார் சொல்லாநிற்பர். ஆதலால் உன் பெருமையை யார் அறிவார்? பக்திக்கடலே! குணக்குன்றே! பாசப்பகையே! எம்முறவே! முத்திக்கரசே! சிவானந்த முதலே! ஞானமணி விளக்கே! சித்திப்பொருளே! அருள்நந்திதேவே! உன்னைத் தொழும் அடியார் புத்திக்கு அமுதே! உன்னைப்போல்வார் வேறு யாருளர்” என்றுசொல்ல, வசவண்ணர் அல்லமரை நோக்கி, “தேவரீர் அடியேனுக்குப் போதித்தருளிய நன்மைகளெல்லாம் உன்னைக் காணாது கழிந்த நாட்களில் இல்லை; உமது

செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடியை வணங்கப்பெற்ற இன்று தொடங்கி யுளவாம்" என்று சொல்லி வணங்கி எழுதலும், அவ்விடத்து நின்ற சிவசரணரெல்லாரும் மனமகிழ்ந்தார்கள். உலகத்தாரது அறிவை பந்தப்படுத்தின மலவிருளைத் தமது வாக்கினாலும் திருவுளக் கருத்தினாலும் அருணோக்கத்தாலும் முழுதும் ஒழிக்கும் பொருட்டு உதயஞ்செய்த ஞானசூரியனாகிய அல்லமதேவர், தேவர்களாலும் அறியப்படாத பொருளாகிய பேரின்ப அநுபூதி விளக்கத்தைத் தமது பெருங்கருணையால் மருளசங்காதேவருக்கு அருள்செய்தார்.

மருளசங்காதேவர்கதி முற்றிற்று.

பதினாறாவது

இஷ்டலிங்ககதி.

அல்லமதேவரானவர் அருள் சுரந்து அன்போடு வசவண்ணர் ஞானத்தை யடையும்படி இஷ்டலிங்கத்தினியல்பைச் சொல்லியருளின சரித்திரத்தை நம்முடைய வல்வினைகளெல்லாம் அற்றொழியும்படி சொல்லுவோம்.

மருளசங்காதேவர்க்கு ஒப்பற்ற பேரின்ப வீட்டை அநுக்கிரகித்த அல்லமதேவர் வசவண்ணரது திருமாளிகையில் போய் அநேக சிவபக்தர்களைக் கண்டார். அப்போது வசவண்ணர் இவரைக் கண்டமாத்திரத்தில் ஒரு திவ்வியமான ஆசநம் சமர்ப்பிக்க அதின்மீது வீற்றிருந்தார். இருத்தலும் வசவண்ணர் இவரது திருவடியை வணங்கி, நறுமலர்களா லருச்சித்துத் துதித்து நின்று, அடியேன் சிவபக்தியை யறிந்துகொண்ட தன்மையானது ஊமன் கண்ட கனுப்போலும்; இந்தச் சிவபத்தி மேன்மேலும் விருத்தியாகும்படி அடியேனுக்குக் கிருபைசெய்யவேண்டும்" என்றார். அப்போது அல்லமதேவர் வசவண்ணரை நோக்கி, நீ சிவபக்தர் கூட்டத்

தோடு அமர்ந்திருக்கிறாய்; உனக்குச் சிவபக்தி மார்க்கத்தை ஒருவர் காட்டவும் வேண்டுமோ? சூரியனுக்கு இருளை யொழிக்கும்படியான சக்தியை ஒருவர் தரவும வேண்டுமோ" என்றார். அதுகேட்ட வசவண்ணர் அல்லமதேவரை நோக்கி, "சுவாமீ! தேவரீர் அடியேனை யிகழ்ந்து என் மனச்செருக்கை யழிக்காமல் புகழ்ந்தீர்; இப்படி புகழ்ந்தது புளிங்கறியிட்டு வியாதியை அதிகரிக்கச்செய்வதுபோ லிருக்கின்றது" என்று சொல்லித திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கி, "உன் திருவடியை அர்சசிக்கும்படி எனக்கு நற்புத்தி யருள்செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தலும், அல்லமதேவர் சொல்லுவாராயினர்: "புல், மரம், நெளிகின்ற புழு, பறவை, மிருகம், முதலிய பல பிறவிகளினின்றும் தப்பி மாநுடராய்ப் பிறத்தல் புண்ணியான்மாக்களுக்கேயன்றி மற்றையர்க்கு அருமையாகும். அவ்வாறு மாநுடராய்ப் பிறந்தாலும், நல்லறஞ் செய்யுஞ் சந்ததியிற் பிறத்தலருமை; அறஞ்செய்யுஞ் சந்ததி வாய்ப்பினும் அறத்தை வளர்த்தற்குரிய சரீரத்தைப் பெறுதலருமையாகும். அது பெற்றாலும் அன்போடு அறஞ்செய்தலருமையாகும். செய்தாலும் புறச்சமயங்களை விட்டு ஆகமநெறிச் சமயங்களை யநுசரித்த லருமையாகும். ஆகமநெறியை யடைந்தாலும் நன்மையாகிய சைவசமய நெறியை யடைவது அருமையாகும். அடைந்தாலும் ஏகலிங்க ஐக்கியனாகுதல் அருமையாகும். புண்ணிய விசேடத்தால் இஷ்டலிங்கத்தை உள்ளங்கையி லமைத்து எப்பொழுதும் அன்போடு பூசிப்பவன் பக்தனென்று சொல்லப்படுவான். கரியகாகத்தின் இருவிழியிலும் ஒரு மணியே யிருந்து விளங்குவதுபோல இஷ்டலிங்கமானது அகத்திலும் புறத்திலும் நீங்காது விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். இஷ்டலிங்கமாகிய மேலான பொருளிலே இடையறாது விழித்துக்கொண்டிருப்பவன் இந்தப பிரபஞ்சமாயையை வென்றவனென்று வேதங்கள் சொல்லா

நிற்கும். ஒன்றோடொன்று பொருந்த மூன்று உபாதிகளையும் வஸ்திர மடிப்பாகச்செய்து அதன்மீது இஷ்டலிங்கத்தை யமைப்பானாயின் அவன் அப்பொழுதே சிவரூபமாய் விடுவான். அருளென்கிற நீரினால் அபிஷேகஞ்செய்து உபசாந்தமாகிய சந்தநத்தோடு பொருந்த பஞ்சேந்திரியங்களாகிய நறுமலர்களைக்கொண் டருச்சித்து அறிவாகிய நிவேதநம் சமர்ப்பித்தால் அவன் பரமசிவனுக்குச் சிறந்த பக்தனாவான். குற்றமற்ற மனத்திலுண்டாகிற அன்பையன்றி வேறு பூசைகள் செய்ய விரும்புதலால் என்ன பயன்? மனோசாஞ்சல்ய முடையவன் அபிஷேகஞ் செய்யும் நீரானது சிவபெருமானது சடையிலுள்ள கங்கை நீரினும் சிறந்ததோ? எப்போதும் பூவோடு கூடிய கையினையும் பரமசிவனது புகழைச் சொல்லுகிற நாவையும் படைத்தவனே அந்தப் பரமசிவனே யென்று தேவர்கள் தோத்திரம் பண்ணுவார்கள். திரிபுராந்தகனாகிய பரமசிவனைப்பூசைசெய்யாத கையினையும் அவன் புகழைப் பேசாத நாவினையும் படைத்தவனாகிய நீசனைப்பார்க்கிலும் காட்டிற் சஞ்சரிக்கிற குரங்கு சிறந்ததென்று சொல்லலாம். குடிப்பன, விழுங்குவன, கடிப்பன, நக்குவன என்னும் நால்வகை யுணவையும் உள்ளங்கையிலமர்ந்திருக்கிற இஷ்டலிங்கத்துக்குச் சமர்ப்பித்து உண்பவன் மேலே வரக்கடவனவாகிய வினைகளெல்லாவற்றையும் ஒழித்தவனாவன். தனது உடல், பொருள், ஆவி என்கிற மூன்றினையும் குரு லிங்க ஜங்கமங்களுக்குக் கொடுத்து யான் எனது என்னும் அகங்கார மமகாரங்களை யொழித்திருப்பவன் மேலான சிவமென்னும் பொருளோடு வேறுபட்டவனல்லன்.

குரு லிங்க சங்கமங்கள் ஏற்கும்படி அவர்களுக்குத் தத்தஞ்செய்த உடல்பொருளாவிகளை மீட்டும் நம்முடையனவென்று நினைபபவனைப்பார்க்கிலும் உண்மையில் தவறுமையால் வழிகட்டிப் பறிப்பவனாகிய வனவேடன் மிகவும் நல்லவனாவன். ஐம்புலன்களையும் வென்ற தவவலி

யுள்ள வசவண்ணரே! தோன்றுதொட்டு வரும் சனனங்களை விஷமாக நினைத்து அஞ்சுகின்ற கருத்துடையார்களுக்கு விடத்தகுவன காமமும் கோபமும் மயக்கமும் ஆகிய இவைகளே. ஏற்கத்தக்கவை குருலிங்க சங்கமங்களே. உள்ளங்கையில் அமர்ந்திருக்கின்ற பரசிவலிங்கத்தைவிட்டு வேறே கொடிய தேவதைகளை விரும்பி வழிபடுவோர் கங்காநதியைவிட்டு உப்புக்கழியில் மூழ்குவோருக்குச் சமானமாவார். சிவவேடம் தாங்கின பெரியோர்கள் தனது பொருளைக் கொள்ளையிட்டாலும், தன்னை நிந்தித்தாலும், பிள்ளையை யறுத்தாலும், பல பிழைகளைச் செய்தாலும் அவர்களையிகழாதவன் பரமசிவனுக்கு அன்புறுவன். அடியார்களுக்கு ஒரு சாதியை நிரூபிப்பவன் உள்ளங்கையில்அமர்ந்திருக்கின்ற பரமசிவனுக்கும் சாதி நிரூபணம் பண்ணினவனேயாவன். பரமசிவனையும் அடியாரையும் வேறென்றெண்ணுவோன் ரவுரவாதி நரகங்களில் மூழ்குவன். குருலிங்க சங்கமங்கட்காகவே உலையிற்போடும் அரிசியானது தேவாமிர்தத்துக்குச் சமமாகும். தமக்கென்று உலையிற்பெய்யும் அரிசியானது நஞ்சினுங் கொடியதாகும். பரமசிவனை யிருத்திவைக்கிற இருதயத்தை யுடையவர்கள் ஆசையையும் அவ்விதயத்தில் வைப்பார்களாயின் அந்தச்செய்கை ஒரு அந்தணன் வாசஞ்செய்கிற வீட்டில் ஒரு நீசனையும் கொண்டுபோய் வைப்பதற்குச் சமானமாகும்.

காலமும் கருமமும் கடந்த முதல்வனாகிய பரமசிவனிடத்துச் செலுத்தாமல் மாதர்களிடத்துத் தம் மனத்தைச் செலுத்துவோர் செய்யும்விரதம் முதலியன பயன்படா. கொலை களவு பொய் கோபம் ஆசை என்று சொல்லப்பட்ட இந்தத் தீக்குணங்களை யுடையவர்களுக்குக் கரதலாமலகம்போலப் பரமசிவன் உள்ளங்கையில் இஷ்டலிங்கமாயிருந்தாலும் அவர்களுக்குத் தூரமாயிருப்பவனேயாவன்" என்று இவ்வாறு அல்லமதேவர் வசவண்ணருக்கு அனுகிரகித்தவந்தவைகளைக் கேட்ட வச

வண்ணாரும் அல்லமதேவரைப் புகழ்ந்து பாடிப்பணிந்து, ஆனந்தக் கூத்தாடிச் சந்தோஷ சாகரத்தில் மூழ்கினார். இவ்வாறாக உபதேசஞ்செய்து அளவிறந்த பெரியோர் கூட்டத்தோடும் இருந்து வசவண்ணர் மகிழும்படி அல்லமதேவர் எல்லா வளங்களும் நிறைந்த கல்யாணபுரியில் எழுந்தருளியிருந்தார்.

இஷ்டலிங்ககதி முற்றிற்று

பதினேழாவது

கதலிவனகதி.

மலைகளிலும் புண்ணிய வனங்களிலும் புண்ணிய நதிதீரங்களிலும் மாதேவியென்பவள் அருளையுடைய ஞானாசிரியனைக் காணும்பொருட்டுத் தேடித்திரிந்து இறுதியில் கல்யாணபுரியில் வந்து தரிசித்து மீண்ட சரித்திரத்தை யினிச் சொல்லுவோம். எப்படியென்றால், மாதேவியென்பவள் காடு மலை நதி முதலியவிடங்களிலும் பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகிய ஞானாசிரியனைத் தேடிக் காணாதவளாய், அம்மருந்தானது கல்யாணபுரியில் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு அந்நகரத்தை யடைந்து, பரமசிவனிடத்தில் மிக்க அன்புடையவளாகிய இவள் அவர்போலத் திகம்பரையாய் அந்தக் கல்யாணபுரியின் வீதியில் பிரவேசித்தாள். அவ்விடத்திலுள்ள பலரும் இவளைக் கண்டு, இவள் உலகினை யறியாதவளாய், மாதர்க்குரிய நற்குணங்களுள் சிறந்து முந்தி விளங்குகிற நாணத்தை விடுத்து இவ்வாறு திரிகிறாள், இவள் பித்துடையவள், உலகத்திலுள்ளோர்களை மூடரென்று எண்ணினாளோ, இப்படி ஆடையில்லாமல் திரிகின்றாளே'' என்று பலவாறு பேசிக்கொண்டிருக்க, உலகத்தார்களுக்கு நாணமலும் ஆடையில்லாமலும் வசவண்ணரது மடத்தில் வந்து சேர்ந்தாள். அந்த மடத்

தில் வசவண்ணரோடு பல அடியார்களும் நெருங்கிச் சூழ்ந்திருக்க உயர்ந்து சிறந்த ஆசனத்தின்மீது எழுந் தருளியிருந்த அல்லமதேவரைக் கண்டு, அவர்க்கருகே சென்றனள். அங்குள்ளா ரெல்லாரும் இவளது திகம்பர ரூபத்தைப் பார்த்துத் தாம் என்று மடையாத பெரி தாகிய ஆச்சரியத்தை யடைந்தார்கள். அப்பொழுது மாதேவியானவள் நெருப்பிலிட்ட அரக்குப்போல மனம நெகிழ்ந்து, மிகவும் வாய்ச்சொற்கள் தடுமாறவும் வாள் போலும் கண்களில் நீர் சிந்தவும் நின்று அல்லமதேவ ரைக் கைகூப்பி வணங்கி, "சுவாமீ! பிறவிப் பிணிக்கு அஞ்சினேன், இனித் தேவரீர் அருள்செயல்வேண்டும்" என்றுசொல்லி அழுதாள். மோக்ஷவிருப்ப முள்ளவர்கள் ஆணாயிருந்தாலும் பெண்ணாயிருந்தாலும்சரியே; இவள் உமாதேவியின் அமிசமே; இவள்போல அதிதீவிர பக் குவ மடைந்தவர்கள் ஒருவருமில்லை. இவள் ஞானோப தேசம் பெறுதற்கு உரியவளேயாவள்" என்று அல் லமதேவர் தம் திருவுளத்தில் நினைந்தருளினார். "இன்று காமனை வென்றவளிவளே, அன்று காமனை வென்றவன் அப்பரமசிவனே. இவள்போலத் தேகாபிமானம் முழு தும் விட்டவர்க்கேயன்றி இளமைசெல்வ முதலியவற்றை விரும்பிப் பொய்யாகிய உலகவாழ்க்கையில் விருப்பம் வைத்த அற்ப மனிதர்க்கு அவர்கள் செய்த இருவினை கள் அவர்களைவிட்டு நீங்குமோ" என்று அங்குள்ளார் சிலர் பேசிக்கொண்டார்கள். அப்போது அல்லமதேவர் இந்த மாதேவிபோலப் பக்குவப்பட்ட சீஷர்கள் கிடைப் பது அரிதென்றெண்ணி, இவளுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்யத் திருவுளம்பற்றி, இவளை நோக்கி, "நீ பூதங்க ளல்லை, பொறிகளல்லை, புத்தியல்லை; இவைக ளெல்லா வற்றையும் நீயென்று மயங்குவதற் கேதுவாகிய அற்ப வுணர்வை யொழித்துச் சோதிசொரூபமாய் விளங்கு கிற பிரமமே நீயாவாய்" என்று சொல்லி, மேலும் "ஞாதுரு ஞானம் ஞேயம் என்னும் இவை இருக்குமா

யின் அந்த நிலை முத்திநிலையன்று, அது ஜகமாகும் என்று, இது அது என்கிற சுட்டற்ற நிலையை மாதேவி க்கு அநுக்கிரகித்தார். அப்போது மாதேவியானவள் "தேற்றாங்கொட்டையால் தெளிவிக்கப்பட்ட நீர்போல என் மனம் தெளியும்படி செய்தருளின ஞானாசிரியனே! எனது உடல் பொருளாவிகளையன்றித் தேவரீருக்குக் கைம்மாறாகச் சமர்ப்பிக்க வேறு பொருளுடையேனல்லேன்" என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் ஒழுக அல்லமதேவரது திருவடியைத் தொழுது நின்றாள். அல்லமதேவரும் அவளை நோக்கி, "தாயே! நீ கதலிவனத்தை யடைந்து என்னை யடைந்தாய்; நீ கேட்ட இந்த அர்த்த விசேஷங்களையெல்லாம் உறுதியாக மனத்திற்கொண்டு நிதித்தியாசனத்தில் அமர்ந்திருக்கக்கடவை" என்று அவளை யனுப்பிவிட்டார். அந்த மாதேவியும் அவ்வாறே அவரைத் திருவடி தொழுது விடைகொண்டு, ஸ்ரீசைலத்தை யடைந்தாள். வசவண்ணரிடத்து அல்லமதேவர் எழுந்தருளி விளங்குவதுபோல அந்த ஸ்ரீசைலத்தில் ஒரு கதலிவனம் விளங்கும். அந்தக் கதலிவனத்தை மாதேவியானவள் கண்டு, முனிவர் தேவர் முதலிய எல்லாரும் புகழும்படி அக்கதலிவனத்திலுள்ள செவந்த கனிகளை விரும்பி ஒருபுறத்தே வாழ்ந்திருந்தாள்.

கதலிவனகதி முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது

சாதகாங்ககதி.

எமது பிறவித் துன்பத்தை யொழித்து எமக்குத் தாய்போல அருள் செய்பவராகிய அல்லமதேவர் வசவண்ணருக்கு மனவடக்க முண்டாம்படி யுபதேசித்த சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோம். கதலிவனத்தில் மாதேவி செல்லும்படி திருவருள்செய்து அவ்விடத்தில்

தங்கியிருந்த ஞானதீபமாகிய அல்லமதேவரை வசவண்ணர் வணங்கிச் சொல்லுகின்றார்: "பித்தாது தர்க்க வாதங்கள் அற்றொழியும்படி சிறந்த முக்திசாதனமொன்றைஅடியேனுக்கு உபதேசித்தருளவேண்டும்"என்று திருவடி தொழுதுநிற்க, அவருக்கு அல்லமதேவர் சொல்லுவாராயினர்: "பரமமுத்திப் பதம் பெறுதற்கு ஹேது யாதெனின், அந்தக்கரண சுத்தியாம். அதற்குக் காரணம் திரிபுராந்தகனாகிய பரமசிவனது பூசையேயாம். இவ்வாறு வேதங்கள் சொல்லாநின்றன. மனத்தைப் பரமசிவன் திருவடியில் அழுந்தும்படி நிறுத்திய வசவண்ணரே! மனம் இஷ்டலிங்கத்தில் பொருந்தாவிடில் தேகத்தில் இஷ்டலிங்கந் தரித்தும் பயனில்லையென்று சிவாகமங்கள் சொல்லாநிற்கும். மேலும் உலகத்தில் அபிஷேகஞ் செய்யும் புனலும், அருச்சிக்கின்ற அழகிய பூவுங்கொண்டு தினந்தோறும் விதிவழுவாமற் செய்கின்றபூசையானது; பரிசுத்தமனத்தோடு சேராது நீங்குமானல், அது உயிர் நீங்கிய பிணத்துக்கு ஒப்பாகும். அறிவில்லாதவன் பரமசிவனைப் பகிர்முகமாகத் தரிசிப்பன்; தன்னைத்தானறிந்த ஞானியானவன் அந்தர்முகமாகத் தரிசிப்பன். அது எதுபோலுமெனின்? யானை கரும்பையே தின்னும், ஆடு பலவகையான இலைகளைத் தின்னும், அதுபோலாம் என்று அறிஞர் சொல்லுவர். கைகள் சிவபூசை முதலிய புண்ணிய கருமங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும்போதும் மனமானது செல்லத்தகாத விஷயங்களில் சென்று உழலாநிற்கும் ஆதலால் மனத்தைப்போல வேறொரு பகையுமில்லை. உறங்கும்போது சுகமாயிருக்கின்றதென்று சொல்லுதல் ஐம்பொறிகளின் வழியே சென்று உழலாநின்ற மனம் இல்லாமையாலன்றோ. ஆதலால் மனம் விஷயங்களில் வியாபித்துத் திரிகின்ற சாக்கிராவஸ்தையில் சுகமென்பது சிறிதுமில்லை. மனமானது ஒருவன் வசப்படுமானல் அவன் இனிவரும் பிறவிகளை யடையமாட்டான். வசப்

படாமல் விஷயங்களில் ஓடுமானால் பல பிறவிகளில் சென்றுழன்று வருந்துவான். தரும மார்க்கத்துக்கும், அதிக பொருளையும் இன்பத்தையும் பெறுவதற்கும், பெருங் கல்வி கற்றுச் சமர்த்தனாவதற்கும், வீரத்தன்மைக்கும், துறவடைதற்கும் ஒருவனுக்குத் துணையாயிருப்பது மனமேயாகும். நற்கருமங்களைச் செய்து மனிதனை உயர்த்தவும் தீக்கருமங்களைச் செய்து நரகத்தில் மூழ்குவிக்கவும் வல்லது இந்த மனமேயன்றி வேறொன்றுமில்லையென்று வேதங்கள் சொல்லாநிற்கும்.

ஒருவனது மனமானது உமாநாயகனாகிய பரமசிவனை யடையுமானால், பெரும்பாதகங்கள் அநேகமாக அவனால் செய்யப்பட்டாலும் அந்தப் பாதகங்களெல்லாம் நெருப்பிற்பட்ட பஞ்சுபோல அழியுமாதலால் அவன் அஞ்ச வேண்டுவதில்லை. மனத்தூய்மையால் மனிதர் மேன்மை யடையாராயின் அவர்கள் மிருகங்களுக்குச் சமானமாவார்கள். ஒருவனைக் கெடுக்க வல்லதும், கெட்டவனை யெடுக்கவல்லதும் இந்த மனமேயாம் என்று அறிந்து அதனை அடக்கவல்லவன் பிறவிக் கடலைக்கடக்க வல்லவனாவன். ஆராயுமிடத்து மனத்தை விஷயங்களிற் செல்லாது தடுத்தலே பெரியோர் செய்கையாகும். நீரானது நின்றால் துரும்பும் தடைபட்டு நிற்கும்; அதுபோல வாயுவானது நின்றால் மனமும் தடைபட்டு நிற்கும். விரைந்தோடுகின்ற குதிரையை நிறுத்தக் கருதினால் அதன் வாயைப் பூட்டியிருக்கிற கடிவாளத்தை யிழுத்துப் பிடிப்பார்கள். அதுபோல விஷயங்களில் மேல்விரைந்து ஓடுகின்ற மனத்தைத் தடைப்படுத்தக் கருதினால் ஓடாநின்ற வாயுவை யுள்ளே யிழுப்பார்கள். மூன்று நாடிகளினுள்ளும் வாயுவை விடுத்து வாங்கியும், அசைவற நிறுத்தியும், அது போனபடி போகவொட்டாமல் தடுத்தும் ஒருவன் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டால் அவனுக்கு மனமும் வசப்பட்டு நிற்கும். ஓட்டையும் பொன்னையும்,

உறவையும் பகையையும், வறுமையையும் செல்வத்தை யும், கீர்த்தியையும் அபகீர்த்தியையும், வீட்டையும் காட்டையும் சமானமாக நோக்குகின்ற மனமே நல்ல மனமெனப்படும். நிலைபெற்ற காம வெகுளி மயக்கங்க ளோடு கூடி அலைகாற்றின் முன் வைக்கப்பட்ட தீபத் தைப்போல அலைந்துகொண் டிருக்கின்ற மனமே தீமன மெனப்படும். அதனை யொருவராலும் தடுக்க முடியாது. மனமும் பிராணவாயுவும் அடங்கி விடுமாயின், அப்படி யடங்கப் பெற்றவன் சிவமயமாவன். இதனையறிந்து மன தையும் பிராணவாயுவையும் அடக்கினவன் என்று மழியாத இலிங்கப்பிராணியென்று சொல்லப்படுவன்" தனக்குத்தானே சமானமான சைவப்பயிரை வளர்க்கும் இயல்பையுடைய மேகம்போன்ற வசவண்ணர்க்கு இந் தப்பிரகாரமாக ஞானசாதனங்களாகிய பலவற்றையும் அல்லமதேவர் அருளிச்செய்தார். அப்பொழுது வச வண்ணர் அல்லமதேவரை நோக்கி, "தேவரீரைத் தரி சிக்கவும் வணங்கவும் வாழ்த்தவும் தேவரீரது திருவாய் மொழியைக் கேட்கவும் நான் என்ன மாதவஞ் செய் தேனோ" என்று சொல்லித் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங் கினார். சித்தராமரும் சென்னவசவரும் அருளையுடைய மாச்சிதேவர் முதலிய பத்தர்களும் அல்லமதேவரது திருவடிகளை வாழ்த்தினார்கள். அப்பொழுது அல்லம தேவர் "இவ்வுலக முழுதும் சென்று அங்கங்குள்ள பெருந் தவத்தினர்க்குப் பேரின்பத்தை யான் தரக் கடவே"னென்று திருவுளம் பற்றினார்.

சாதகாங்ககதி முற்றிற்று.

பத்தோன்பதாவது

கோரக்கர் கதி.

வசவண்ணர் முதலிய அன்பர்களை நீங்கி ஸ்ரீசைலத்தையடைந்து கோரக்கர் என்னும் பெயரையுடைய சித்தருக்கு உண்மைநிலையை அல்லமதேவர் உபதேசித்தருளின சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோம்.

"மனமானது பொறிவழியிற் செல்லாமல் பரிசுத்தமாகும்பொருட்டு நான் சொல்லிய நெறியினின்றும் தவறுதிருங்கள்; துறவினராகிய மஹான்க ளிருக்குமிடங்களிற்போய் அவர்களைக் கண்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லி அல்லமதேவர் மறைந்துபோனுர். கன்றின் வாயிலுள்ள முலையை நெகிழ்த்துக்கொண்டு நீங்கிப்போன கறவைப் பசுப்போல அல்லமதேவர் மறைதலும், வசவண்ணர் முதலிய அடியார்களெல்லாம் நெருப்பிலிட்ட வெண்ணெய்போல மனமுருகிக் கண்ணீர் சோரநின்று துக்கித்தார்கள். அன்றியும், "நல்லாரைக் காணுதிருத்தல் வேண்டும், கண்டாலும் அவர்களோடு நட்புச் செய்யாதிருத்தல்வேண்டும், நட்புச் செய்தால் பின் அவர்களை விட்டுப் பிரியாதிருத்தல்வேண்டும். பிரிந்தால் உயிர்விடல்வேண்டும்" என்றிவ்வாறு சொல்லி, உணவு கொண்டுவந்து கொடுக்கிற தாய் நீங்கின பறவைக் குஞ்சுகள்போல மனம் வருந்திஞர்கள். பிறகு வசவண்ணர் மனந்தெளிந்து, தமது கையிலுள்ள இஷ்டலிங்கத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சி யுடையவராய், அதனிடத்தில் பத்தி செய்துகொண்டிருந்தார். சித்தராமர் சொன்னலாபுரத்திற்கு அல்லமதேவரோடுபோய் முன்னே தானின்ற கொடுவழிகளை விட்டுத் தன்னிலையில் நின்ருர். மற்ற அடியார்களும் அல்லமதேவர் அருளிச்செய்த மெய்ம்மொழிகளை மனத்திற்கொண்டு தத்தம் இடங்களிற்போய் வாழ்ந்திருந்தார்கள். முற்காலத்திற்

செய்த நல்வினையால் தம்மைத் தரிசிக்கப் பெரிதாகிய விருப்பத்தோடிருக்கிற அடியார்களிடத்திற்குப்போவே னென்று புறப்பட்ட அல்லமதேவராதுசெய்கையையினிச் சொல்லாநின்றோம். இளமரச்சோலையில் தென்றற்காற்று வீசினாற்போல, அடியார்கள் மனமும் கண்களும் கண்டு களிக்கும்படியான ஒரு திருவுருக்கொண்டு ஸ்ரீ சைலத் தைக் கண்டு சென்றார். அந்த ஸ்ரீசைலத்தின் பெருமை யும் வளமும் தேவர் முனிவர் முதலியோரால் சொல்ல வொண்ணாதென்றால் யானோ சொல்லவல்லேன்! அது நிற்க, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீசைலத்திற் சென்று, அவ்விடத் தில் காயசித்தி பெற்றுச் செருக்கடைந்திருக்கிற கோர க்கர் வாழ்கின்ற இடத்தை யடைந்தார். இவர் வருகை யைக் கண்ட கோரக்கர் இவரது திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்காமல், இவர் நம்போன்ற ஒரு சித்தரென்று நினை த்து, நின்றபடியே அஞ்சலிசெய்து, ஓர் ஆசநம் தந்து சொல்லுவாராயினர்: "தேவரீர் இன்று இங்கே யெழுந் தருளினது என் தவப்பயனேயன்றி வேறென்னோ! மன்று. பாலகருடைய குணத்தைப்பொருந்தி மெய்ந்நிலை யையுடைய அடியாரினத்தைச் சாராதவன் பரம சிவனையுஞ் சாரமாட்டான். முதலில்லாதவர்க்கு ஊதிய மெப்படி கிடைக்கும். ஒருவிருந்தினன் வந்தால் அவனுக் குச் சொல்லு முகமன்போலச் சில இனிய சொற்களைச் சொல்லி, "நீர் யார்?" என்று வினவினர். அதுகேட்ட அல்லமா கோரக்கரை நோக்கி, "தன்னைத்தானறிந்த ஞானியானவன் என்னையுமறிவான்" என்றார். அப் போது கோரக்கர் அல்லமதேவரை நோக்கி, "சுவாமீ! ஆதிநாதனது அருளினாலும் குளிகை முதலியவற்றா லும் காயசித்தி பெற்றவன் எக்காலத்தும் இறக்கமாட் டான். அது பெறாதவன் இறப்பான்" என்று சொல்ல, அல்லமர், உடம்புவாழ்தலைத் தான் வாழ்தலாகவும், உடம்பு இறத்தலைத் தானிறப்பதாகவும் சொல்லினை. உயிரே உடம்புபென்று நினைத்தாய்போலும். உடம்பு

தன்னினும் வேறென்றறியாத லோகாயதனை நிகர்த்
திருக்கிறாய் உடம்பே தானென்றால் எனது உடம்பு
என்று சொல்லுவதென்னை?" என்று அல்லமர் கேட்க,
"நான் நினைத்தேன் ஓடினேனென்று சொல்லுதலால்
நானெனப்படுகிற பொருள் யாது? அதனை யெனக்குத்
தெரிவிக்கவேண்டும்" என்று கோரக்கர் கேட்க, அல்லம
தேவர், "நான் நினைத்தேனென்பது அந்தக்கரணத்தைப்
பொருந்தும். ஆகலால் உடம்பு, பொறி, கரணங்கள்
ஆகிய எல்லாம் நானென்று விவகரிக்கும்படி நேரிடும்.
நேரிட, தானென்பது பலவாகத் தோன்றும். அதனால்
நீ சொன்னதெல்லாம் கற்பனையாகும்" என்று சொல்ல,
கோரக்கர், "ஐயனே! தேவரீர் சொன்னபடியே, என்
னுயிர் நீங்கும் என்று சொல்லும்போது, அவ்வுயிரொ
ழியவேறொருயிருமுண்டோ? கிருபைசெய்யவேண்டும்"
என்று வேண்டிக்கொள்ள, "மருந்துண்டு நோயைத்
தீர்த்துக்கொள்வோர்போல சிவத்தை யடைந்து இவ்
வுடம்பை விடுதற்குப் பெரியவர் எண்ணங்கொள்ள,
மருந்துண்டு நோயோடு கூடியிருக்க வேண்டுமென்
றெண்ணங் கொள்வார்போல இந்த வுடம்போடிருக்க
வெண்ணினை, இது என்ன பேதைமை! பிறந்த சரீரங்க
ளுள் ஒன்றாயினும் இறவாதிருப்பதுண்டோ? ஆகா
யத்திலெறிந்த கல் கீழே விழாதிருக்குமோ? மருந்தி
னால் உடம்பு நித்தியமாயிருக்குமென்று நீ சொன்னது
வாழ்நாளின் பன்மையாலேயன்றி வேறன்று உடம்பு
என்றும் அழியாதென்று நீ சொல்லுவது பொருந்தாது.
இனி நீ வீட்டினையடைய விரும்புவாயாக" என்று அல்ல
மதேவர் அருளிச்செய்யக்கேட்ட கோரக்கர், "நீர் யாது
சொல்லினும் என் உடம்பு அழியாது. இதனைப் பிரத்தி
யக்ஷமாய்க் காட்டுவேன் பாரும்" என்று ஒரு கூர்மையா
கிய வாளாயுதத்தை அல்லமதேவர் கையிற் கொடுத்து,
"உமது தோள்வலியால் என்னை வெட்டும், என்னுடம்
பில் ஒரு ஈச்சிறகளவாகிய தோலறுபட்டாலும் நான்

சித்தனல்லேன்'' என்று சொல்லிச்செருக்கி யெதிரேநின்றனர். அல்லமரும் "இவன் சொல்லியபடியே செய்து இவனது செருக்கை யழிப்பேன்" என்று அந்த வாளாயுதத்தைக் கைக்கொண்டு, மிகுந்த வலியோடு வெட்டினார். அந்த வாள் கோரக்கரது உடம்பிற் பட்டுக் கணீரென்று பெருஞ் சத்தமொன் றுண்டாயிற்று. அந்தச் சத்தத்தினால் ஸ்ரீசைலம் நடுங்கிற்று. அப்போது உமாதேவியானவள் முற்காலத்தில் கைலாயமலையை யசைத்த ராவணன் இப்போது இந்த மலையையும் அசைக்கவந்தானோ வென்று அஞ்சியோடிப் பரமசிவனைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டாள். இந்தச் சத்தத்தினால் இன்னும் அநேக அற்புதங்கள் நிகழ்ந்தன. இது நிற்க, இப்படி ஒலியுண்டாகும்படி எறிந்தும் உடம்பில் சிறிதும் காயப்படாதிருக்க, கோரக்கர் முன்னினும் மிக்க செருக்கடைந்து, "என்னை நிகர்ப்பவர் ஒருவருமில்லை" என்று அகங்கரித்திருப்பதை அல்லமரறிந்து, "ஒலியுண்டாகும்படி உன்னுடம்பு மிகுவலியை யடைந்திருக்கின்றது; உன்னை நிகர்ப்பவ ரொருவருமில்லை" என்றுசொல்லி, வாளாயுதத்தைக் கோரக்கர் கையிற் கொடுத்து, "இதைக்கொண்டு என்னை வெட்டுவாயாக" என்றார். அப்படியே யெறிந்து, அது அல்லமர் திருவுருவின்மேற் படாதிருப்பதைக் கண்ட கோரக்கர் மிகவும் பயந்து, தன் செருக்கொழிந்து, அல்லமதேவரது திருவடியைவணங்கி, "அடியேன் செய்த பிழைக ளெல்லாவற்றையும் பொறுத்தருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, அல்லமதேவர் கோரக்கரை நோக்கி, "சித்தரே! நீர் இப்போது செய்த பிழை போகட்டும். இனி யிப்படிப்பட்ட பிழைசெய்யாமல் உடம்பின்மேலுள்ள பற்றை யொழித்து உனது உண்மை நிலையை யறிந்துகொண்டால் நீ யெனக்கு இனியவன்" என்றுசொல்ல, கோரக்கர் அல்லமரை நோக்கி, "அடியேனுக்கு அறிவிக்கவேண்டிய பொருள்களெல்லாம் அறிவித்தருளல்வேண்டும்" என, அல்லமர் அவரை நோக்கி,

"குகேசன் என்பதன் பொருளாகிய பரமசிவனே நான்" என்று சொல்ல, "கோரக்கர் அப்படியாயின் உமது கையில் சிவலிங்க மிருப்பதற்குக் காரணம் யாது?" என்ன, "உலகத்தார் என்னைப் பார்த்து இந்தச் சிவலிங்கபூசையை மறவாதிருத்தல் காரணமாம்" என்றுசொல்லி, "ஞானத்தைப் போதிக்கத் தருந்த ஆசிரியன் சரீரமுள்ளளவும் சற்கருமங்களை விடலாகாது" என்று தனது இலக்கணத்தைத் தெரிவித்து, "என்னை யறிந்து சோகம் பாவனைகொண்டு நிற்பையாயின் கருடத்தியானத்தால் விஷம் நீங்குதல்போல அவித்தை நீங்கிவிடும்" என்று அல்லமர் அருளிச்செய்யக்கேட்ட கோரக்கர் அவரருளிச்செய்தபடி தான் சரீரமென்னும் பிராந்தி நீங்கி, அநித்தியப்பொருள்களெல்லாவற்றையும்விட்டு, நித்தியப்பொருளைக் கண்டு, தான் அதனையடைந்து, தான் அது என்னு மயக்கம நீங்கித் தானேயாகி அவ்விடத்தில் நிலைபெற்று வாழ்ந்திருந்தார்.

கோரக்கர்கதி முற்றிற்று.

இருபதாவது

முனிவரர் கதி.

அல்லமதேவர் ஸ்ரீசைலத்தை நீங்கி முனிவரருக்கு வேதார்த்தத்தைத் தெரிவித்த செய்தியைச் சொல்லுவோம்.

அருந்தவத்தை முயன்று செய்த கோரக்கநாதருக்கு அறிவுருவாகிய மெய்ப்பொருளின் தன்மையை அன்போடு அருளிச்செய்த அல்லமதேவர் வடநாட்டிலுள்ள முனிவர்களுக்கு அருள்செய்ய எழுந்தருளினர். இவை நல்லனவெனவும் இவை தீயனவெனவும் பாராமலெரிக்கின்ற நெருப்புப்போல கருணைக் கடலாகிய அல்லமதேவர் இவர் நல்லவரென்றும் இவர் தீயவரென்றும்

பாராமல் எல்லோர்க்கும் ஞானோபதேசம் செய்தருளி னார். இவ்வாறு எல்லோரும தனதருளுக் குரியவரே யென்று அநுக்கிரகஞ்செய்கிற அல்லமதேவர் அங்குள்ள ஒரு வனத்திற் போகும்போது, அவ்விடத்தில் இரக்க மென்பதனைக் கனவிலுமறியாத ஒருவேடன் கொலைத் தொழிலுக் குரியதாகிய ஒரு வில்லைக் கைக்கொண்டு எதிரே வந்தான். அவனைக் கண்டமாத்திரத்தில், அன் புள்ளவனாய்த் தன் கண்ணைத்தோண்டி அப்பின வேட னாகிய கண்ணப்பனுக்கு அநுக்கிரகஞ்செய்தது ஒரு புக ழன்று, அன்பில்லாத இந்த வேடனுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்வதே புகழென்று அல்லமதேவர் திருவுளமிரங்கி அவனுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்தார். அப்போது அந்த வேடன் தன் தீவினையாலொழிந்தவனாய் நின்று, "பாவி யாகிய நான் உய்யும வண்ணம கிருபைசெய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். அவனை நோக்கி, "நீ அறிவெ ன்னும் வேலினால் ஐம்புலனென்னும மான்கள் அரு ளென்னும வலையினின்றும தப்பிப்போகாமல் எறிவை யானால் உனக்குத்துன்பமென்பதேயில்லை" என்று அல்ல மர் சொல்லி, பின்னும, "அறிவு வில்லாகவும் மனம் அம் பாகவும் கொண்டு என்னைக் குறியாய் வைத்து எய்வாயா னால் உன்னை ஸ்ரீராமனைப்பார்க்கிலும் மேலானவனென்று சொல்லுவார்கள்" என்றிவ்வாறு வேடனுய்யும் வகை உண்மை நிலையினின்றுங் கலங்காதிருக்கும்படி யநுக் கிரகித்து அப்பாற் செல்லும்போது, அவ்விடத்தில் ஒரு தபோவனம் காணப்பட்டது. அதில் ஒன்றற்கொ ன்று பரஸ்பர விரோதிகளான யானைகளும் சிங்கங்களும் விரோதமின்றிக் கூடிவாழ்தலால் அந்தத் தபோவனத் தைப் பாம்பும் சந்திரனும் விரோதமின்றிக் கூடிவாழ் கின்ற பரமசிவனது சடைக்காட்டுக்கு நிகராகச் சொல்ல லாம். அவ்வநத்தில் நடத்தற்குரிய கால்களைக் கைகளா கக் கொண்டனவாகிய சிங்கம புலி முதலியவும், மூச்சு விடுதற்குரிய நாசியைக கையாகப் பெற்ற யானைகளும்

அங்கே யாகாதி சற்கருமங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கிற முனிவர்களுக்குத் தொண்டு செய்துகொண்டிருக்கும். அவ்விடத்தில் பலவாகிய வேதங்களை யோதுவாரும், யாகாக்கினியை வளர்ப்பவரும், வேதவிதிப்படி சிவபூசை செய்வாரும், வாயுவையடக்கி ஒரு தூண்போல அசைவற்றிருப்போருமாகிய அநேகரைக் கண்டு, "இவர்களுக்கெல்லாம் ஞானோபதேசஞ்செய்து இவர்களுடைய பிறவிப்பிணியை யொழிப்பேன்" என்று திருவுளங்கொண்டு, அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் பலநோன்பு நோற்று விரதங்களை யநுஷ்டித்தும் சரீரமிளைத்தீர்கள்; இவற்றால் மாயையை வெல்லக் கருதுதல் சேற்றைச் சேற்றினாற் கழுவுதலை நிகர்க்கும். மலைபோலக் குவிந்த புல்லினை லெரித்தப பிறவியை ஒழித்தலொண்ணாது. ஞானக்கினியால் பிறவிக்காடு எரிக்கப்படும். மனோசாஞ்சல்யத்தை வறியர் கொள்வதுபோலச் சிறியவர் வேதத்திற் சொல்லப்படுகிற கருமங்களைக் கொள்வார்கள். ஞானிகள் தத்துவமசி வாக்கியார்த்தமாகிய பெருஞ்செல்வத்தைக் கொள்வார்கள்" என்றிவ்வாறு அல்லமதேவர் சொல்லக் கேட்ட முனிவரெல்லாரும் அவர் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கி, "தேவரீர் இவ்விடத்திற் கெழுந்தருளும்பொருட்டு நாங்கள் என்னதவஞ் செய்தோமோ" என்று தோத்திரஞ் செய்தார்கள். அன்றியும் "மாயையானவள் பிறந்தகாலத்தில் யாவருடைய மனத்திலுந் தோன்றின மோகமானது முடியும்படி துர்வாச முனிவனாற் சொல்லப்பட்ட பரிசுத்தன் இவனேயாம்" என்று மகிழ்ந்து வாழ்த்தினார்கள். இந்தப்பிரகாரம அல்லமதேவர் அந்தத் தபோவனத்திலுள்ள முனிவர்களுக்கு அநுக்கிரகித்து அங்கு வாழ்ந்திருந்தார்.

முனிவரர்கதி முற்றிற்று.

இருபத்தோன்றாவது

சூனியசிங்காதனகதி.

அல்லமதேவரை யறிந்துகொள்வதற்கு ஒரு அறிகுறியாக எண்ணி, ஏழு நிலைகளையுடைய ஒரு சூனிய சிங்காதனத்தை வசவேசர் உண்டாக்கி அவ்விடத்தில் தங்கியிருந்த சரித்திரத்தை வகுத்துச் சொல்லுவோம்.

மனவொடுக்கம் முத்தி மார்க்கத்துக்கு ஒரு துணையாகும்; பகிர்முகமாகச் செல்லுகின்ற மனமே நரகமார்க்கத்துக்குத் துணையாகுமென்று மனமடக்கும் வகையை அல்லமதேவர் அருளிச்செய்தபடியே மனத்தை யொடுக்கும் வழியில் வசவண்ணர் பிரவேசிக்கவராய், தம் வசத்தி லடங்காம லோடுகின்ற அம்மனத்தைப் பிராணவாயு நிரோதனத்தால் நிறுத்தி, சந்திர மண்டலத்தி லிருந் தொழுகுகின்ற அமிர்தத்தை அருந்து விருந்து செய்து நட்புக்கொண்டு, பொல்லாத விஷயவுணவு குறித்துச் செல்லாதபடி தமவசப்படுத்திக்கொண்டு சித்திரப்பாவைபோ லிருந்தார். அசைவற்ற மனத்தோடிருந்த வசவண்ணர், நமது ஆத்மஸ்வரூபத்தை விளக்கும் பொருட்டு ஞானாசிரியராகிய அல்லமர் என்றைக்கு வருவாரோ? எந்த வழிவாய் வருவாரோவென்று அவரது வரவினை யெதிர் நோக்கினவராய், யான் ஒரு சிங்காதனமமைத்து அதன்மேல் வந்தமர்ந் திருப்பவரை அல்லமரென்று அறிந்துகொள்வே னென்று துணிந்து, மூலாதாரமுதலியவைகளைப் பல நிறத்தினையுடைய ஏழ் நிலைகளமைந்த சூனிய சிங்காதனமாகப் பிரமதேவனும் அதிசயிக்கும்படி யமைத்து, காரணவுபாதிக ளேழுக்கு மேற் சென்று தன்னைத் தான் தரிசித்துக்கொண்டிருக்கும் ஞானிபோலவும், நெற்றிக்கு மேற்சென்று தனது ஸ்வரூபத்தைக் கண்டனுபவிக்கும் யோகிபோலவும், பூர்ண

ஞானானந்தபோதகராகிய அல்லமரது இருப்பைக்காணும் பொருட்டு ஏழ் நிலைகளின்மேல் சூனிய சிங்காதன மொன்றையமைத்தார். அதுகண்டு வியவாதா ரொருவரு மில்லை. அந்தச் சூனிய சிங்காதனம் அமைக்கப்பட் டுள்ள அதிசயத்தைக் கேட்டுச் சிவனடியா ரெல்லாருஞ் சென்று, செம்பொன்னா லமைக்கப்பட்ட அந்தச் சிற ந்த ஆசனத்தை நோக்கி, வசவண்ணரது திருவடியை வணங்கி யிருந்தார்கள். இது கல்விக் கடலுக்குக் கரை யாமென்று கற்றோர் பலரும் துதிக்கும்படி யமைக்கப் பட்ட சாரதாபீடம்போல இந்த ஞானபீடமானது மனோவாக்குகளுக் கெட்டாததாகும். இதில் ஏறுதற் குரியர் அல்லமதேவரன்றி வேறு யாருளர்? இதிலிரு க்க வல்லராயின் எமது மனத்திலும் அமர்ந்திருத்தற் குரியவரேயாவர் என்று மனத்திற்கொண்டு, கங்கையா ற்றின் கரையில் கண்ணிவைத்து அரசவன்னம் வருதலை நோக்கி நிற்பதுபோல, ஒரு ஞானபீடத்தை அமைத்து வைத்துக்கொண்டு அல்லமரது வரவை நோக்கிக்கொண் டிருந்தார். சிவனடியார்கள் யாவரும் நமது தலைவராகிய வசவண்ணருக்கு ஆசாரியராய் வருவோரே நமக்கும் ஆசாரியரென்று கருதியிருந்தார்கள்.

சூனியசிங்காதனகதி முற்றிற்று

இருபத்திரண்டாவது

சூனியசிங்காதனத்திலிருந்தகதி.

பள்ளத்திற்சென்று வீழ்கின்ற நீர்போல நன்னெறி யிற் செல்லுகின்ற மனத்தையுடைய சிவனடியார்க ளது மனத்தில் வாழ்கின்ற வசவண்ணர், இவ்வுலகத்தார் அறியாமல் கள்ளமனத்தோடு செய்த சூனிய சிங்கா தனத்தின்மேல் அல்லமதேவர் விரைவாயேறுஞ் சரித் திரத்தை அன்போடு சொல்லுவோம்.

வசவண்ணர் சூனிய சிங்காதனம் அமைத்து, அல்லமதேவர் வருகையை நோக்கியிருந்து பலநாள் கழிதலும், யான் இந்த ஆசனமமைத்துப் பன்னிரண்டுமாசங்களாயின, அல்லமர் இன்னும் வந்திலர், இனி யென்றைக்கு வருவாரோ வென்று துக்கித்துக்கொண் டிருக்கும்போது, ஒரு நாள் இவர் மனத்தில் அல்லமதேவர் வரவு தோன்றிற்று. அப்போது, தூரத்துச் சென்ற நாயகன் வரவை யறிதற் குறியாகக் குலமாதருக்கு இடதுவிழி துடித்தல்போல வசவண்ணருக்கு வலத்தோளும் வலக்கண்ணும் துடித்தன. இந்த நற்குறிகளை அருகேயிருந்த சென்னவசவண்ணருக்குச் சொல்லி, "இந்தக் குறிப்பின் பயன் யாது?" என்று கேட்க, "அவர் இன்றைக்கு நீர் அல்லமரைத் தரிசிப்பீர்" என்று சொல்லிப்போயினர். பிறகு வசவண்ணர் தம் பக்கத்திருந்தவர்களை நோக்கி, "இன்று நமது அல்லமதேவர் எழுந்தருளுவர். ஆதலால் நமது கலியாணபுரத்தை அலங்காரஞ் செய்யுங்கள்" என்று கட்டளையிட, அவர்களும் அவ்வாறே யலங்கரித்தார்கள். அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த நகரத்து வீதியில், விச்சலராஜனுக்கு மந்திரியாகிய வசவண்ணர் புறப்பட்டுத் தமது ஆசிரியராகிய அல்லமதேவரை யெதிர்கொள்ளச் செல்லுவாராயினர். அப்போது சென்னவசவரும், மடிவாலமாச்சதேவரும், கிந்நரப்பிரமரும், தண்டகழுண்டலக்கையர்முதலிய பலவகை யடியார்களும் இவரைச் சூழ்ந்துசென்றார்கள். இந்தப் பிரகாரமாகச் சென்ற வசவண்ணரது ஆடம்பரத்தைக் கண்ட சமணர்கள், "இவர் தமது கடவுளைப் பித்தனென்று சொல்லுவோர்" என்று இகழ்ந்தார்கள். அருகர் சிலர் விச்சலராஜனிடத்துச் சென்று, "அரசனே? உனது நகரத்தில் ஒரு புதுமை யுண்டாயிற்று. அதென்னெனில், ஒரு நற்குறியைக் கண்டு அதனால் அல்லமர் வருவரென்று துணிந்து வசவண்ணர் எதிர்கொண்டு போகிறார். இவர் இப்படிச் செல்லுவது கனவிற்கண்ட வுணவை நம்பி, விருந்தினரை உண்டுபோங்களென்று சொல்லுவதை நிகர்க்கும்.

இப்படிப்பட்ட பேதைக்கு மந்திரிப்பட்டம் கொடுத்தவன்போல வேறு யாருளர்" என்று சொல்ல, அரசன் அதிசயித்து, "நீங்கள் இங்கே யிருங்கள். இனி நடக்கப்போகிற காரியத்தைப் பார்ப்போம்" என்றான். அவ்வளவில் அல்லமதேவரும், கோவணத்தோடும் விரிந்த சிகையோடும் கண்டோர் பித்தனென்றிகழும்படி வசவண்ணருக்கெதிரே யெழுந்தருளினார். அப்போது அங்கிருந்தவர்கள் அவரை யறியாதவராய் இவன் பித்தனென்று நினைத்து, "விரைவா யிங்கிருந்து போய்விடு" என்று தடுத்தார்கள். அப்பொழுது அல்லமதேவர் தமது திருவிளையாடலைச் செய்ய நினைந்து, பல் முளைக்கும் பருவமுள்ள பாலகனாகியும், குமாரனாகியும், விருத்தனாகியும், வீணாகானஞ் செய்வோனாகியும், இந்திரன்போல யானையேறி வருவோனாகியும், குதிரை நடத்துவோனாகியும், அந்நகரத்தார் "அல்லமரை ஆகாயத்திற் கண்டேன், பூமியிற் கண்டேன், சேனையிற்கண்டேன், தெருவிற்கண்டேன்" என்று தனித்தனியே சொல்லும்படி பலவுருக்கொண்டு நடிக்க, இவரது உண்மையாகிய உருவமிதுவென் றொருவரு மறிந்திலராய் மயங்கினார்கள். அஞ்சனக்காரன் புதையலைக் காண்பதுபோல வசவண்ணர் மாத்திரம் இவரது உண்மை யுருவத்தை ஐயமின்றி யறிந்துகொண்டு, கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பங்கள் சிந்தத் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கினார். மற்ற அடியார்களும் வீழ்ந்து வணங்கினார்கள். வசவண்ணரது அன்பையும் அல்லமதேவரது அருளையுங் கண்ட தேவர்கள் அதிசயித்துப் பூமழை பொழிந்தார்கள். வசவண்ணர் வாழ்தலாலும், அல்லமர் எழுந்தருளுகையாலும், அடியவர் கூட்டமிருந்து களித்தலாலும் அந்தக் கலியாணபுரியானது கைலாயத்தை நிகர்த்திருந்தது. வசவண்ணரது செய்கையையும் அல்லமரது பெருமையையும் சமணர்கள் கண்டும் இவர்களிடத்து அன்பு செய்யாமல் பொறாமைகொண்டிருந்தார்கள். அல்லமர் வசவண்ணரது திருமடத்தை

யடைந்து, அங்குள்ள சூனிய சிங்காதனத்தைநோக்கி, வசவண்ணரது புகழானது எல்லா வுலகங்களினு மேறும் பொருட்டு அவராலமைக்கப்பட்ட சூனிய சிங்காதனத்தில் ஏறியருளினர். இவ்வாறு ஏறியருளிய அல்லமர், ஆறுதாரங்களாயிருப்பது ஆறுமேடையாமென்று மகிழ்ந்து, அதன் ஏழாமநிலையாகிய ஸஹஸ்ராரகமலத்தின்மீ தமர்ந்திருந்தார். இதைக் கண்ட சிவபக்தரெல்லாரும் மனமகிழ்ந்து ஆநந்தக் கூத்தாடினார்கள். வசவண்ணரும் ஆநந்த சாகரத்தில் அழுந்தினார். வசவண்ணரை அல்லமதேவரும் தழுவினார். வசவண்ணரும் அவரை நோக்கி, "தேவரீர் திருவருளுண்டாயின் பிரம விஷ்ணுக்களுடைய தொழிலையும் ஒரு சிறு துரும்பாகலாம்" என்று புகழ்ந்தார். அல்லமதேவரும் அந்தச் சூனிய சிங்காதனத்தின் மேல் வீற்றிருந்தார்.

சூனியசிங்காதனத்திலிருந்தகதி முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்றாவது
ஆரோகணகதி.

இவ்வுலகில், ஒருவருண்ண மற்றொருவருடைய பசி நீங்காது என்னும் வார்த்தை பொய்யாகும்படி, அருளுருவாகிய அல்லமதேவர், அடியவர் யாவருடைய பசியும் நீங்கும்படி தாமுண்டருளின சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோம்.

இப்படி சூனிய சிங்காதனத்தின்மீது அல்லமதேவர் எழுந்தருளியிருக்குங்காலத்தில், வசவண்ணர் அல்லமதேவரது திருமேனி வடிவமாய்ச் சித்திரப்பாவைபோல் அசைவற்றிருந்தார். சென்னவசவரும் அல்லமதேவராகிய அமிர்தத்தைத் தம் கண்களுக்கு விருந்திட்டார். மடிவாலமாசசரும் அல்லமராகிய மலரைத் தமது மனமாகிய வண்டுக்கு இடமாக்கினர். மற்ற அடியார்

களும் சிங்காதனத்தைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். சில அடியார்கள் பூசை செய்துகொண்டும் சில அடியார்கள் விபூதிருத்ராக்ஷங்களைத் தரித்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்துக்கொண்டும் இன்னும் பலவாறு வந்து நிறைந்தார்கள். வசவண்ணர், இந்த அடியார்களுக்குத் தினந்தோறுந் தாம் செய்யுஞ் செய்கையை மறந்து அல்லமபக்தியிற் படிந்திருந்ததனுல் வந்த அடியார்களெல்லாம் "இந்தப் பாவியின்சோற்றையுண்டு உயிர்வாழ்தலைப்பார்க்கினும் இறப்பதே நன்று" என்று கோபித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அவர்கள் போனபிறகு, கலியாணஞ் செய்த மறுநாளிருக்கிற வீட்டைப்போலத் தமது நகரம் வறிதா யிருக்கக்கண்டு, "நான் சிவனடியார்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையை யின்று செய்யாமையால் அவர்கள் கோவிந்துப் போய்விட்டார்கள். அவர்கள் பொருட்டு இன்று நான் சமைத்து வைத்த அன்னம் வீணாய்ப்போகுமே" யென்று மனந்தளர்ந்து, "சங்கமபத்தி செய்வதில் சிறந்தவனென்று யாவராலுஞ் சொல்லப்பட்ட நானே இந்தப்பத்தியில் வழுவினேனாயின் சங்கமபத்திசெய்வது பிறர்க்கு எளிதாகுமோ? இழித்துரைத்தாலும், வெறுத்துரைத்தாலும், வீட்டிலுள்ளவற்றை யழித்தாலும்,உடம்பையரிந்துகொன்றாலும சங்கமபத்தி செய்பவன் பிறவியை யொழிப்பானென்று உயர்ந்தோர் சொல்லுவார்கள்" என்று இந்தப் பிரகாரமாகச் சொல்லிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிற வசவண்ணரது எண்ணம் நிறைவேறும்படி, அல்லமதேவர் அந்த மடைப்பள்ளியிலுள்ள சோறு முழுதும் உண்டு அடியார்களுடைய பசியை நீக்கும்பொருட்டுத் திருவுளம்பற்றி, வசவண்ணரை நோக்கி, "எனக்குப்பசியாயிருக்கின்றது, எனக்குவேண்டியது சிறிது உணவே, எனக்குக் கொடுத்துப் பிறகு நீ சங்கமரை யுண்பிக்கக்கடவாய்"யென்றார். அதற்கு வசவண்ணரிசைந்து, தன் மனைக்குள்ளே யழைத்துப்போய், செய்யவேண்டிய உபசாரங்களெல்லாம் செய்து, பொற்

கலத்தில் உயர்ந்த அன்னம் முதலியவைகளைப் படைத்து, "உண்டருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, ஒரு இமைப்பொழுதில் சிறிதும் மீதியாயிராமல் அவரிட்ட உணவையுண்டருளினர். அதைக்கண்டு அந்த வசவண்ணர் முதலியோர் ஆச்சரியமடைந்து, பின்னும் கொண்டு வந்து படைத்த உணவையுண்டு பசி தணியாதிருக்கக் கண்டு, தமது அடியவர் வீட்டிலுள்ள உணவையும் கொண்டுவந்து படைக்கும்படி கட்டளையிட, அவ்வாறே அவர்களுஞ்செய்து இவருக்குப் பசி தணியாமல், அடியார்களுக்காகச் சமைந்த சோற்றையெல்லாம் கொண்டு வந்து இவர்முன்கெதிரே குவித்தார்கள். இப்படி படைக்கிற சோறு கறிமுதலியவற்றையுண்டும் பசி தணியாதிருக்கக் கண்டு, சமையற்காரராகிய அடிசிற்றொழிலாளர் "இன்னும் மட்கலங்களன்றி வேறில்லை" யென்றார்கள். அதன்பிறகு வசவண்ணர் அல்லமதேவரது பசியைத்தணிக்கும்பொருட்டு, அவரை, பயறு, எள், அரிசி, அவல், கொள், துவரை, கடலை, சோளம், நெல், புல் முதலியவற்றைக் கொண்டுவந்து மலைபோலக் குவித்தார். அவற்றையெல்லாம் ஒரு நொடியிலுண்டருளினர். வசவண்ணரும் அல்லமரும் உணவு படைப்பதிலும் உண்பதிலும் தோல்வியடைந்தாரில்லை. அப்போது சென்னவசவேசர் வசவண்ணரை நோக்கி, "கண்ணப்பனிட்ட மாமிசத்தையுண்ட பரமசிவனே யிவனும்" என்று சொன்னர். "அவர் சொன்னதைச் செய்வதே சரி" என்று மடிவாலமாச்சதேவர்வந்து சொல்லக்கேட்ட வசவண்ணர் அல்லமதேவரை யடிவணங்க, அப்பொழுது அல்லமதேவர் வசவண்ணரை நோக்கி, "நான் பசியினால் வந்தவனல்லேன்; பொருளைக் குறித்து வந்தவனல்லேன்; உன் மனத்தி

ளுள்ள பக்தியைக் காணும்பொருட்டு வந்தேன்" என்று சொல்லி, வசவண்ணரை யெடுத்து மார்போடணைத்துக் கொண்டார். "கண்ணைப்போல வுயிர்கள் கண்டறியும்படி சூரியனைப்போலக் காட்டுகிற அல்லமபெருமானே! எல்லாச் சீவாகளுக்கும் ஊட்டுகின்ற வுனக்கு நான் ஊட்டுவேனென் றெழுந்தமையால் என்னைப்போலப் பேதையா ஒருவரு மில்லை" என்று அஞ்சலிசெய்து நிற்க, அப்போது அல்லமதேவர் அவரை நோக்கி, "நீ போய் அடியார்களை யெல்லாம் வணங்கி அமுதுசெய்ய வாருங்களென்று அழைத்து வருவாயாக" என்றார். அப்படியே சென்ற வசவண்ணர், அல்லமதேவரது திருமேனியிலணிந்த புஷ்ப சந்தனங்களைத் தாமுமணிந்து கொந்தி சரியத் தொன்று கறிவகைகள் மணக்க ஏப்பம் விட்டுக்கொண்டு முகமலர்ச்சியோடு நிற்கிற அடியார்களைக் கண்டு "அடியேன் செய்த பிழையையெல்லாம் பொறுத்து வந்து அமுதுசெய்தருளாக" என்று பிரார்த்திக்க, அந்த அடியார்கள் வசவண்ணரை நோக்கி, "உன் பெருமை யெங்களால் சொல்லவெளிதோ? இனி வாயுங்கையுந் தொழிற்படாமலே விருந்துண்டு களித்தோம். தேவர்க ளுண்ணும்பொருட்டு அவிப்பாகமாகிய வுணவைச் செந்தீயிலிடுவதுபோல எங்களெல்லாரு முண்ணும் பொருட்டுச் சோற்றுணவை அல்லமதேவரது திருநாவிலிட்ட வுன்னைப் புகழ்வதற்கு யாங்கள் படைத்த ஒரு நாவோ வல்லது" என்று சொல்லி, "உலகில் ஒரு சிவயோகி யுண்டது சராசர வுயிர்களெல்லாமு முண்டதாகுமென்று வேதங்கள் சொல்லாநின்றன. அதனை அல்லமதேவரால் இன்று பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டோம். ஆதலால் அந்த அல்லமதேவரை யுண்பித்தலே எங்களை யுண்பித்தலே, அவரைத் திருவடி வணங்குதலே எங்களை வணங்குதலே, பேத

மில்லை, நீ செல்லக்கடவாய்" என்று சொல்ல, வசவண்ணர் அவர்களை வணங்கி, மீண்டுவந்து அல்லமதேவரை வணங்கி, "ஐயரே! தாயுண்ட வுணவைக் கருப்பத்திலிருக்கிற சிசு வுமுண்டு களித்தல்போலத் தேவரீர் உண்ட வுணவை அடியார்களெல்லாருமுண்டு களித்திருக்கிறார்கள்" என்று சொன்னார். "பாண்டியனடித்த அடிபட்ட உயிர்களின் தன்மைபோல வசவண்ணரிட்ட வுணவை யடியாரெல்லாரும் உண்டு களித்தன ராதலால் அல்லமதேவர் பரிபூரணரென்பதற்கு ஐயமில்லை" என்று புகழ்ந்து உலகத்தாரெல்லாரும் களித்திருந்தார்கள். இவ்வாறு உண்டு அமைதிபெற்றிருந்த பரமயோகியாகிய அல்லமதேவர் வசவண்ணரைப் புகழ்ந்து, அவர்க்கு சைவாகமமும் வேதமுஞ் சொல்லாநின்ற பொருளை அநுக்கிரகிக்கத் திருவுளங்கொண்டு ஏகாந்தமாக வீற்றிருந்தார்.

ஆரோகணகதி முற்றிற்று.

இருபத்துநான்காவது

மநோலயகதி.

அல்லமதேவர் வசவண்ணரை நோக்கி, "மநோலயமடைந்தால் முத்தியடையலாம்" என்று அருளிசெய்தவிதத்தைச் சொல்லுவோம்.

அடியார்களுடைய பசி தணியும்பொருட்டுத் தாமுண்ட அல்லமதேவர், வசவண்ணருக்குத் தத்துவோபதேசஞ் செய்யக்கருதி வீற்றிருக்க, வசவண்ணர் வந்து பணிந்து விண்ணப்பஞ்செய்கிறார்: "விருபமெல்லாம் களினுருவாகிய பிரபஞ்சத்தோற்றமில்லாமல் எல்லாம் பரப்பிரமமாகப் பார்க்கும்படி எனக்குக் கிருபைசெய்ய வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, அவரது பிரார்த்தனைக்கு அல்லமதேவர் இரங்கி அருள் செய்யலுற்றார்: "ஒருவன் யான் எனது என்னும் அகங்கார மமகாரங்களை விடாத

அளவும் அவன் ஞானத்தை யடையமாட்டான். அதை யடையாதபோது நிலையற்ற பிரபஞ்சந் தோன்றும்; பிரமப்பொருள் தோன்றாது. காற்றாடிபோலச் சுழலாநின்ற மனமானது பிரமத்தில் நசித்தால் யான் எனது என்னும் அகந்தை மறைந்துபோகுமேயன்றி வேறு விதத்தால் மறையாது. யான் பிறர்க்கு இதனைச் செய்வேன், அவர்கள் எனக்கு இன்னது செய்வார்க ளென்னுங் கருத்தினால் முத்தியை விரும்புதல் இருட்டைக்கொண்டு சூரியனை யடைய விரும்புதல்போலும். யான் என்னும் அகங்காரத்தால் இருவினைக ளுண்டாகும்; அது இல்லையானால் இருவினைகளால் வரும் இன்பதுன்பங்க ளுளவாகா. இருவினைக ளில்லையாயின் பிறவியில்லை. மனத்தை யடக்குதற்கு மனமே துணையாகும், வேறு துணையில்லை. அது பெற்றவன் ஒப்பற்ற சிவசொரூபமாய் விளங்குவான்; உலகத்தில் பிறந்திறந் துழலமாட்டான். மதயானைபோ லடங்காது திரிகிற மனத்தை யடக்கினால் பூர்ண ஞானத்தைப் பெற்றுப் பிரமமாவன். விஷயங்களை யறிதற்கு விரிந்தமனமும் கருவியாகும். விரிந்தமன முடையவனைப் பிறவி விடாது; குவிந்தமன முடையவனைப் பிறவி தொடாது. அந்தக்கரண சுத்தியே அறிவையறிதற்குச் சாதனமாகும். அந்தக்கரண சுத்திக்குச் சற்கருமங்கள் சாதநங்களாகும். அந்தக்கரண சுத்தியாவது ஆசையற் றிருத்தலாகும். அந்தக்கரண சுத்தியினால் பிரமத்தை யடைவான். ஆசையற்றிருத்தல் நேரே முத்தியின்ப மடைதற்குக் காரணமாகும். ஆசையற்றவன் சிவமாதல் நிச்சயம். குற்றமற்ற மனத்திலன்றி அறிவு தோன்றாது. களங்கமற்ற கண்ணாடியிலன்றி முகம் தோன்றுமோ? பாசமற்ற பரஞ்சோதியை நினைக்கின்ற நினைவால் மனமானது தன்னை யறிதற்குச் சாதநமாய் விளங்கும். யான் ஆகாயமல்லேன், வாயுவல்லேன், நெருப்பல்லேன், நீரல்லேன், மண்ணல்லேன், ஞானமல்லேன், வினையல்லேன், நானே சிவமென்று

நினைத்துச் சலியாதிருப்பவன் சிவமேயாவன். இவ்வாறு நினையாதவன் எக்காலத்தும் உடம்பெடுத்துச் சுழன்று கொண்டேயிருப்பான். தன்னைச் சிவமென்றறிந்தவனே தன்னை யுண்மையா யறிந்தவன்; அப்படி யறியாதவன் தன்னுண்மை யறியாதவன். தன்னைச் சிவமென்று என்று அறிவானோ அன்றே பாசத்தை யொழித்துவிடுவன். தன்னைச் சிவமென் றறியாதவனுக்குப் பிறவியே துணையாகும். சோகம்பாவனையில் மனத்தை நிறுத்தி விடயங்களைத் துறவாது, துறந்த சிவயோகியின் திருவடியை வாழ்த்தி வணங்காத தேவர் முனிவர் முதலியோரில்லை என்று வேதங்கள் முழங்காநின்றன" என்றிவ்வாறு அல்லமதேவர் வசவண்ணருக்கு அருள்செய்ய, வசவண்ணர் முதலிய சிவசரணரெல்லாரும் அல்லமரை வாழ்த்தி வணங்கினார்கள். அல்லமர் இன்னமும் பக்குவான்மாக்களுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்யும்பொருட்டு அவரவர்க்குத் தகுதியான வடிவோடுசென்று உபதேசித்து எங்கும் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்.

மனோலயகதி முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது

மான்மியகதி.

நிலவுலகத்திலுள்ள அடியார்களுக்கெல்லாம் அல்லமதேவர் செய்த நன்றியை, கைலாயத்தில் வீற்றிருக்கிற பரமசிவனவர் தமது இடப்பாகத்திலமர்ந்திருக்கிற உமாதேவியார்க்குச் சொன்னவிதத்தைச் சொல்லுவோம்.

அல்லமதேவர்வசவண்ணர் முதலியஅடியார்களை அவ்விடத்தில் நிறுத்திவிட்டுப் பூமியிலுள்ள மற்ற அடியார்க

ளுக்கெல்லாம் அருள்செய்யும் தொழிலில் முயன்றுகொண்டிருந்தார். இப்படி யிருக்க, ஸ்ரீ கைலாயத்தில் உமாதேவியானவள் பரமசிவனை நோக்கி, "சுவாமீ! அல்லமதேவரது அருளைப் பெறும்பொருட்டுச் சென்ற நந்திதேவரும், உன் கணங்களும், எனது சாத்துவிகக்கலையாகிய அக்கமாதேவியும், பூமியிற்போய்ச் செய்தகாரியம் யாது? அதனைச் சொல்லவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, பரமசிவனானவர் சொல்லலுற்றார்: "நந்தியானவன் வசவண்ணன் என்னும் பெயர் பூண்டு என்னடியார்களை யானென்றே பாவித்து அவர்களுக்கு வேண்டும் பொருள்களைக் கொடுத்துச் சிறப்படைந்தான். உன் சாத்துவிகக் கலையாகிய பெண் மாதேவி யென்னும் பெயர் பூண்டு, மன்மதனது வலிமை வென்று, துறவடைந்து ஞானாசாரியனைத் தேடிச்சென்றாள். எமது கணநாதர்கள் எம்மைக் காணுதற்குரிய பல சற்கருமங்களைச் செய்துகொண்டு அவரவர்க்கிசைந்த இடங்களில் வாழ்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் மிகச் சிறந்ததாகிய வீரசைவத்தின் பெருமையை விளங்கச்சொல்லி, அவர்கள் யாவரும் பேரின்பமடையும்வண்ணம் அல்லமர்செய்தார். எல்லாச் சமயங்களிலும் சைவசமயஞ் சிறந்தது, அதினும் வீரசைவம் மிகச்சிறந்தது" என்று சொல்லிச் சிவபெருமான் உமையவளை நோக்கி, "பெண்மணீ! எல்லாச் சமயங்களிலும் சைவம் சிறந்ததென்றும், அதினும் வீரசைவம் சிறந்ததென்றும் காமிகாதி ஆகமங்கள் சொல்லாநின்றன. ஒருவன் எந்தச் சற்கருமத்தைச் செய்தாலும் வீரசைவத்திற் பிரவேசித்தாலன்றி முத்திபடையமாட்டான். வேதம் ஆகமம் இரண்டின் பொருள்களும் தம்முளொத்துப் பிரமத்தை விளங்கக் காட்டுதலால் இந்த இ

ண்டு நூல்களும் பிரமாணமாகக் கொள்ளத்தக்கன. எமக்கு நிவேதித்த பிரசாதத்தை யுட்கொண்டு சலனமற்றிருத்தல் இந்த வீரசைவத்திலன்றி வேறு மார்க்கங்களில் உண்டோ? ஆதலால் வீரசைவத்தை மாதேவி, வசவண்ணர் முதலியோர்க்கு அல்லமர் போதித்தார். அன்றியும் முநிவர் சித்தர் யோகர் முதலானோர்க்கும் அவரவர் பக்குவத்திற் கிசைந்தவண்ணம் போதித்து அவர்களையாட்கொண்டார்" என்று சொல்லக்கேட்ட உமாதேவியானவள் மனமகிழ்ந்து, "அல்லமதேவர் மாயையை வென்றவென்ற உண்மையை தேவரீர் திருப்பவளவாயாற் சொல்ல நானறிந்தேன்" என்று சொல்லி வணங்கினாள். இதுநிற்க, அல்லமதேவரோ வென்றால், மூத்தவர், இளையவர், முதியோர் என்கிற வேற்றுமை பாராமல், எல்லாவிடத்திலும் பெய்யும் மேகம்போல அருளாகிய மழை பொழிந்து அவர்களை உய்வித்தார். இந்த அல்லமதேவர் சரித்திரத்தை யோதினால் அறம்பொருளின்பங்க ளுண்டாகும்; இதைக் கேட்போரும் அந்த அறமுதலியவற்றை யடைவர். விவேகமில்லாதவர் விவேகமுள்ளவராவர்; புதல்வர்ப்பேறில்லாதவர் புதல்வரைப் பெறுவர்; செல்வமில்லாதவர்கள் செல்வத்தை யடைவார்கள்.

இந்தச் சரித்திரத்தை ஆயிரத்தைஞ்ஞூற்றெழுபத்து நான்காவதாகிய சுரவருடம் இடபமாதம் ஞாயிற்றுக்கிழமையில் சிவப்பிரகாசதேசிகர் பாடி முடித்தார்.

இந்தச் சரித்திரத்தைப் படிப்போரை மானிடனென்று சொல்லவொண்ணாது; பரமசிவனென்றே சொல்லலாம்.

உலகிலுள்ள புண்ணியர்வாழ்க, ஐம்புலன்களை வெல்லத்தகுந்த தவமுதலியவை வாழ்க, சிவபூசை செய்கிற

அடியார் வாழ்க, சைவசமயம்வாழ்க, அல்லமதேவர் சரிதத்தைக் கேட்க விரும்புவோர் வாழ்க, திருவெண்ணீறு வாழ்க, அதனை யணிவோர் வாழ்க, ருத்ராக்ஷ கண்டிகை வாழ்க, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம் வாழ்க, குருவருள் வாழ்க, மெய்யர் வாழ்க, பிறவியை யொழிக்கின்றவர்கள் வாழ்க.

அல்லமதேவரது சரிதச் செய்யுட்களில் ஒருசெய்யுள் கற்கவல்லவர் அருத்தஞ் சொல்ல வல்லவராவர். இதுவே நமக்குச் செல்வமென்று அன்புபாராட்டிச் செவி நிறைத்துக்கொள்ள வல்லவரெல்லாரும் இந்தப் பூலோகத்தில் எக்காலத்தும் வாழ்ந்திருக்கக்கடவர்.

மான்மியகதி முற்றிற்று.

பிரபுலிங்கலீலை வசனம்

முற்றிற்று.

